

Flacăra

Magazin ilustrat fondat în 1911

● nr. 5/2001 ● 84 pagini ● 19.800 lei

**Zimbrii ies
din rezervație**

**Dinu Pescariu
a părăsit tagma
burlacilor**

**Tatuajul
și body piercingul
între artă și modă**

**Fratele necunoscut
al lui Ceaușescu**

IRINA SCHROTTER

se vinde la New York

107T

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 71 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 108 MHz
- Max. resolution 1280 x 1024
- Recom. resolution 1024 x 768
- MPR-II Low Emission
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

 LightFrame™ 109B

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 97 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- Real Flat
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

107B

 LightFrame™

- Size (inch/cm) 17"/ 41 cm
- Dot pitch 0.25 mm
- Horizontal pitch 0.21 mm
- Horizontal scanning 30 - 92 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 234 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- LightFrame™
- USB Hub option type: PCUH411
- Multimedia Base option type: 6G3B11

 LightFrame™ 109P

- Size (inch/cm) 19"/ 46 cm
- Grille pitch 0.24 mm uni-pitch
- Tube type Aperture grille, Real Flat, High
- Horizontal scanning 30 - 111 kHz
- Vertical scanning 50 - 160 Hz
- Video dot rate 261 MHz
- Max. resolution 1920 x 1440
- MPR-II and TCO '99 specifications
- Main 5-button OSD
- Auto Calibrate
- USB Hub option type: PCUH411

LightFrame™

INTRAROM

**Societate românească
producătoare de echipamente
electronice de telecomunicații**

Str. FABRICA DE GLUCOZĂ 17,
BUCUREȘTI, sector 2, ROMANIA
Tel.: (401) 204.02.46,
Fax: (401) 204.02.45
E-mail: office@intrarom.ro

Foto coperta 1 este realizată de Florin IONIȚĂ.

SPECTACOL POLITIC	6
O primăvară cu maidanezi	
CALEA SUCCESULUI	9
Un deceniu cu <i>Blue Ridge Computers</i>	
EXTERNE	10
Prolog la Haikon	
REPORTAJ	20
Scornicești, mândria țării	
ANCHETĂ	24
Un celebru terorist kurd se ascundea la București	
PROTECȚIA MEDIULUI	26
Apă mai curată pentru craioveni	
DOCUMENTAR	30
Fala zimbrărilor românești se află la Neagra	
REPORTAJ	36
Deși paralizat de la gât în jos, Vlad Ranetescu a făcut facultate	
INEDIT	38
Tatuajul și piercingul, o modă?	
DESTĂINUIRI	42
Irina Schrotter a mutat capitala modei la Iași	
CULTURA FĂRĂ FRONTIERE	48
MAȘINA DE SCRIS	50
ARHIPELAGUL LITERELOR	52
MUZICĂ	53
TEATRU	54
FILM	56
Împăratul vrăjit	
Tigrul și dragonul	
PLASTICĂ	59
TOP	60
PROFIL	61
Liana Stanciu: „Dacă faci ceva trebuie să fii cel mai bun sau să vrei să fii cel mai bun”	
LOVE STORY	64
Dinu Pescariu și Ileana Popescu: „Ne dorim un copil cât mai repede”	
BLITZ	68
AMINTIRI	70
La 20 de ani, Tora Vasilescu era să se mărite cu un american	
SPORT	74
CRONICĂ MĂRUNTĂ	79
HOROSCOPI	81
DIVERTISMENT	82

*La începutul lunii mai a fost sărbătorită
Ziua Mondială a Libertății Presei.*

PUTEȚI SĂ CRITICAȚI?

Cu acest prilej, ne-a fost adusă la cunoștință o statistică îngrijorătoare: anul trecut, 52 de ziaști au fost asasinați, mai mult de 70 sunt în închisori și peste 200 de publicații au fost cenzurate. Comparativ cu anul 1999, când 71 de gazetari au plătit cu viața curajul de a-și exercita profesia, iar 80 se aflau în carceră, lucrurile stau mai bine. Numai în aparență. Pentru că statistica respectivă nu pomenește despre sutele sau poate miile de publicații care n-au mai venit la întâlnirea cu cititorii lor din pricina greutăților financiare. Există forme din ce în ce mai subtile de a scoate din circulație presa. Nu e neapărat nevoie să o interzici sau să-i arunci pe redactori în celule. E destul să faci hârtie din ce în ce mai scumpă, să ridici prețurile la cernelurile tipografice, să dirijezi reclama numai către publicațiile care te ridică în slăvi. Nimeni nu te mai poate acuza de atentat la libertatea de exprimare, de îngădare a dreptului oricărui cetățean de a fi informat. Când dispăre un ziarist – suprimat sau redus la tăcere – se stinge un om cu posibilitatea de a ne aduce vești despre noi înșine. Când moare un ziar – interzis sau grevat de poveri bănești – se face țândări o oglindă în care se vede lumea. Așa cum afirma Timothy Balding, Director general al Asociației Mondiale a Ziarelor, după 1990, în Europa de Est, presa a reacționat prompt și a profitat de libertate, devenind în țări ca Polonia, Republica

Cehă și Ungaria, o forță de care puterea politică ține seama: „Rolul presei libere și independente în încurajarea transparenței, a luptei contra corupției și în crearea unei economii sănătoase și stabile nu trebuie subestimat; faptul că noile democrații care au trecut mai rapid la o economie de piață sunt cele care, aproape încă de la început, au pus bazele unei presei libere viabile, nu este o coincidență.” Din nou Polonia, Republica Cehă, Ungaria... În materialele furnizate redacției **Flacăra** de către AMJ nu se pomenește nimic despre situația presei din țara noastră. E drept, există o intervenție a președintelui României care răspunde la întrebarea: „Ce înseamnă pentru dumneavoastră libertatea presei?” Cuvintelor domniei-sale inserate în materialul respectiv nu le poți reproșa nimic. Cum să nu fii de acord cu aserțiuni de genul „avem obligația de a-i proteja pe ziaști, de a le crea condiții normale în care să-și desfășoare activitatea” sau „un regim politic responsabil are nevoie de critică... nu are nevoie de lîngușitori care să spună doar ce-i place să audă”?

Și totuși, cei care au întocmit documentarul, de ce-or fi simțit nevoia ca tocmai în cuprinsul declarației lui Ion Iliescu să plaseze o caricatură? Ea înfățișează un individ așezat comod într-un fotoliu, cu degetele vârâte în urechi, și care-i spune unui gazetar: „Haideți!! Puteți să criticați!”

Serge Brion

O PRIMĂVARĂ CU MAIDANEZI

Text: TUDOR CĂLIN ZAROJANU ■
Foto: M. FELIX și FLORIN IONIȚĂ ■

Dacă un observator imparțial ar frunzări presa lunii aprilie ar ajunge la concluzia că, în capricioasa primăvară a începutului de mileniu trei, un anotimp care a contrazis pentru prima dată, din vremuri imemorabile, tradiția conform căreia natura se manifestă la fel de Florii și de Paști, cea mai importantă problemă a românilor — ori măcar a bucureștenilor — era euthanasierea câinilor fără stăpân.

UN DECENIU CU BĂSESCU?

Desigur, a venit vorba și despre buget, și despre ultimele dosare de turnători scoase la lumină de CNSAS, și despre ceva scandaluri, mai noi ori mai vechi, dar nimic nu a întrecut în dramatism acțiunea declanșată de primarul general al Capitalei, urmată de previzibilele reacții interne și internaționale.

Puțină lume nu și-a făcut auzit glasul în această agitație. Președintele României, Ion Iliescu, după ce câțiva manifestanți necăjiți au încercat să-i cânte o serenadă sub fereastră, s-a întâlnit personal cu Traian Băsescu. Premierul Adrian Năstase a declarat, cu prudență, că acțiunea primarului nu este cea mai înțeleaptă soluție (uitând că

inițial l-a susținut pe acesta, dovadă că Vadim Tudor, în chiar cu acest context, îi vede ca pe „un cuplu inseparabil de îndrăgostiți”, sugerându-le ca, dacă se iubesc atâta, „să se ia”). Liderul PRM a participat la mitingul amintit, declanșat în fața reședinței primarului, făcând declarații specifice (în replică, Băsescu a zis că, dacă ar fi fost acasă, i-ar fi „încins spinarea” senatorului). Brigitte Bardot i-a scris edilului-șef al Capitalei dâmbovițene, declarându-se sedusă și abandonată. Organizațiile de protecție a animalelor au protestat vehement, denunțând ilegalitatea dispoziției privind suspendarea adopțiilor și euthanasierea animalelor. Prefectura Capitalei a semnalat și ea că o atare hotărâre nu putea fi luată decât de

RETRO

BEATRICE MOTAȘ ■

02.04. Muncitorii de la CSR au blocat șoseaua Reșița-Caransebeș ● Traian Băsescu a amânat euthanasierea câinilor ● Se vinde brânză cu mercur și pâine cu șobolani; la Chișinău s-a vândut și carne de om ● Rezerva valutară a BNR a ajuns la 3,7 miliarde de dolari ● Ion Iliescu și PDSR moștenesc averea lui Dinu Lipatti.

03.04. Cercetătorii români se pregătesc să lanseze „viagra din larvă de trântor” ● Trei morți într-un accident de circulație pe DE 79 ● Un român este ajutor de șerif la Miami ● La Gala Premiilor UNITER, premiul de excelență i-a fost atribuit lui Liviu Ciulei ● Oțelarii de la Reșița au blocat din nou drumul european 70 ● România nu va intra în „valul doi” de aderare la UE ● Scandal declanșat de Radu Bolgiu, implicat în nenumărate furturi de mașini de lux.

04.04. Curentul electric se va scumpi cu 6,2% ● În Capitală, poliția cercetează 31 de cazuri de privatizări ilegale ● Mircea Geoană a cerut pentru românii din Ungaria aceleași drepturi pe care le au maghiarii din România ● Patronul firmei Cibela este cercetat într-un dosar de 3,5 milioane de dolari.

05.04. Marș de protest al sindicalștilor de la „Tractorul” Brașov ● Au fost incluse în regulamentul școlar interdicții ca: fumatul, introducerea de arme și de droguri în școli, folosirea celularelor în timpul cursurilor, alarmele false cu privire la existența unei bombe ● Salariații

Operei Naționale Române au manifestat în fața clădirii guvernului și a Ministerului Culturii ● Traficantul de limuzine de lux Radu Bolgiu a fost dat în urmărire internațională ● Pe Șoseaua Fundeni nr. 38-40 din Capitală a fost înființat magazinul XXL Mega Discount, pentru cei cu venituri mici și mijlocii.

06.04. Autoritățile române l-au expulzat pe Hasan Kaya, adjunctul liderului PKK, Očalan ● Fostul președinte al Băncii Agricole a fost reținut pentru un prejudiciu de 5,2 milioane de dolari ● La Bursa locurilor de muncă au fost intervievate 64.616 persoane pentru 52.945 locuri de muncă; s-au făcut 32.304 angajări ● În orașul Ovidiu din județul Constanța, un grup de scandalagii a devastat un magazin și a agresat mai multe persoane.

07-08.04. Primarul din Focșani declanșează vânătoria pisicilor maidaneze ● La Salonul de Invenții de la Geneva, România s-a situat pe primul loc, obținând 22 de medalii de aur ● Aproape o mie de persoane au manifestat în Piața Revoluției, cerând guvernului să aplice „Legea Lupu” ● România a ajuns în coada „valului doi” la intrarea în NATO ● A fost instalat noul arhiepiscop al Tomisului, PS Teodosie Snagoveanu.

09.04. Polițiștii de la Crimă Organizată au început să ancheteze „afacerea Viagra” ● Parlamentarii au cerut să li se mărească lefurile ● Premierul Năstase a anunțat că pentru chiriașii evacuați din imobilele naționalizate vor fi repartizate apartamente din fondul LOCATO ●

Un trecător bucureștean riscă să fie agresat de un câine mult mai puțin decât să fie atacat de un om
— cu toate acestea Traian Băsescu nu s-a gândit la o soluție și în al doilea caz

către consiliul municipal. Presa a comentat îndelung și în zadar. A curs cu talk-show-uri despre câini.

În mod interesant, printre personalitățile politice care nu s-au pronunțat nicicum se numără Petre Roman, șeful de partid al primarului, dar și contracandidat al acestuia la președinția PD...

Două lucruri ar mai fi de

semnalat. Toată tevatura s-a iscat în jurul unei operațiuni care a fost declanșată în cel mai strict secret. În același timp, nodul gordian al rezolvării problemei maidanezilor nu este ce se întâmplă cu ei după ce sunt prinși, ci chiar prinderea. Ultima cifră oficială este de vreo 1.500 (majoritatea adoptați), în vreme ce, tot conform statisticilor oficiale, în București ar fi circa

200.000 sau chiar 300.000 de câini fără stăpân. Un calcul elementar arată că — indiferent dacă îi euthanasiază sau nu — Primăriei i-ar trebui peste 130 de luni, adică 11 ani, ca să rezolve problema — și asta presupunând două lucruri: că animalele nu mai revin în stradă și nu se mai înmulțesc!

Oricât de tare ar fi Băsescu, nu cred că speră să mai fie pri-

mar peste 11 ani. De altfel, probabil visează deja funcții mai importante.

NOUL ILIESCU

Pentru cine are ochi să vadă, cel mai remarcabil eveniment politic al ultimei jumătăți de an este schimbarea la față a lui Ion Iliescu. A surprins pe toată lumea modificarea de atitudine față de Regele Mihai, care a fost invitat la Cotroceni, a devenit brusc „Sire” în loc de „fostul suveran” și i s-au „lăsat” o parte dintre proprietățile care i se cuvin, Iliescu admitând că „poate” a greșit în trecut.

S-a afirmat că este vorba de o șmecherie, de o manevră prin care președintele încearcă să-și refacă imaginea. Probabil că așa este — mi-e foarte greu să cred că un om își poate schimba sentimentele și/sau credințele la peste 70 de ani. Dar tocmai asta definește un politician (indiferent dacă ideea a fost a lui ori a consilierilor): capacitatea de a face lucruri *à contre-coeur*. În al doilea rând, oricare ar fi motivațiile și explicațiile, nu putem trece cu vederea faptul că Regele Mihai a obținut (și se pare că va obține în continuare)

Bugetul a intrat în dezbaterile Parlamentului ● Bulgarii au primit dreptul de a circula fără vize prin spațiul Schengen; românii mai au de așteptat.

10.04. Un oltean din Mehedinți trăiește de mai multă vreme într-o groță săpată în mijlocul casei ● Miron Cozma i-a chemat să depună mărturie pe Emil Constantinescu, Radu Berceanu și Radu Vasile în legătură cu mineriada din 1999.

11.04. La vama Arad, 400 de tone de cafea au dispărut fără urmă ● Vânzarea țigărilor s-a prăbușit ca urmare a majorării accizelor ● A început cercetarea penală în cazul privatizării mai multor societăți comerciale.

12.04. Adrian Năstase a declarat că guvernul nu va contesta retrocedarea către Regele Mihai a două imobile revendicate de acesta ● Un bucureștean și-a dat foc în fața Primăriei sectorului 5 ● Parlamentul a adoptat Legea Bugetului de Stat pe 2001; PRM și UDMR au votat alături de PDSR, iar PNL și PD s-au aflat în opoziție.

13.04. Liberalii au rupt protocolul de colaborare cu PDSR ● Un miner din Petrița a fost ucis de o surpare.

14-16.04. Creștinii de toate confesiunile au sărbătorit Învierea Domnului ● Un Airbus al TAROM s-a întors din drum, la 15 minute după decolare, pe aeroportul Kennedy ● S-a descoperit că tatăl cancelarului Gerhard Schroeder a fost înmormântat în România, la Ceanu Mare.

17.04. Ca să-i salveze de euthanasierea stabilită de Băsescu, bucureștenii au înfiat aproape toți maidanezii din adăposturi ● Senatul

a prelungit cu cinci ani contractele de închiriere a locuințelor naționalizate ● FR Box a hotărât excluderea fraților Simion din lotul pentru CM de la Belfast ● PD și PNL conlucrează în problema contestării bugetului ● A fost adoptată o Declarație-apel privind eliberarea din temniță a lui Ilie Ilăscu, senator PRM de Bacău.

18.04. Nicolae Cervenii a înfiat 2.000 de maidanezi ● În preajma festivalului de modă de la Iași, Cătălin Botezatu primește amenințări cu moartea ● Traian Băsescu a interzis înfierea câinilor de către fundații ● În această vară, poliștii de pe litoral vor patrula îmbrăcați în șorturi și tricouri ● Banca Populară Dunărea își plătește deponenții cu porci, conserve și televizoare.

19.04. Ristea Priboi, deputat PDSR, a demisionat din funcția de președinte al Comisiei parlamentare pentru controlul SIE ● Maghiarii din România vor primi „legitimăție” în loc de dublă cetățenie ● A fost destituită în bloc conducerea Agenției Domeniilor Statului ● Belgia a fost dat în urmărire generală internă și internațională și a fost condamnat la 13 ani de închisoare ● În București a început euthanasierea câinilor vagabonzi; faptul s-a transformat într-un scandal politic.

20.04. Curtea Supremă de Justiție a blocat bugetul de stat pe anul 2001, de teamă că anumite privilegii ale magistraților nu vor fi menținute ● C.V. Tudor îl amenință pe Ion Iliescu cu suspendarea din funcție ● O mașină a unei firme de difuzare a presei a fost jefuită de 350.000.000 lei, în apropiere de Casa Presei Libere.

21-22.04. Arestat vineri, fiul prefectului de Bihor a fost eliberat

Ion Iliescu speră că-și poate încheia cariera politică făcând uitate toate petele negre ale acesteia

duminică ● Senatorul C.V. Tudor a organizat o manifestație de protest împotriva măsurilor lui Traian Băsescu de eutanasiere a câinilor ● A fost demisă conducerea Institutului de Statistică ● Incendiu la Complexul „Favorit” din Poiana Brașov ● Eugen Uricaru va conduce, interimar, Uniunea Scriitorilor ● Tricoul lui Hagi a fost adjudecat la licitație, de George Copos, pentru 30.000 de dolari.

23.04. Hagi a primit de la premierul Năstase un pașaport diplomatic ● Guvernul acordă furnizorilor de utilități facilități la plata datoriilor de peste 24,6 miliarde de lei ● Adrian Năstase a declarat că PDSR preferă alegeri anticipate decât o alianță cu PRM ● În București s-a scumpit apa ● Aurelian Temișan a fost jefuit la o spălătorie auto ● La Cluj a fost realizat în premieră europeană un transplant renal după metoda „domino”.

24.04. „Regele” Gheorghe Hagi a fost primit de președintele Ion Iliescu ● Gala Hagi a prilejuit prezența la București a unui număr impresionant de personalități din lumea sportului mondial ● CNSAS a publicat o nouă listă a unor candidați la alegerile din 2000 care au colaborat cu fosta securitate.

25.04. Președintele egiptean Hosni Mubarak a sosit la București; măsuri de maximă securitate ● Curtea Constituțională a trimis spre promulgare Legea bugetului de stat ● Parcul Dorobanți din Capitală a primit numele „Parcul Constantin Brâncuși” și adăpostește un monument închinat memoriei artistului ● Continuă scandalul iscat de problema câinilor vagabonzi, între Traian Băsescu, consilierii PDSR și reprezen-

mai multe, pe pământul patriei sale, în timpul lui Iliescu decât în cel al președintelui crescut de Corneliu Coposu...

Pe de altă parte, un fapt remarcat doar de câțiva este acela că Iliescu a fost mai puțin prezent public de la alegeri încoace decât era într-o săptămână la începutul anilor '90. În același timp, în afara perlelor de la Focșani, el a evitat să se bage acolo unde nu-i fierbe oala, așa cum făcea în timpul primelor mandate.

A devenit mai înțelept? Mai degrabă cred că are, acum, sfătuitori mai inteligenți și mai insistenți în a-l convinge ce trebuie și ce nu trebuie să facă.

Toate astea nu înseamnă însă că putem uita ce-a fost...

ROMÂNIA ÎNCEPUTULUI DE MILENIU...

...este o țară în care oamenii, întrebați pe stradă, nu prea știu cine a fost Iisus și ce se sărbătorește de Paști, în care cetățeanul este nemulțumit de tot ceea ce i se întâmplă, totuși merge în continuare pe mâna guvernanților (56 la sută opțiuni PDSR, conform ultimului sondaj

CURS), în care nu se știe cine au fost regii României (da' dacă aveam câți au avut francezii?), în care un dement se apucă să împuște câinii pe stradă, în care partidul majoritar amenință cu alegerile anticipate după doar cinci luni de guvernare, în care copii de prefecți sunt arestați (și apoi eliberați) pentru contra-bandă, în care lideri sindicali sunt parlamentari, în care până și alegerile pentru șefia Uniunii Scriitorilor provoacă un scandal, în care meciul de adio al unui fotbalist este mult mai important decât succesul fulminant de la salonul internațional al invențiilor, în care unui Ristea Priboi i se dă ocazia să pozeze în victimă, în care se dau legi amendate imediat prin ordonanțe și care nu se pot aplica pentru că nimeni nu știe cum s-o facă, în care suveranul suveranilor rămâne micul funcționar prevăzut cu ghișeu în fața căruia trebuie să te apleci la propriu și la figurat și în care mai toată lumea continuă să aștepte „să se dea”. Dar nu se dă.

Oare cine sunt adevărații maidanezi?

tanții unor fundații ● Inundații în nordul și vestul țării; în județul Cluj, o fetiță de 12 ani a fost luată de ape ● ApR a luat decizia să îi excludă pe securiștii deconspirați.

26.04. Comisarul european Günther Verheugen, prezent la București, a afirmat că România mai are multe de făcut pentru a se integra ● A fost descoperită o rețea de falsificatori de bani ● Un sejur pe litoralul românesc costă mai mult decât în Turcia sau Grecia.

27.04. La București s-a lansat, cu scandal, revista pornografică *Hustler*; doi demnitari, Eugen Mihăescu și Ion Antonescu, au fost surprinși în situații indecente ● Traian Băsescu a decis să îi trimită apărătoarei animalelor Brigitte Bardot cele 50 de monede de aur, ca urmare a supărărilor pe care i le pricinuiască fundațiile de protecție a animalelor ● La Oradea, un urmărit general a fost împușcat mortal ● În luna martie, salariul mediu net a fost de 2,8 milioane de lei ● Numai anul trecut, românii au furat din parcometrele pariziene 60 de milioane de franci ● Percheziție la redacția ziarului *Telegraf* din Constanța.

28-29.04. Festivalul de modă de la Iași s-a încheiat cu o paradă a manechinelor în... costumul lui Adam și cu o bătaie ● Gică Hagi este indignat de apariția sa în *Hustler* ● Celohart S.A. a poluat grav pârâul Bârsa din Zărnești.

30.04. La București se desfășoară Summit-ul pentru mediu și dezvoltare durabilă în regiunea carpato-danubiană.

UN DECENIU CU

– Domnule Dorin Stana, firma dumneavoastră împlinește în această lună zece ani de la înființare. Cum apreciați această primă etapă din existența firmei?

– Apreciez că prima etapă de zece ani din existența firmei reprezintă, în totalitatea ei, un început. Un început care nu s-a încheiat, un început care continuă și generează permanent noi căutări, întrebări și răspunsuri. Faptul că ne aflăm într-un permanent început nu înseamnă însă că suntem și începători. Zece ani de economie de piață în domeniul calculatoarelor înseamnă foarte mult. Unul dintre cele mai importante lucruri ar fi acela că încă existăm, că am dovedit că putem exista și rezista în condițiile economice și sociale bine cunoscute prin care România a trecut și, din păcate, încă trece.

– Există o particularitate a firmei pe care o conduceți, o particularitate care o deosebește de alte firme cu un obiect de activitate asemănător?

– Un răspuns corect la o asemenea întrebare v-ar putea oferi doar cei 33.700 clienți care au apelat la serviciile Blue Ridge în ultimii trei ani (din păcate nu

avem evidența lor decât pentru această perioadă). Eu nu pot decât să presupun ce i-a determinat să vină și să revină la Blue Ridge. Probabil că s-au simțit atrași de seriozitatea firmei și a personalului. Probabil că au apreciat că la Blue Ridge pot găsi răspuns la toate întrebările lor, că întodeauna există disponibilitatea personalului de a le îndeplini dorințele și de a-i ajuta să facă alegerea cea mai corectă. Semnificativ ar fi rezultatul unor sondaje pe care noi le-am făcut în rândul clienților și din care a rezultat că o mare parte dintre clienții noi vin la Blue Ridge ca urmare a recomandărilor primite din partea altor clienți mai vechi.

– Cum se prezintă piața de calculatoare în momentul de față în România?

– Cu toate că piața de calculatoare din România este în continuă creștere, volumul de marfă tranzacționată în acest domeniu este încă foarte mic. Acesta este și motivul pentru care, într-o economie care merge cum merge, cererea de calculatoare crește de la an la an. Crește deoarece informatizarea este încă la un nivel extrem de redus, iar necesitățile sunt mari. Nu crește suficient de mult deoarece puterea de cumpărare generală este încă foarte redusă. Marea cerere de calculatoare încă nu a început în România. Ea va începe cu adevărat abia atunci când economia se va mișca înainte.

Iar atunci, pe lângă cererea curentă a noilor utilizatori, se vor suprapune și cererile tuturor celor care vor trebui să își înlocuiască echipamentele deja depășite moral. În acest context pot să afirm că piața calculatoarelor în România este într-o fază absolut incipientă.

– Continuă să fie greu în țara noastră să conduci afaceri cu succes?

– Afaceri cu succes la public? Nimic mai ușor, vezi SAFI,

am reușit, nici după zece ani, să abdic de la principiile corectitudinii, ceea ce mă cam distanțează de locurile unde se învârt sute de milioane de dolari.

– Evident, Blue Ridge poartă amprenta personalității dumneavoastră. Dar firma, la rândul ei, a acționat asupra dumneavoastră, în toți acești ani?

– Firma m-a îmbătrânit și m-a întinerit în același timp. Am asimilat noi sentimente și manifestări: am căpătat sentimentul

În anul 1994, dl Dorin Stana – Director general al firmei Blue Ridge International (stânga) – a primit trofeul Fierul de Cristal oferit de dl George Arion – Președinte – Director general al S.C. Publicațiile Flacăra S.A.

FINI, Bancorex, privatizări și altele foste și actuale... Afaceri de succes, corecte și profitabile, aproape imposibil. Din păcate, sau din fericire, eu nu

responsabilității față de viața oamenilor care lucrează în firmă, am învățat să nu am încredere, am conștientizat că nu banii aduc fericirea.

PROLOG LA HAIKON

Veste bună pentru americani la mijlocul Săptămânii Patimilor 2001: cei 24 de militari de la bordul avionului lor de spionaj EP-3, obligat să aterizeze pe aeroportul Haikon din insula chineză Hainan, ajung cu bine în Hawaii, unde sunt primiți ca niște eroi, chiar dacă nimeni nu poate spune de ce. După aproape două săptămâni de interogatorii chinezești, ei vor

trebui să adauge și două zile de discuții cu echipele americane de anchetă, care vor dori să afle până la ultimul detaliu ce și cât au aflat chinezii despre aparatura ultrasofisticată, de la bord, cu ajutorul căreia Statele Unite „monitorizează” activitățile militare ale potențialilor inamici. Abia după acest nou serial chinuitor de întrebări și răspunsuri vor ajunge în sânul familiilor lor,

încă la timp pentru a putea sărbători împreună Învierea.

Cei mai în vârstă dintre cititori își amintesc, probabil, de o situație asemănătoare petrecută în 1960, când rușii au doborât cu o rachetă avionul american de spionaj U2, luând prizonier pe pilotul acestuia, Powers, care reușise să se catapulteze. În contextul lumii bipolare de atunci, „afacerea U2” otrăvise

nu numai climatul relațiilor americano-sovietice, dar înrăutățise serios și viața internațională în general, punând capăt primei încercări de relativ dezgheț, lansată după moartea lui Stalin, și marcând revenirea în forță la Războiul Rece.

În lumea mult schimbată a anului 2001, incidentul EP-3 nu mai putea produce o criză internațională de aceeași amplitudine,

Întreg echipajul de
24 de membri la
sosirea pe pământ
american în Hawaii

eliberarea echipajului, pentru
returarea avionului urmând să
mai aștepte și să negocieze în
continuare.

Ceea ce s-a încheiat înainte
de Paști a fost, deci, numai
prima rundă a conflictului dintre
unica supraputere mondială și
una dintre potențialele sale
rivale. Rămâne de văzut cum se
va tranșa a doua rundă, legată
de înapoierea avionului spion –
probabil, tot printr-un compro-
mis, în urma căruia ambele părți
să poată considera că au ieșit
cu fața curată. Dar „afacerea
EP-3” este doar vârful aisbergu-
lui. Sau, dacă vreți, un simplu
simptom al unui alt conflict, de o
cu totul altă anvergură, care
începe să opună deja – și va
opune din ce în ce mai mult
cele două țări în cursul acestui
secol: ciocnirea legată de com-
petiția lor pentru predominanța
mondială. Mulți politologi con-
sideră că dintre toți challengerii
posibili ai Statelor Unite – Rusia,
Uniunea Europeană, Japonia,
China, India – China va fi prima
care va putea sfida cu adevărat
poziția de hegemon mondial
deținută în prezent de America.
Ceea ce s-a întâmplat la Haikon
este oarecum prologul acestei
viitoare confruntări pentru rolul
de primă putere a lumii – și în
orice caz, în regiunea Asia-
Pacific.

Toată lumea este însă de
acord: China mai are nevoie de
câteva decenii bune până va
dispune de o forță economică și
militară apropiată de cea a
Statelor Unite, care să-i ofere
posibilitatea de a întreține o
prezență globală și a contesta
astfel hegemonia americană.
De aceea, incidentul EP-3 este
greu de pus într-o relație
cauzală directă cu acel moment
îndepărtat din istorie. Decizii po-
litice punctuale precum aceea
privind incursiunea avionului
spion american în apele teritori-

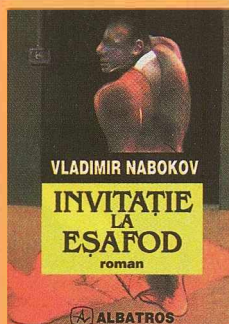
George W. Bush rostind mesajul de bun sosit echipajului de pe avionul EP-3

ale chineze sunt determinate de
motive foarte concrete și apro-
pate în timp de momentul
adoptării lor. Întrebarea ar fi,
deci: de ce incidentul a avut loc
la 1 aprilie 2001 și nu cu un an
înainte sau cu doi mai târziu?
Răspunsul este simplu: două

scadențe foarte apropiate,
legate de chestiuni extrem de
importante pentru ambele părți,
i-au obligat atât pe americani,
cât și pe chinezi să acționeze,
respectiv să reacționeze așa
cum au făcut-o. La sfârșitul lunii
aprilie urma să sosească la

chiar dacă mulți au crezut că
simt din nou adierile Războiului
Rece. Conflictul a rămas limitat
atât în spațiu, cât și în timp, așa
încât nici măcar raporturile din-
tre Statele Unite și China nu au
avut de suferit daune irepara-
bile. Eliberarea echipajului
american a avut loc în urma unui
compromis diplomatic: chinezii,
care au cerut întâi scuze oficiale
din partea Washingtonului, s-au
mulțumit în cele din urmă cu
scuze și păreri de rău exprimate
atât în scris (de Departamentul
de Stat), cât și oral (de către
președintele George W. Bush);
iar americanii au trebuit să se
mulțumească, deocamdată, cu

Text: BAZIL ȘTEFAN
Foto: EPA – ROMPRES

CONCURS

Premiu:
Cărți în valoare de
500.000
lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
25 mai 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALBATROS

Albatros

Washington, pentru negocieri privind livrarea de armament, o înaltă delegație militară din Taiwan. Insula rebelă a Chinei dorește, ca de obicei, arme foarte sofisticate: submarine cu propulsie Diesel, rachete antirachetă Patriot, distrugătoare dotate cu rachete ghidate și sistemul radar Aegis. Tot ca de obicei, taiwanezii își justifică asemenea solicitări prin amenințarea din partea Chinei

comuniste. Beijingul urmărește unificarea Chinei pe baza principiului „o țară, două sisteme”, amenințând totodată cu recurgerea la forță împotriva insulei în cazul în care aceasta și-ar proclama independența. Amenințarea de care se teme Taiwanul nu este doar retorică, ea are deja un chip: Beijingul a amplasat pe coasta estică, la Strâmtoarea Taiwan, 300 de rachete cu rază scurtă de

acțiune, care au în bătaia lor toate punctele strategice de pe insulă. La care se adaugă submarine, distrugătoare și avioane de luptă ce pot ataca și flota americană de portavioane. Misiunea celor de pe EP-3 era, probabil, să obțină cât mai multe informații certe cu privire la aceste forțe ce au în vizor Taiwanul.

A doua scadență importantă privește Olimpiada din 2008. La 13 iulie, CIO se reunește la Moscova pentru a decide orașul căruia îi va reveni cinstea – și miliardele de dolari adiacente – organizării Jocurilor Olimpice din 2008.

Printre metropolele candidate figurează, alături de Paris, Toronto, Istanbul și Osaka, Beijingul. Capitala chineză a candidat cu șanse considerabile și în 1993, pentru Olimpiada din 2000, pierzând, în final, la o diferență de numai două voturi, în fața Sydney-ului! Atunci chinezii au fost foarte vexați, afirmând că Olimpiada le-a fost „furată” de occidentali din motive politice care nu au ce

căuta în sport. Este de presupus că Beijingul va încerca să obțină acum, la negocierile pentru înapoierea avionului spion, sprijinul Americii pentru candidatura sa.

Prolog la viitoarea competiție chino-americană pentru întâietate mondială, conflictul în jurul avionului spion are însă, cu toate frisoanele de Război rece pe care le-a produs, și o parte bună. El obligă cele două state să discute, pe lângă aspectele legate strict de incident, și probleme de fond ale raporturilor lor actuale și viitoare. Lucru foarte necesar și în perspectiva proiectatei vizite a președintelui George W. Bush în China, în noiembrie a.c., care va avea sau nu loc și în funcție de rezultatele acestor negocieri.

P.S. China a marcat deja primul punct: cu o zi înainte de sosirea delegației taiwaneze la Washington, Casa Albă a anunțat că nu va livra Taiwanului ultrasofisticatul sistem Aegis. Mai rămâne de văzut cine va câștiga Olimpiada din 2008.

Președintele Chinei, Jiang Zemin, repetându-și cererea ca Statele Unite să își ceară scuze pentru incident

MIRACOLUL DE CARE S-A ALES PRAFUL

Nu este nevoie de multa credință pentru „a vedea” chipul lui Iisus (1) și
conturul Fecioarei Maria cu pruncul (2).

1

2

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Bisericuța din Pantelimon

ICOANELE DE PE PLOP DESCOPERITE DE PATRU CĂLUGĂRI STRĂINI

Bisericuța Sfinții Arhangheli Mihail și Gavril, situată în apropierea pieței Delfinului din Șoseaua Pantelimon, părea condamnată pe vecie la ignoranță. Era doar un lăcaș de cult sărăcăcios, de mică anvergură, plasat în mijlocul unuia dintre cele mai rău famate cartiere ale Bucureștiului: Pantelimon – cartierul șmenarilor. Într-un moment în care subcultura de cartier năpădise toate canalele media cu vedete a căror muzică era plină de înjurături, împușcături și perversiuni de speluncă, s-a produs o adevărată minune: „După blocuri”, locul terorii, al sărăciei și al infracțiunii, a fost luat de un miracol divin. Lumea venea acum chiar în inima Pantelimonului ca să se închine și să se pocăiască.

Zeci de mii de creștini făcuseră o adevărată psihoză pentru un copac din curtea bisericii, pe scoarța căruia, la o înălțime de circa 6 metri se conturase silueta Mântuitorului, în locul unor

noduri ale plopului. În urmă cu câțiva ani, Gheorghe Staicu, îngrijitorul bisericii, tăiasse câteva crăci din arborele respectiv, cu ocazia unor banale lucrări de curățire a copacilor din curtea lăcașului de cult. Dar, timp de doi ani de zile, „Minunea Cerească”, așa cum îi spuneau cei care invadau zilnic incinta bisericii, a rămas neobservată. În primăvara lui 2000 însă, în Pantelimon au sosit doi preoți francezi și doi olandezi. Cei patru străini au discutat cu părintele din parohie și au făcut poze peste tot. Când erau gata de plecare unul dintre ei însă a ridicat privirea către plop și a început să-și facă semnul crucii în repetate rânduri. În câteva clipe tot grupul s-a strâns sub copac și s-a închinat. În săptămâna următoare vestea „minunii” din curtea micului lăcaș de cult din strada Socului s-a răspândit repede.

UN COPAC A DEVENIT LOC DE PELERINAJ

Lumea a început să se înghesuie din toate colțurile Capitalei. Copacul s-a transfor-

mat brusc în loc de pelerinaj. Privindu-l cu atenție, oamenii au observat că pe coaja plopului se distingeau două „icoane”. Dintr-un anumit unghi se contura silueta Mântuitorului, iar dacă priveai dinspre clopotniță puteai observa cu ușurință conturul Fecioarei Maria cu Pruncul Iisus în brațe. În acel moment nebunia „pelerinilor” atinsese paroxismul. Unii oameni se îmbuizeau să smulgă o bucată din coaja plopului în timp ce alții se luptau din răspuț să protejeze copacul, avertizând inclusiv prin inscripționări de tot felul că e păcat de Dumnezeu să ciopârțești un arbore sfânt. La un moment dat, pe scoarța arborelui rămăseseră dăre de apă și femeile credincioase au interpretat acest gest drept un plâns al Maicii Domnului care suferă pentru noi, din cauza propriilor noastre dureri și nevoi. Cu acest prilej au fost însă destui care au contestat aceste lacrimi spunând că dărele de apă sunt de la ultima ploaie. O femeie a pus chiar o mușama de jur-împrejurul plopului ca să nu se risipească lacrimile Fecioarei.

Românul are o vorbă care spune că Dumnezeu îți dă, dar nu îți bagă în traistă. Cam așa stau lucrurile și cu minunea din Pantelimon. Datorită unor conjuncturi care scapă rațiunii noastre, chipul Fecioarei Maria și al lui Iisus „de pe plop”, atât de adorate și de iubite altădată de creștini, au intrat într-un mare con de umbră.

OLOGII SPERAU SĂ SE VINDECE CU LACRIMILE FECIOAREI DE PE TULPINĂ

Cei care aveau destulă tărie și ajungeau la copac îi atingeau coaja și se ungeau fie cu apa, fie simbolic în locurile vătămate de boală sau pe frunte. În curtea bisericii erau aduși zeci de ologi și de paralizați, care, urmând exemplele Bibliei, sperau din tot sufletul să se vindece de bolile cărora doctorii nu le găsiseră nici un leac. Nebunia creștinilor scăpase de orice control, iar rațiunea oamenilor care vedeau chipurile de pe arbore se transformase într-o transă aproape mistică. Câțiva credincioși au observat că în apropierea bisericii susura un mic izvorăș de apă. Lumea a interpretat acest semn drept un nou semn divin și a început să ducă acasă apa din acel loc pe care o considera sfințită. Dar, cei de la Regia de Apă cât și oamenii bisericii i-au avertizat pe drept, credincioși că apa care picură din conductă nu e nici pe departe apă sfințită. Hoarda, în

Interiorul bisericii Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril este sărăcăcios

foamea ei de mistic, scăpase de sub control.

ZIARIȘTII SUNT PERSOANE NON-GRATA

Cu puțin timp în urmă, am mers la biserica din Pantelimon să vedem ce se mai întâmplă cu „Minunea de pe plop”. Aici am dat peste un cuplu de bătrâni, care m-au întâmpinat cu amabilitate și, pe când se pregăteau să-mi povestească istoricul chipurilor de pe arbore, au aflat că sunt ziarist. În acel moment parcă li s-ar fi umplut limba de pușchele. Au întors niște priviri fioroase la mine și au spus

că, dacă vreau să aflu câte ceva, să stau de vorbă cu părintele paroh. Acesta a sosit în scurt timp pentru că tocmai avea o înmormântare. Declarația sa a sunat cam așa: „Îmi pare rău, noi am primit o circulație de la Patriarhie prin care ni se interzice să mai dăm informații presei fără aprobare. Unele lucruri au fost interpretate în mod exagerat și din această cauză acum nu vă mai pot spune nimic. Cine are credință față de Dumnezeu înțelege din toată această poveste ce trebuie. Acum un an eu am mai spus una și ziarele au scris alta...”.

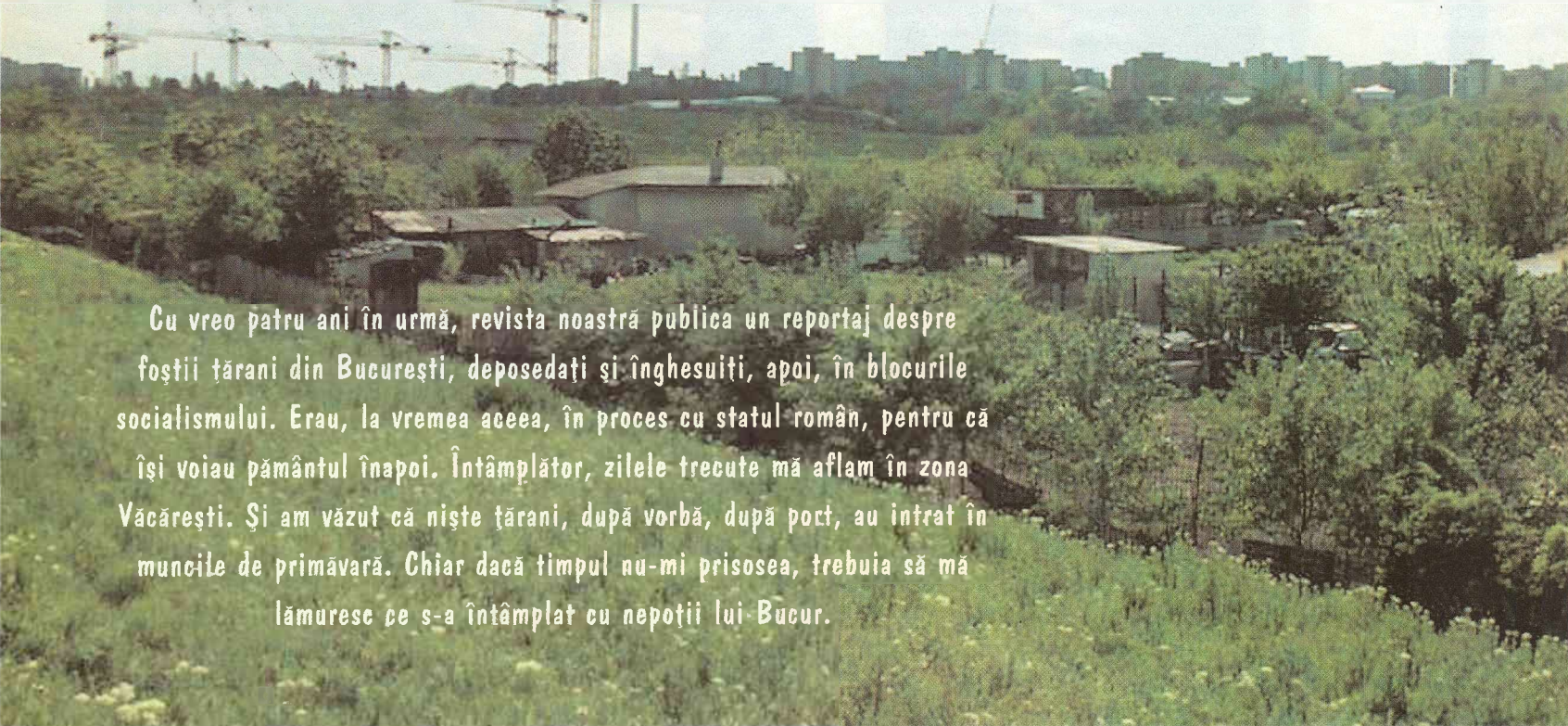
Am părăsit biserica de pe

Socului așa cum am găsit-o: micuță cât un living-room sănătos, sărăcăcioasă, înghesuită între blocuri și pustie. Din puhoiul de acum un an au mai rămas câțiva creștini care mai cred în miracolul chipurilor sfinte de pe plop. Astăzi, numărul celor care vizitează zilnic lăcașul de cult se ridică rareori la zece suflete. Foamea de mistic, barbaria și vulgaritatea gloatei au ridicat la rangul de sfânt acest loc și tot ele l-au pângărit și au aruncat în el cu noroi. În ultimă instanță, biserica Sfinților Arhangheli Mihail și Gavril mi-a lăsat impresia unui lăcaș de cult ridicat cu bani puțini, spre a sluji

nevoilor spirituale ale oamenilor din zonă. Și poate că, în condițiile în care mentalitatea și gradul de civilizație al celor care aveau nevoie de un miracol ar fi fost altul, minunea de pe plopul din Pantelimon ar fi avut dimensiunea ei spirituală. Această convingere îmi este întărită de faptul că Dumnezeu își dezvăluie chipul mai degrabă în bordeiul săracului decât la curtea împăratului. Este o pildă pe care o cunosc toți creștinii, dar pe care nu o îndrăgește nimeni. Pentru simplul fapt că nimeni nu iubește sărăcia.

www.flacara21.ro

ACEASTĂ UMBRĂ DE SAT, CU ACESTE UMBRE DE ȚĂRANI

Cu vreo patru ani în urmă, revista noastră publica un reportaj despre foștii țărani din București, deposezați și înghesuiți, apoi, în blocurile socialismului. Erau, la vremea aceea, în proces cu statul român, pentru că își voiau pământul înapoi. Întâmplător, zilele trecute mă aflu în zona Văcărești. Și am văzut că niște țărani, după vorbă, după post, au intrat în muncile de primăvară. Chiar dacă timpul nu-mi prisosea, trebuia să mă lămuresc ce s-a întâmplat cu nepoții lui Bucur.

Am luat-o, așadar, pe un fel de câmp, lipit de Șoseaua Văcărești, printre binecuvântări de caiși în floare. În fața mea se deșirau grădini cu straturi de spanac și ceapă, pietroaie și sârme împletite pe post de gard, coșmelli câpite cât să reziste la vânt și ploaie. Poate că peisajul chiar seamănă cu satul încropit de Bucur, deși ne aflăm, totuși, în buricul Capitalei României, la început de mileniu III. În locul oilor, însă, rag niște măgari, pentru că îi latră „câinii lui Băsescu”. Tocmai când mă resemnam cu această umbră de sat, am zărit și o umbră de țăran, care-o fot zorea cu sapa. Lucra într-o poziție cel puțin ciu-

dată, adică așezat pe o ladă. „Iertați că șed, mi-a zis Gheorghe Adam, da' nu pot lucra altfel, din cauza piciorului de lemn. Am avut un accident, cu peste 20 de ani în urmă. Alții, în locul meu, ar cerși la

nit și fiecare gest îl întunecă de durere. Proteza asta i-a ros oasele, ăsta e al șaselea picior de lemn. Și-i făcut în bătaie de joc. Nu a avut bani pentru spagă. Și acuma de-abia mai vede, de cataractă. N-are bani

copii, a plantat meri și caiși și nuci. Celelalte sunt nimicuri, zice nea Adam, arătându-mi o platră, să mă așez, că avem de vorbă. Așa ne-am amintit povestea foștilor țărani de București, cărora Ceaușescu, printr-o simplă semnătură, le-a luat identitatea.

Cu vreo 13 ani în urmă, zona dintre Dâmbovița și Calea Văcărești, cu o suprafață de 260 ha, era un sat în toată regula. Chiar dacă aveau buletin de București, localnicii se considerau țărani și trăiau ca atare. Unii se ocupau doar cu grădinăritul și creșterea animalelor, alții mai aveau și o slujbă la stat, cât să se asigure de pensie, la

ADEVERINȚA DE OM CARE N-A TRĂIT DEGEABA

Universitate. Eu nu mă-ndur de pământ, să-l las de izbeliște.” Grădina lui nea Adam are cam 650 mp și e doldora de pătrunjel, ceapă, spanac, salată, bașca niște pomi de rod. Și o brazdă de vie, cât să-i aducă aminte de dulceața mustului. nea Adam sapă aproape răstig-

să se opereze. Doar dacă-și vinde pământul ăsta. Da' nu prea poate, că titlul de proprietate e doar de formă. Și l-ar și durea sufletul, dacă e s-o spunem p'aia dreaptă, că pământul ăsta e adeverința lui de om care n-a trăit degeaba. Aici și-a ridicat o casă, a făcut

zona cu pricina este liberă și, de fapt, transformată într-un fel de maidan, plin de câini și grămezi de gunoaie, proprietarii au crezut că nu există nimic care să-i împiedice să-și redobândească pământul.

Asociația foștilor proprietari din zona Lacului Văcărești, reprezentând peste 500 de bucureșteni, s-a pus pe memorii și audiențe, finalizate cu același sfat: „Mergeți în Justiție”. Și s-au dus bieții oameni, ce era să facă, vreo zece ani s-au tot prezentat la procese și la amânări, de li s-a acrit de atâta Justiție, că de bani și de nervi nu contează. Unii s-au îmbolnăvit, că nu-i mai ajută vârsta, alții au mai murit pe drum, alții au renunțat, că era balamucul prea mare. Într-un final, anul trecut, lucrurile păreau să se limpezească. Justiția a hotărât că terenurile libere pot fi restituite proprietarilor, cu aprobarea primăriilor de sector și a Capitalei. Dacă terenul era ocupat cu investiții, ghinion, „că doar n-o să piardă statul, dacă putem pierde noi”, vorba unuia dintre cei peste 150 de bucureșteni aflați în această situație, mai exact cu terenurile „mâncate” de interiorul digului Văcărești.

Tot cam 150 de bucureșteni, ale căror terenuri au rămas în afara lacului, ceea ce se cheamă că au avut noroc, și-au primit, anul trecut, titlurile de proprietate. Mare bucurie,

înapoi, că asta era durerea noastră, să scăpăm de bloc, nu putem nici măcar să vindem, este bătaie de joc”, mi-a mărturisit Florica Boitor. Ea și bărbatul ei și-au îngrădit terenul și au pus ceva legume, până or vedea ce se alege. „Și au venităștia de la REBU, să facă nu

știu ce curățenie și din toate gunoaiele Bucureștiului s-au oprit direct în gardul nostru, de l-au făcut vraiste. Cui să facem reclamație, că vorbim la perete? O să ne spună să mergem în judecată, și așa ar trebui, că asta e violare de proprietate. Dar noi suntem în vârstă, nu mai

Text: LILIANA PETRUȘ ■
Foto: M. FELIX ■

bătrânețe. Toate bune și frumoase până în 1988 când, în baza Decretului 143/30 mai, zona este demolată, în vederea amenajării unui lac. Decretul amintit aproba demolarea caselor, fără, însă, a preciza

DE CE SĂ PIARDĂ STATUL, CÂND PUTEM PIERDE NOI?

ceva și referitor la expropriere. Așa că oamenii au fost îngheșuiți în apartamente de bloc, fără comentarii și fără o hotărâre legală care să-i exproprieze, iar terenurile au fost surprinse de Revoluție într-o situație juridică neclară. În 1990, văzând că

mare, până când au aflat că asta e, așa, o chestie mai mult simbolică, o foaie bună de pus în vitrină. „Sectorul 4 nu ne dă autorizație de construcție, deci suntem proprietari numai cu numele și când plătim impozitul. Nu ne putem ridica locuințele

**GLOBE
IMPEX SRL**

FLACĂRA a obținut
pentru tine o reducere
de preț de **20%**

Comandați produsele trimițând acest talon pe adresa: **GLOBE IMPEX SRL, str. Enache Sandu nr. 24, Sector 2, București. Indiferent de valoarea comenzii beneficiați de o reducere de 20% și de scutirea taxelor poștale.**

☛ Ceară cu zahăr Roll-on (80 ml)	229.990 lei - 20% = 183.990 lei
☛ Benzi depilatoare cu ceară	144.990 lei - 20% = 115.990 lei
☛ Cremă depilatoare Blondépil (150 ml)	158.990 lei - 20% = 127.190 lei
☛ Cremă decolorantă (50 ml)	168.990 lei - 20% = 135.190 lei
☛ Gel decolorant (față) (38 ml)	174.690 lei - 20% = 139.750 lei
☛ Gel decolorant (150 ml)	213.490 lei - 20% = 170.790 lei

Produs	Adresă
Nuanță	
Nume	
Bucăți	Telefon
	Semnătură

avem bani de așa ceva, și ei știu asta și profită. De fapt, cred că ne hărțuiesc atâta ca să murim odată, că tot suntem bătrâni, și să facă ei ce vor cu pământul", mi-a mai spus tanti Florica. În rest, a semănat și ea câte ceva în grădină, fasole și mazăre, că astea nu se fură așa tare.

fost înghițit de investiție, după cum spun inspectorii primăriei, adică acoperit de un dig oricum nefolositor, dar scump, cam de două miliarde de lei. Omul nostru a priceput că nu-și mai poate recupera vechea proprietate, dar insistă să primească, totuși, o bucată de pământ, în altă parte. „Eu nu am nevoie de

PROPRIETARI NUMAI CU NUMELE ȘI CU IMPOZITUL

Când să ies din această umbră de sat, cu aceste umbre de țărani, nea Adam m-a rugat să aștept, „că trebuie să-ți dau ceva dacă ai venit pe pământul meu”. S-a ridicat cu durere, sprijinindu-se în al șaselea lui picior de lemn, și s-a târât, aproape, spre caisul înflorit. Și privea, când la cais, când la mine, ca și când n-ar fi priceput

acțiuni, că așa s-au gândit ei să mă despăgubească. Vreau doar pământ! Și pentru asta o să merg până la Uniunea Europeană, că m-am săturat de batjocura asta, de peste 12 ani. Pur și simplu și-au bătut joc de noi! Ne tot dă târcoale o firmă, franceză, probabil în legătură cu primăria. A făcut niște precontracte, ca să cumpere

O BATJOCURĂ DE PESTE 12 ANI

diferență. „Ți-aș da o ramură, da' nu se cade, că stricăm vreo cinci-șase căise și-i păcat”, mi-a spus „stăpânul”. Și s-a plecat, ce mai chin, și a smuls un smoc de ceapă crudă și verde. Acesta este, credeți-mă, cel mai frumos buchet de flori pe care l-am primit eu vreodată.

Traian Paț, vicepreședintele Asociației foștilor proprietari din zona Văcărești, se află în „lotul” lipsit de noroc. Pământul lui a

terenurile din zonă, pentru nu știu ce investiție. Au introdus investiția lor în planul de urbanism, ca să nu aibă dureri de cap, și acum nici vorbă de bani, dacă s-au văzut cu sacii în căruță. Deci terenurile astea sunt practic blocate, chiar dacă oamenii au titluri de proprietate pentru ele. Sunt interese mari la mijloc, doamnă, și noi suntem din ce în ce mai mici ca să le facem față.”

ÎNCA O PROMISIUNE

Când să închidem și noi revista, aflăm, de la Florica Boitor, că Primăria sectorului 4 tocmai a mai făcut o promisiune. Cică din iunie, fiecare proprietar din Văcărești o să se veselească de autorizație de construcție pe terenul cu pricina, în cazul în care cere asta, bineînțeles. De asemenea, firma care i-a năucit pe proprietari, cu nu știu ce mare investiție, pentru care cumpără pământ, a primit interdicția de a mai negocia cu foștii țărani. Să fie într-un ceas bun, am putea spune. Tanti Florica, însă, este ceva mai sceptică: „Nu știu dacă se vor ține de cuvânt sau dacă au vrut doar să scape de noi.”

<http://www.ziua.ro>

ASTA-I REALITATEA

SCORNICE

MÂNDRIA

Acum vreo 12-13 ani, când vorbeai despre Scornicești te gândeai la un fel de Mecca. În localitatea natală a lui Nicolae Ceaușescu se petreceau o grămadă de „minuni”. Mai întâi erau minunile oficiale.

Pe câmpiile de lângă mica localitate din Oltenia ieșeau invariabil cele mai mari producții la hectar din țară, fabricile de confecții de acolo depășeau planul cincinal în trei ani, iar echipa de fotbal F.C. Olt batea ca în povești tot ce întâlnea în cale. Apoi urmau legendele. Călătorii ajunși în locurile de baștină ale lui nea Nicu povesteau fascinați că aterizaseră într-un paradis terestru unde puteai găsi țigări B.T., Pepsi, votcă poloneză, ba chiar și ceva carne la liber, produse de „lux” la care în altă parte nici cu gândul nu gândeai. După 1990, Scorniceștiul a intrat într-un cvasianonimat. În primăvara anului de grație 2001 ne-am dus acolo să vedem ce mai există.

Mormântul lui Constantin Ceaușescu, fratele „necunoscut” al dictatorului

La nici jumătate de oră după ce am ajuns la Scornicești, în timp ce ne răcoream la o bere rece, am intrat în vorbă cu mai mulți localnici. Unul dintre ei, rudă de departe cu familia Ceaușescu, simpatic foc și cu ceva studii la București pe deasupra, s-a oferit să ne arate

ceva senzațional. Ne-a condus la cimitirul din capătul orașelului.

Mai întâi ne-am oprit la mormintele părinților lui Nicolae Ceaușescu, Alexandrina și

Andruța. Despre cei doi știm că erau oameni simpli și că lui

FRATELE NECUNOSCUȚ AL LUI CEAUȘESCU

Andruța îi plăcea să bea cantități industriale de țuică și să-și sfideze fiul ajuns mare și tare. O

ultimă sfidare a fost că a lăsat cu limbă de moarte să fie îngropat cu preot, contrar oricărui canon comunist. Ni s-a explicat că înainte Andruța și Alexandrina aveau un monument funerar impozant. În zăpăceala din decembrie '89, o mână de „revoluționari” înfierbântați au

ȘTI, ȚĂRII

Text: TOMA ROMAN jr. ■

Foto: TOMA ROMAN jr.
și arhiva revistei FLACĂRA ■

distrus mormintele părinților lui Nicolae Ceaușescu, acestea fiind refăcute, modest, câțiva ani mai târziu. Acum sunt două pietre funerare obișnuite și o cruce albă de marmură. Lângă Andruța și Alexandrina se află un mormânt ros de vreme, pe care cu greu se poate distinge

„Constantin Ceaușescu 1930-1935, fiul lui Andruța și al Alexandrinei”. Am aflat cu stupeoare că e vorba de un frate „necunoscut” al fostului dictator. Numele acestuia a lipsit din toate istoriile și biografiile comandate oficial de C.C al P.C.R. pentru dictator. Copilul a

decedat la 5 ani de poliomielită, boală a sărăciei. În ultima fază de megalomanie, dictatorul voia să ascundă sărăcia în care și-a început viața. În plus, după ce plasase în funcții cheie majoritatea fraților, copilul decedat ar fi stricat imaginea de semizei nemuritori pe care voia să o dea Nicolae Ceaușescu clanului său. Când am urcat la biserica plasată la intrarea în cimitir, am mai avut o altă surpriză de proporții. Pe pereții ei erau zugrăviți drept ctitori, îmbrăcați în haine populare, Ceaușu Andrei și Maria, străbunicii lui Nicolae Ceaușescu și deja pomeniții Andruța și Alexandrina Ceaușescu. Ne-a încercat o senzație teribilă. Tocmai părinții și bunicii celui care s-a distins demolând unele dintre cele mai frumoase și vestite biserici din București sunt ctitorii bisericii din Scornicești! De altfel, în oraș sunt oameni foarte credincioși. Aproape fiecare casă are zugrăvită pe fațadă o cruce neagră, pe marginile drumurilor e plin de troițe, iar bisericile sunt neîncăpătoare în fiecare duminică. Doamna Nicoleta Cheptroșu, și ea rudă prin alianță cu clanul Ceaușescu, ne-a explicat de unde provine diferența de nume între bunicii și părinții fostului președinte al Republicii Socialiste România. Andrei și Maria Ceaușu s-au născut în comuna Polovragi-Tismana din județul Gorj, în familii de țărani foarte săraci. În tinerețe s-au mutat la Scornicești având drept avere doar un cal și câțiva saci cu nutreț. Au luat pământ în arendă, au muncit cu ziua și au strâns ceva bani. Apoi, pe la începutul secolului, o scădere bruscă a prețului cerealelor și faptul că aveau mulți copii i-a dus iar la sapă de lemn (la propriu). Ca să scape de plata impozitelor la care erau restanți s-au gândit că pot păcăli percepții schimbându-și

numele din Ceaușu în Ceaușescu. Se pare că au reușit.

Despre familia Ceaușescu nu toți locuitorii din Scornicești au cea mai bună părere. Unii bătrâni își aduc aminte că în timpul colectivizării Nicolae Andruța Ceaușescu, ulterior general-locotenent de miliție și șef suprem al „Școlii de la Băneasa”, a făcut exces de zel. Unii spun că și-a bătut și aruncat la pușcărie pentru nepredarea „cotelor” inclusiv proprii veri primari. Despre acest frate prezidențial se spune că a fost botezat tot Nicolae dintr-o eroare. Andruța, de fericire

Nicolae Ceaușescu în „vremurile bune”

Împreună cu Todor Jivkov în vizită la casa natală din Scornicești

Nicolae Ceaușescu și cumnatul său Lică Bărbulescu se făceau că studiază recoltele „record” din județul Olt

Soldatul pictat de primărie

Mormintele părinților lui Ceaușescu

Pentru unii din cetățenii Scorniceștiului megastadionul a căpătat o utilitate

În incinta stadionului locuiesc câteva familii

Casa natală a lui Ceaușescu

că i s-a născut încă un băiat, s-ar fi îmbătat cuc și l-a botezat tot Nicolae, uitând că mai are unul cu același nume acasă. În schimb, despre Vasile (Lică) Bărbulescu, cumnatul lui Nicolae Ceaușescu, lumea vor-

înapoi ceea ce a fost cea mai celebră casă din țară. Acum se pare că înăuntru e un fel de colecție particulară Ceaușescu, pe care Elena o deschide numai pentru „tovarăși de încredere” și apropiați. Am aflat că

o vând cu 20.000-25.000 lei/litrul. Există și câțiva „întreprinzători” bogați care spre seară stau și se cinstesc între ei la un motel cochec, aflat la câțiva kilometri de oraș. Din ce în ce mai mult, unii regretă regimul comunist.

DISCRETUL CLAN AL BĂRBULEȘTILOR

bește în general de bine. Ajuns prim secretar al P.C.R. peste județul Olt, el s-ar fi luptat să aducă hrană, mărfuri bune pentru oamenii din Scornicești, și în plus să facă rost de prime pentru muncitorii din localitate. Bineînțeles, primii la „loz” erau tot neamurile lui, dar pica destul și pentru restul lumii. Soția sa, Elena Bărbulescu, ajunsese „doctor în istorie” și șefa învățământului din județ. Ea a moștenit casa părintească a lui Andruța. Pe vremuri aceasta era muzeu, se făceau acolo pionieri și U.T.C-iști, apărea în toate emisiunile TV dedicate „genialului conducător” și poza ei era publicată în toate ziarele. În primele luni după decembrie '89 a fost devastată. După aceea, Elena Bărbulescu a luat

doamna „doctor în istorie” e acasă și am încercat să luăm legătura cu ea. Am sunat și ne-a deschis un ins mărunțel care ne-a zis că doamna e bolnavă, la spital. După asta cineva ne-a spus „așa e ea, discretă, nu vrea să aibă de-a face cu ziaristi”. Mărunțelul care ne-a deschis era chiar Emil Bărbulescu, fiul Elenei, pe vremuri temutul șef al Miliției din Olt. Acum, Emil stă mai mult la Slatina, unde,

Fiind în zona „favorizată” înainte de '89, scorniceștenii puteau să-și construiască printr-un fel de credite cu dobândă minimă vile somptuoase pentru două familii. Cei care n-au apucat așa ceva, acum se zgârie pe ochi. Pe fondul ăsta, în oraș a prins avânt Partidul Muncitoresc Român, o formațiune de extrema stângă, obscură la nivel național, dar puternică pe plan local. Șeful P.M.R. din București, fostul șofer Cristian Nicolae, a venit să facă propagandă puternică în județul Olt,

COMUNIȘTII

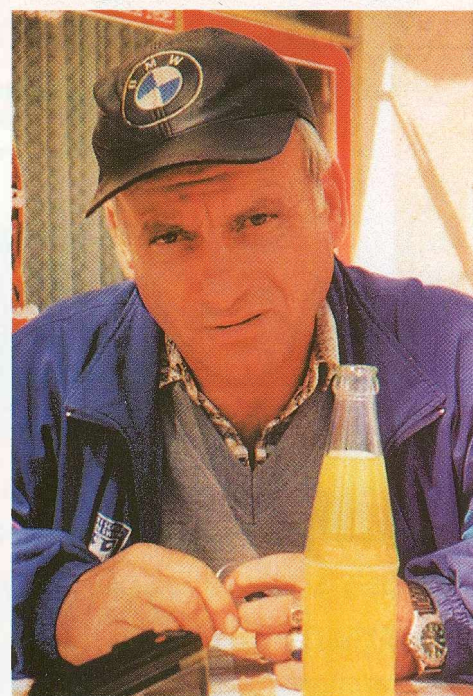
culmea, se ocupă cu niște fundații de binefacere.

Lumea a cam săracit în ultimii ani în Scornicești, ca peste tot. Majoritatea se ocupă cu agricultura. Fac țuică pe care

bazată pe afișe cu Nicolae Ceaușescu. Anul acesta, pe 26 ianuarie, aniversarea răposatului, tovarășul Nicolae a descins în Scornicești braț la braț cu Florea Ceaușescu, (fratele, fost

Lângă casa „memorială” clanul Barbulescu locuiește într-un viloi onorabil

Bebe Stănescu, „omul bun la toate” de la FC Olt

ziarist la Scânteia) și l-a comemorat propagandistic vreo două zile pe împușcat. În alegerile locale P.M.R. a obținut în zonă mai multe posturi de consilieri. Foarte interesant e că șeful P.M.R. din Scornicești e Alexandru Turcin, fostul șef al CAP, acum un onorabil capitalist, președintele Consiliului de Administrație al S.C. COM. AGRI S.A.

Orașul are două bizarerii care sar în ochi. Mai întâi, chiar în centru, dai peste clasică statuie cu soldatul din primul război mondial, vopsită. Probabil cineva

tiare, săli de forță, un gazon excelent. FC Olt era unul dintre cele mai bogate cluburi din țară, prin al cărui lot trecuseră aproape toți componenții echipei naționale. Președintele clubului era Gheorghe Barbulescu, fratele lui Lică, un om ambițios, care voia să-și aducă echipa „pe cele mai înalte culmi de progres”. Acum totul e o paragină. În incinta stadionului funcționează câteva ateliere de confecții, ba chiar locuiesc vreo 10 familii. Pe una din tribune scrie „suav” WC public și după

Un gazon pe vremuri celebru; aici au jucat toate numele mari ale fotbalului românesc de până în '89

CE A MAI RĂMAS DIN F.C. OLT

de la primărie a avut ideea creată să-l facă pe soldat „frumos”, așa că acum arată ca o statuie de la muzeul figurilor de ceară. Lângă șoseaua principală se vede stadionul. E imens. Are o capacitate de 20.000 de locuri în timp ce populația Scorniceștiului e de 15.000 de locuitori. Construit cu puțin timp înainte de 1989, stadionul era considerat cel mai modern din țară. Avea saună, pistă de atletism, piscină, ves-

miros ne-am prins că e folosită ca atare. Din toate dotările mai funcționează trei dușuri cu apă rece. L-am întâlnit pe Bebe Stănescu, care e în același timp managerul, antrenorul, șoferul, preparatorul fizic al lui FC Olt. Pe vremuri a jucat tot la FC Olt, în divizia C. Acum echipa se luptă în campionatul județean. Față de perioada când în Scornicești jucau Pițurcă, Bumbescu și alții, acum lotul e format numai din localnici. Un jucător titular

ajunge să câștige monumentala sumă de 1.500.000 de lei pe lună, cu prime de joc cu tot. Dacă spui unui microbist din Scornicești ceva de bine despre Cornel Dinu se face imediat foc. În '89 Dinu era antrenor la FC Olt. Supărat din diverse rațiuni, în 1990 s-a dus la București și și-a lucrat propria echipă la Federația Română de Fotbal. Până la urmă F.R.F. a desființat FC Olt. După o revenire prin '94-'95 (echipa a ajuns chiar în divizia B), FC Olt a căzut iar până la nivelul campionatului județean. De altfel, întreg județul Olt nu are nici măcar o

echipă în divizia C. La polul opus în topul simpatiilor suporterilor e scamatorul Mitică Dragomir, cel care a reușit pe vremuri, ca șef de club, să le ducă echipa, la ordin, în divizia A. Până una-alta, FC Olt se zbate în anonimat. În momentele sale de reverie, omul bun la toate Bebe Stănescu se gândește la soluții miraculoase: „Ar fi bine, domnule, dacă ar lua cineva în chirie stadionul ăsta care face milioane de dolari. Măcar să facă aici un centru de copii și juniori, să ne dea și nouă ceva să relansăm echipa. Așa, fără bani, nu putem să facem nimic!”

DUPĂ DOI ANI SE DOVEDEȘTE CĂ **FLACĂRA** A AVUT DREPTATE

UN CELEBRU TERORIST KURD SE ASCUNDEA LA BUCUREȘTI

Acum ceva mai bine de doi ani, revista noastră a lansat o campanie de documentare și investigații asupra activității suspecte a unor mișcări politice și religioase extremiste din Turcia, care acționau și pe teritoriul României. Cu toate că nu am neglijat nici tentativele de infiltrare a unor organizații de extremă dreaptă precum T.I.T. ori „Lupii cenușii”, sau activitatea unor secte fundamentaliste islamice precum sunt „Frații Musulmani” și „Nargyulari”, în mod constant am publicat informații despre acțiunile de tip mafiot ale marxștilor din Partidul Muncitoresc din Kurdistan (PKK), în urma cărora s-au petrecut mai multe incidente violente pe teritoriul nostru național. După mai mult de doi ani, autoritățile române au ajuns la aceeași concluzie cu noi.

Membrii PKK din Diaspora nu pierd nici o ocazie să se manifeste violent

După vestita capturare în Kenya, de către un comando al MIT (Serviciul Secret Turc), a liderului istoric al PKK, Abdullah Ocalan, organizațiile care deservau în exteriorul Turciei partidul de extremă stângă au intrat în degringoladă. Activitatea „ideologică” a început să conteze mai puțin, membrii „nucleului dur” al PKK, de regulă școliți în activități teroriste înainte de '89, în țările fostului bloc comunist, reprofilându-se spre activități profitabile cum ar fi culegerea taxelor de protecție, traficul de

droguri și arme, contrabanda. Grupe de recuperatori formate din oameni bine pregătiți ai PKK au provocat în România un lung șir de violențe, cărora le-au căzut victime mai mulți oameni

DUPĂ ARESTAREA LUI OČALAN, PKK A DEVENIT O STRUCTURĂ MAFIOTĂ

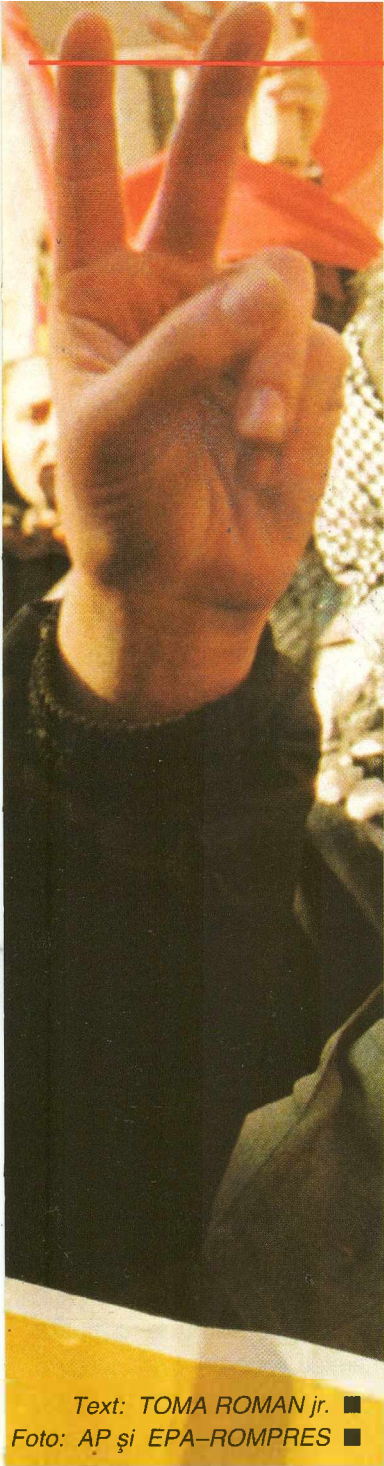
de afaceri turci sau kurzi. De-a lungul timpului am relatat în amănunt mai multe dintre aceste cazuri. Amintim doar de răpirea omului de afaceri Muammer

Yilmaz sau de tentativa de asasinare a patronului Ismail Dogan. Toate indiciile ne-au dus la concluzia că oamenii PKK acționează la ordinele unui centru de coordonare și că

există o ierarhie strictă căreia i se supun.

După o anchetă pe cont propriu și mai multe convorbiri cu victime ale grupurilor de

recuperatori ai PKK, am ajuns la concluzia că pe teritoriul României se află un important lider PKK aflat între primii 5 în ierarhia generală a partidului. Era vorba de un misterios individ poreclit Saymuz, recunoscut drept lider de către toate facțiunile PKK din România. Despre Saymuz am mai aflat atunci că are de ispășit o condamnare în Turcia, circulă înarmat, posedă documente de identitate false și are o structură solidă de relații în mediile mafiei din București. În ciuda faptului

Sotia lui Saymuzz plânge la vestea expulzării „durului” ei sot

Saymuzz a avut aceeași soartă ca și șeful lui, teroristul Abdullah Öcalan

DOSAR

Aihan Aydın:

PKK ARE ÎN ROMÂNIA O FORȚĂ VENITĂ PRIN TAXE DE PROTECȚIE BANI NEGRI

Text: TOMA ROMAN jr., IUSTIN POPA
Foto: FLORIN IONIȚĂ, ROMPRES

Omul de afaceri Aihan Aydın este președintele Fundației Balkan-Türk Kültür (B.T.K.). În timpul isteriei care a cuprins comunitatea kurdă din București după arestarea lui Öcalan, sediul B.T.K. a fost ținta unui atac cu cocteilul Molotov. În exclusivitate pentru Flacăra dl Aydın ne-a relatat despre metodele mafiot-teroriste folosite de P.K.K. în România și a sugerat chiar că rețelele P.K.K. lucrează într-o ciudată complicitate cu unii funcționari din administrația română.

— De ce v-a ales P.K.K. drept țintă a violențelor tocmai pe dvs.?

— Pentru că suntem o fundație culturală a tuturor cetățenilor turci. Noi nu avem vreo legătură cu mișcarea lor mafiot-teroristă și respectăm statul născut, avem legături cu ambasada Turciei.

— În presa română unii șefi ai P.K.K. au declarat că sunteți o filială a serviciului secret turc, M.I.T. E adevărat?

— Nu avem cum. Membrii fondatori ai B.T.K. nu sunt ofițeri de informații, ci sunt oameni de afaceri, majoritatea stau în România de mulți ani. Eu sunt aici din 1992, am afaceri cu benzina. Noi am observat că aici nu există nici o fundație culturală care să se ocupe de minoritatea turcă și de uzidenții turci din România și așa a apărut B.T.K. Nu avem legătură cu M.I.T. Într-adevăr, însă, acordăm asistență cetățenilor turci amenințați de P.K.K. Ei sunt cu o mîna. Merg la comercianți și le cer taxe de protecție, îi amenință, vor să îi implice în afaceri murdare, trafic cu arme și droguri. Noi îi îndrumăm pe cei amenințați unde să depună reclamații, la ce secție de poliție, la S.R.I. îi punem în legătură cu ambasada. Dacă dv. considerați că asta-i muncă de securitate, atunci

Aihan Aydın, președintele B.T.K.

suntem și așa ceva. Încercăm să protejăm cetățenii turci, chiar pe cei de origine kurdă. Sunt tot cetățenii turci și ei. Chiar fostul nostru președinte, Turgut Özal, a fost de origine kurdă.

— Ce metode folosește P.K.K. în România?

— P.K.K. folosește în România metode teroriste. Ei au o forță foarte mare venită din bani negri pe care-i au. La fiecare sfârșit de lună, sfârșit de an, ei forțează oamenii de afaceri să le facă „donatii”. Acum am auzit

că filiala din România a P.K.K. cumpără o clădire de 150.000 de dolari, pe numele unui membru al P.K.K. Cei mai durți rechiziționari o lașă șișul amului. De obicei vin doi mesageri P.K.K. cu pistole și amenință. Căci 5% din cifra de afaceri a ceșantăsit, dintr-un milion de dolari 50.000. Sunt foarte informați și șș omului de afaceri „șșim în ce unită militară turcă face armata lui t. Avem un glorie pentru el.” Sau ai că avem adresa familiei tale în Ankara, or să o plătească”. Oamen se tem și le dau bani. Căsează și se sechestrează sau bat oamenii de afaceri recalcitranti. Vă dau caz concrete. Șșiu și să dezinforme presa română, au oameni cu experiență. Pe mine m-au hăluțit „Vocea Mesopotamiei”, revista lor.

— Șșii cine face răpirlile?

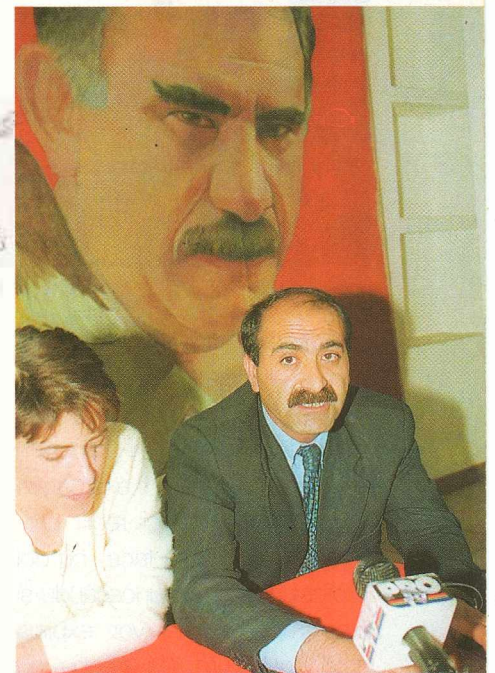
— Este, de exemplu, un ins vial Șșahmus (sau Șșahmuz, pe limba kurdă), între primii 10 lideri P.K.K. din România. El stă ilegal țară și, culmea, nu-l găsește nimeni. Are pistol, răpește oameni și Poli România nu vrea să șșie nimic de el.

A răpit un om și nu au venit săvșșici o declarație cei de la Poliție, mai mult, Șșahmus a aflat că el a eșșă-l reclame. Acum după ce ne-am aruncat aici cu cocteilul Molotov, trei agresori a fost arestat doar un Șși aici a fost implicat acest Șșahmu.

Noi am dat Poliției adresa, nămășșușșini cu care se plimbă, dar nimeni nu s-a atins de el. Se plimbă de o cet cu nișșe mușșini „imprimatură” pe ter E un tip solid, bine antrenat, violent! E un din șșefii aripii lor armate.

— E P.K.K. implicat în trafic de droguri în România?

— Da! La firma Tivoli, de exemplu (fîn concordanță), ei obligă șșefii prin forșșă, transiere droguri. Patruani, kurd și el, și d afari pe cei pe care-i bănușșim implicati. Acum au făcut o altă firmă de transport șșomăd București. Chiar acum au fost prinși de bășșă

Mustafa Akaya, șeful lobby-ului PKK din România, s-a agitat degeaba

au răsuflat ușurați. Membrii Asociației Culturale a Kurzilor Rezidenți în România, apropiați de PKK, au amenințat voalat cu represalii, prin vocea președintelui ei, Mustafa Akaya. Lucrurile nu s-au liniștit nici pe departe, reacțiile membrilor PKK fiind greu de prevăzut. Oricum, și noi suntem curioși să vedem dacă o să se întâmple ceva, mai ales că am fost primii care am indicat existența lui Kaya în România.

NOI L-AM DESCOPERIT PE SAYMUZ

două zile a fost expulzat în Turcia unde-l așteaptă ispășirea

București a început o mare agitație. Unii oameni de afaceri

Capitalei, tocmai când se pregătea să ia liniștit cina. Peste

unei condamnări de 12 ani de închisoare. În mediile kurde din

că era dat în urmărire, autoritățile române nu reușeau ori nu doreau să-l prindă pe Saymuzz care putea fi văzut bând liniștit cafea prin diverse restaurante de lux. Noi am aflat toate astea prin martie 1999. Între timp, autoritățile române s-au mișcat. Saymuzz a fost identificat în mod real drept Hassan Kaya, unul dintre șefii aripii militare a PKK, în vârstă de 41 de ani. Justiția română a autorizat o potențială expulzare a lui Saymuzz. Acesta a fost arestat în seara zilei de joi, 5 aprilie, la Pizza Hut, în buricul

APĂ MAI CURATĂ PENTRU CRAIOVENI

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Stație de pompare aparținând Regiei de Apă Craiova

Craiova a fost fruntea Olteniei încă de pe vremea când aici se afla cetatea Băniei. Poate și din acest motiv oltenii locului au o mândrie aparte, vecină cu încăpățânarea. Ei sunt cunoscuți drept niște oameni căpoși și hotărâți cărora le place să-și rezolve singuri problemele. Totuși, în ceea ce privește protecția mediului, întreaga Bănie ș-a bucurat că apa Craiovei își va îmbunătăți parametrii, datorită sprijinului oferit de către DEPA și de către firma daneză RAMBOLL.

Când m-am întâlnit prima oară cu Nicolae Rizescu (directorul Regiei Autonome de Apă Craiova) și cu Bulgari Constantin (șeful secției de exploatare din cadrul aceleiași regii) credeam că am de-a face cu doi profesioniști care, cunoscându-și bine meseria, îmi vor explica amănunțit cum stă treaba cu stațiile de pompare și basta. Spre marea mea uimire, acești oameni au început mai întâi să se laude cu orașul în care locuiesc, lăsând realizările proprii pe planul secund. Pentru a mă face să înțeleg mai bine ceea ce vroiau să-mi spună, ei m-au invitat la o plimbare prin parcul Romanescu, despre care am aflat cu surprindere că este al doilea parc din Europa, ca suprafață. Am fost dus să vizitez câteva superbe construcții din secolul al XIX-lea, printre care

Casa Grădinarului, Palatul Minunilor sau Podul Vechi ce traversează lacul. Chiar în mijlocul parcului se află o cochetă grădină zoologică plină de animale de tot felul. Aleile îngrijite,

turle depuse de Regia Apei, de Consiliul Județean, de Institutul de Cercetare și Inginerie a Mediului din București, dar mai ales de Agenția Daneză pentru Protecția Mediului, pot fi aprecii-

renumite la mijlocul secolului al XIX-lea ca loc de promenadă al protipendadei craiovene. Grădina fusese amenajată de un specialist neamț la inițiativa marelui logofăt Ioan (Iancu) Bibescu din anii 1844-1845, fiind înzestrată cu sere, pavilioane, bănci, animale și păsări și un chioșc de fier „chioșcul muzicii” adus din atelierul de fieronerie din Viena „A. Kitschelt's Erben” în 1842. După 1848 însă, lăsată oarecum în paragină, ea a fost cumpărată de Magistratul orașului de la marele logofăt Iancu Bibescu contra sumei de 12.000 de galbeni împărătești. Scopul cumpărării, după cum menționa opisul din 26 martie 1853 al domnitorului Barbu Știrbei, era de „a se face într-un oraș așa de mare o grădină pentru înfrumusețare după cum se cuvine atât pentru

PARCUL ROMANESCU DIN CRAIOVA ESTE AL DOILEA DIN EUROPA, CA MĂRIME

suprafața curată a lacului, atmosfera destinsă și explozia de verdeată ce inundase imensa grădină de agrement mi-au dat senzația că fiecare oraș are parcul pe care și-l merită. Citindu-mi parcă gândul, directorul Rizescu mi-a spus: „Abia acum, după ce ați văzut acest parc, puteți înțelege mai bine atașamentul pe care-l au craiovenii pentru natură și pentru mediul înconjurător. În acest context, efor-

ate la adevărata lor valoare. Noi, craiovenii, avem într-adevăr o mentalitate deosebită în ceea ce privește protecția mediului. Aici există o adevărată tradiție despre care trebuie să scrieți neapărat câteva cuvinte!”

Tradiția de care ne vorbește Nicolae Rizescu începe în urmă cu peste 150 de ani. Pe locul unde se întinde azi Parcul Romanescu se aflau atunci moșia și grădina familiei Bibescu,

recreația publică cât și pentru comoditatea ce se înlesnește orașului de a se primi acolo persoane de distincție."

Ocupația străină din timpul războiului Crimeii și evenimentele care aveau să ducă la Unirea Principatelor au făcut ca dorința domnitorului să rămână neîmplinită, chiar dacă aici avea să fie primit Alexandru Ioan Cuza cu

venind, împreună cu lacul și bălțile Geanoglu și Craiovița, un adevărat pericol pentru sănătatea locuitorilor.

De Grădina Bibescu se mai amintea doar în rapoartele medicului orașului și în dările de seamă ale administrației în care era prezentată ca sursă de infectare a bolilor ce afectau populația orașului.

FRUMOASA GRĂDINA BIBESCU TRANSFORMATĂ ÎNTR-UN „COLECTOR DE SCÂRNĂVII”

prilejul vizitei efectuate în Craiova în vara anului 1859.

Ce reprezenta această grădină pentru oraș în deceniile ce au urmat deslușim din amintirile fiicei lui Barbu Bălcescu, Zoe Mandrea.

„La poartă stăteau doi dorobanți călări pentru a păzi intrarea grădinii în zile de sărbători și pentru a menține ordinea (...).

După ce ne plimbam deci, fără a ne încălzi câtuși de puțin, o pomeam spre ieșirea parcului, unde se grămădea lumea, iar dorobanțul trufaș striga trăsurile

În anul 1898, Partidul Liberal din Craiova a elaborat un program de ameliorare a situației orașului, program care cuprindea pavarea a cât mai multor străzi, desecarea definitivă și completă a bălților, împădurirea locurilor mlăștinoase, mai ales din partea de sud a orașului, «plantații cât mai multe, în toate unghiurile».

Înfăptuirea acestor deziderate se va lega de numele unuia dintre inițiatorii săi, N.P. Romanescu, primar al Craiovei în mai multe rânduri între anii 1898-

N.P. ROMANESCU MILITA PENTRU PROTECȚIA MEDIULUI ÎNCĂ DIN SECOLUL AL XIX-LEA

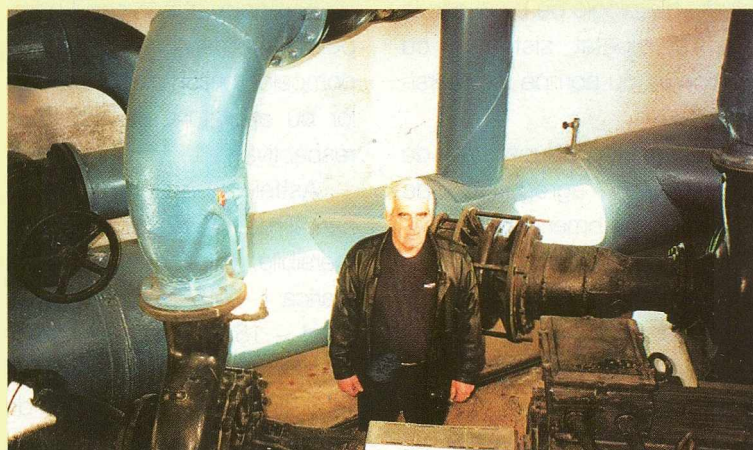
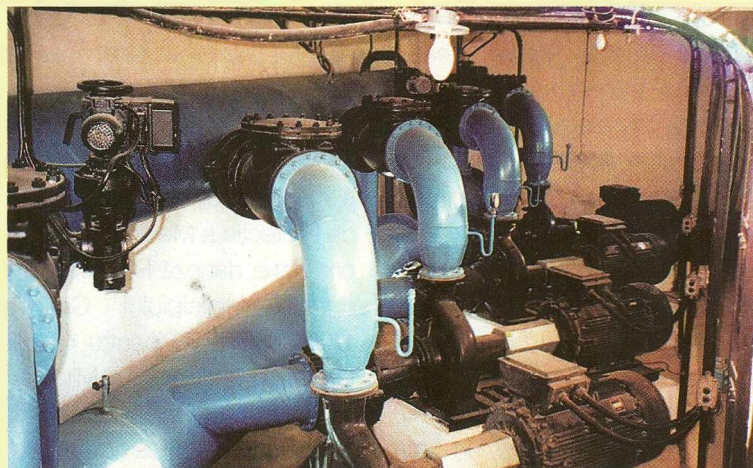
pe rând, după situația socială a boierilor. Când venea rândul nostru, ni se făcea loc să trecem și așteptam mândre, feciorul strigând cu îngâmfare: Trăsura domnului Bălcescu."

În timpul Războiului de independență, aici au fost înființate depozite de alimente, furaje și muniții. La sfârșitul evenimentelor, în 1878, tot aici a fost întâmpinată oștirea română victorioasă la întoarcerea ei de la sud de Dunăre. În ultimele decenii ale secolului al XIX-lea, grădina Bibescu ajunsese în stare accentuată de degradare, de-

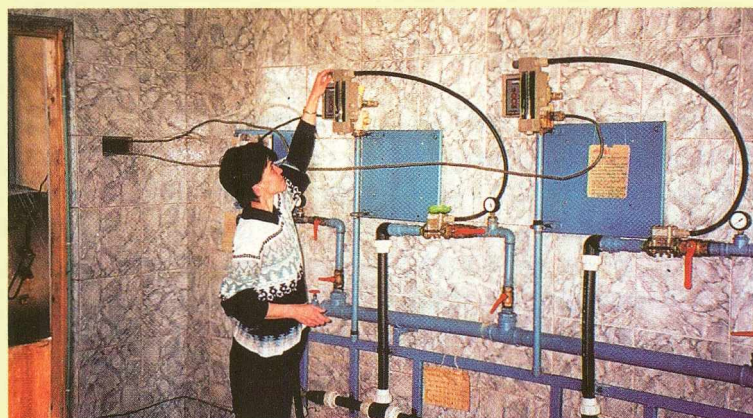
1916 și consilier de fiecare dată în consiliile municipale liberale până la sfârșitul vieții.

Înființarea de parcuri și locuri de agrement era mai demult o preocupare europeană derivată din necesitatea de a armoniza creșterea și aglomerarea populației în centrele urbane cu procesul tot mai accentuat de industrializare.

Ctitorul N.P. Romanescu considera că „acest măreț parc” trebuia să fie „al poporului, al marii mase a poporului, care n-are mijloace, n-are cu ce să se ducă vara la băi și în străină-

Inginerul Constantin Bulgari, șeful secției exploatare

Controlul pompelor se face de la panourile moderne instalate de către danezi

tate." Mai mult chiar, N.P. Romanescu a reușit să pună în practică programul liberal în așa fel încât, pe fondul unei crize social-economice, cea mai mare parte a orașenilor fără loc de muncă să fie cuprinsă în lucrările pentru parc.

De aceea, N.P. Romanescu, luptând pentru transformarea grădinii Bibescu într-un mare parc a avut în vedere și alte acțiuni menite să depolueze orașul, să asigure condiții nor-

male de viață locuitorilor acestuia: plantări de arbori și flori pe străzile orașului, amenajarea de scuaruri și mici spații verzi pe lângă instituții, continuarea executării unor mari și moderne bulevarde, după modelul occidental.

Oricât de frumoasă și de romanțată ar fi însă istoria Parcului Romanescu, suntem nevoiți să revenim în prezent. Mașina ARO a lăsat în urmă centrul Băniei, ne poartă acum către stațiile de la Făcăi, de la Marica și de la

Mihăița. Acum, în locurile cu pricina treaba merge ceas. Interiorul stațiilor de pompare arată ca o farmacie, dar treburile n-au stat întotdeauna așa. „Încă de la intrarea în funcțiune a frontului de captare Marica I, s-a constatat că sistemul de vidare proiectat inițial nu mai corespunde, datorită scăderii nivelului pânzei freatice cu peste 2-3 m, ne-a declarat directorul Regiei. În acest sens s-a făcut un nou studiu hidrologic pe baza căruia s-a reproiectat sistemul, cu echiparea cu pompe submersibile.

În acest timp, după un an de funcționare, agregatele de pompare (submersibile și orizontale) au prezentat defecțiuni majore în exploatare și întreținere, ceea ce a dus la un debit mult scăzut față de cel proiectat.

După circa patru ani de funcționare, din totalul de 45

aproape imposibil să ieșim. Ajutorul danez a picat însă la țanc.

În cadrul programului de îmbunătățire a alimentării cu apă a municipiului Craiova, Agenția de Protecție a Mediului (DEPA), prin firma daneză RAMBOLL, a donat municipiului Craiova 1.000.000 USD pentru reabilitarea captării Marica și Mihăița.

Programul DEPA s-a materializat prin schimbarea utilajelor de pompare, atât în cazul pompelor submersibile cât și al pompelor orizontale și dotarea lor cu aparatura de comandă respectivă.

Astfel, s-au montat un număr de 86 de pompe submersibile, după cum urmează: Marica I – 45 pompe; Marica Nord – 15 pompe; Marica II – 26 pompe.

S-au montat un număr de 14 pompe orizontale – 4 la Marica I (Teasc), 5 la Marica II

D.E.P.A. INTRĂ ÎN SCENĂ

pompe submersibile, mai funcționau la parametri aproape normali un număr de 10-11 pompe, cu un debit preluat de circa 80 mc/h în loc de 700-750 mc/h. Același lucru s-a întâmplat și cu fronturile de captare Marica Nord și Marica II.

Probleme deosebite au pus în exploatare și întreținere și pompele orizontale, în special tipurile AN200 și AN250 de la stațiile Teasc și Bratovoiești.

În același timp, datorită funcționării sub capacitate, consumurile specifice pe metru cub de apă pompată numai la pompele submersibile era foarte mare (0,26 KW/mc) la care se adăugau, pentru stațiile Marica II și Marica I, un consum mediu de 0,25 KW/mc. Ne confruntăm într-adevăr cu o reală situație de criză din care ne era

(Bratovoiești) și 5 la stația Făcăi.

Debitul obținut prin înlocuirea pompelor HEBE submersibile cu pompe Grundfoss a crescut de la 300 mc/h la 1.200 mc/h. Consumul de energie electrică a scăzut de la aproximativ 0,26 KWh/mc la circa 0,13 KWh/mc.

În urma montării pompelor de tip Grundfoss, cheltuielile de întreținere au scăzut cu peste 50%, exploatarea lor fiind foarte ușoară, având un zgomot redus și fiabilitate mare.

Rezultatele obținute prin înlocuirea pompelor HEBE și AN cu pompe tip Grundfoss s-au materializat prin creșterea debitului captat de la 316 mc/h la 1.029 mc/h, și prin scăderea consumului de energie de la 0,29 KWh/mc la 0,14 KWh/mc. Creșterea debitului a dus și la

Directorul Regiei, Nicolae Rizescu

Paza stațiilor de pompare se face cu pușca

imposibilitatea executării dezinfecției apei prin clorinare. Întrucât aparatele de clorinare cu care stația de pompare este dotată sunt depășite atât calitativ, cât și datorită capacității (cantitatea de clor pe mc de apă), a fost necesară reproiectarea capacităților de clorinare. În acest sens s-a luat în calcul dotarea

cu două aparate de clorinare de capacitate mai mare, pe care ni le-a pus la dispoziție tot firma RAMBOLL.

În acest timp, problemele de exploatare s-au redus substanțial, reparațiile s-au redus la minimum, iar sistemele prezintă o foarte bună stabilitate în timp.

ASIGURAREA DE CARE AVEȚI NEVOIE

Societate de asigurare - reasigurare fondată și administrată de:

- BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ •
- BANCA ROMÂNĂ pentru DEZVOLTARE - GROUPE SOCIETE GENERALE •
- CASA de ECONOMII și CONSEMNAȚIUNI •
- BANCA TRANSILVANIA •
- S.C. ISAF S.A. •

FALA ZIMBRĂRII SE AFLĂ

Bourul și zimbrul sunt animalele legendare ale românilor. Deși pe teritoriul nostru ultimul bour se pare că a fost vânat în secolul al XVII-lea, în timp ce ultimul zimbru a fost zărit în libertate pe la 1800, frumusețea și măreția acestor animale continuă să ne fascineze și astăzi. Dacă în privința bourului nicăieri în lume nu s-a mai putut face nimic pentru salvarea speciei, zimbrul este pe cale de a repopula pădurile României.

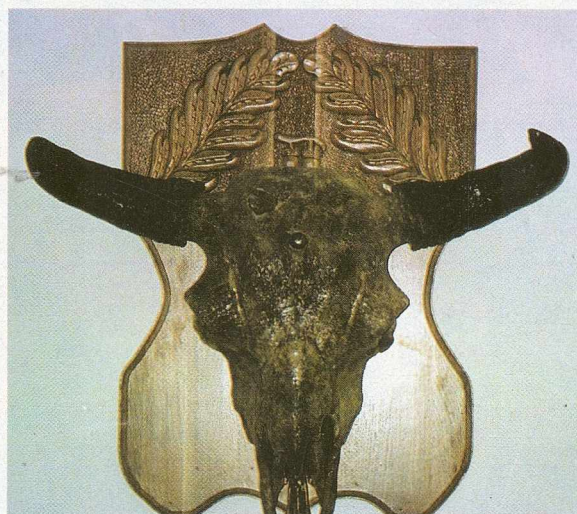
LOR ROMÂNÊȘTI LA NEAGRA

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Liviu Iorgu,
de la rezervația Dragoș Vodă

Trofeu de zimbri de la Neagra

Urma lăsată de un zimbri adult
se poate compara cu un pantof „44”

În România, în momentul de față există un număr de 51 de zimbri. Unul se află în rezervația de la Hațeg, alți șase trăiesc în rezervația Dragoș Vodă de la Vânători (Târgu Neamț), iar grosul acestui efectiv paște nestingherit în rezervația de la Neagra, din cadrul Ocolului Silvic Bucșani. Despre situația jalnică a zimbrilor de la Hațeg (pe atunci erau încă două exemplare), revista **Flacăra** a scris încă de la începutul acestui an. La puțin timp după apariția articolului nostru, masculul a murit. Previțiuni mult mai optimiste am găsit la zimbrăria de la Târgu Neamț, din cadrul Ocolului Silvic Vânători. Aici am stat de vorbă cu inginerul silvic Liviu Iorgu, pe care toată lumea ni l-a recomandat ca fiind o adevărată somitate în materie de zimbri: „Situația efec-

tivului de zimbri din țara noastră nu poate fi ruptă de contextul european. Știm cu toții că ultimul zimbri din România a fost văzut la 1800. După alte date, mai puțin sigure, în țara noastră ar fi fost prins un zimbri în 1810, care a murit 20 de ani

cartea de pedigri a tuturor zimbrilor. Totodată, specialiști din mai multe țări, conștientizând pericolul dispariției acestei specii, s-au pus foarte serios pe treabă. Lor li se datorează faptul că astăzi zimbrii nu au dispărut în totalitate. Studiile acestor

la oameni. În urma încrucișării repetate ale unor exemplare cu altele, aflate într-o strânsă legătură de rudenie, se produc niște mutații genetice. Ele duc la dispariția prematură a celor rezultați în urma împerecherilor de acest gen. Lucrându-se după criterii stricte, în timp, s-au obținut efective de zimbri mai mari, care au fost puse în libertate. Animalele s-au readaptat la viața din sălbăcie și, în momentul de față, există la nivel mondial un efectiv de peste 3.000 de exemplare, care reprezintă fondul mondial de zimbri. După datele pe care le am eu, cele mai mari efective de zimbri sunt deținute de Polonia (633), Ucraina (659), Germania (408), Rusia (368), Belarus (354) etc. Deși România asigură condiții de mediu foarte bune pentru

NICI UN ZIMBRI NU SE NAȘTE „DE CAPUL LUI”

mai târziu într-o grădină zoologică din Viena. Cert este că actul de renaștere al fondului mondial de zimbri a fost parafat în 1923. În acel moment, în Europa (zimbriul este un animal care nu trăiește pe alte continente) mai existau un număr de 54 de zimbri, cu origine controlată. Aceștia se aflau în grădini zoologice și se reproduceau în captivitate. În acel an, în Polonia, în cadrul rezervației Bialowieja, a apărut

oameni au dus la descoperirea a două linii genetice de zimbri: de terenuri joase și de terenuri înalte. Specia de zimbri existentă acum este un hibrid între cele două linii genetice. Înmulțirea celor 54 de animale a început să fie foarte atent controlată, deoarece pericolul consangvinizării era iminent. Pentru cititorii mai puțin avizați facem precizarea că, la zimbri, apare același fenomen care are loc și

această specie, ea deține un număr relativ mic de exemplare, în ciuda faptului că zimbrul este considerat la noi în țară un adevărat simbol. E drept însă că, în iernile geroase, unii zimbrăi din Rezervația Bucovinskaia (Ucraina) traversează granița în căutare de hrană și trăiesc în grupuri în nordul ținuturilor sucevene.

LA DRAGOȘ VODĂ SE DOREȘTE REINTRODUCEREA ZIMBRULUI ÎN LIBERTATE

Actualmente la Rezervația Dragoș Vodă se află trei zimbrăi aduși de la Bucșani și trei zimbrăi născuți chiar aici. Numele tuturor zimbrilor din România încep cu literele „Ro sau cu „Ra”, datorită indicativului de țară: Rărau, Roxana, Rodica, Ravena etc. Istoricul acestei rezervații este legat de anul 1970, când

la Târgu Neamț au sosit primele trei exemplare de zimbrăi, din Polonia. Patru ani mai târziu s-au născut primii pui ai rezervației. În acea perioadă, la Dragoș Vodă au fost filmate câteva secvențe pentru peliculele „Frații Jderi” și „Ștefan cel Mare-Vaslui 1475”. De-a lungul existenței sale, zimbrăria nu a fost lipsită de peripeții. În 1975, de exem-

plu, sătule de captivitate, animalele au distrus gardul șubred al rezervației și s-au avântat pe pîscul Brăileanca și în poiana Grajduri. Aici au consumat cantități impresionante de coajă de carpen, fag, frasin și chiar de brad. Îngrijitorilor parcului le-au trebuit mai bine de trei săptămâni ca să poată readuce

Inginerul Dumitru Voicu ne prezintă jgheburile zimbrilor de la Neagra

exemplarele în zimbrărie. În 1982, prin transferul unor zimbrăi la Bucșani, rezervația de la Vânători a mai rămas doar cu două exemplare. Așa cum ne-a declarat inginerul silvic Iorgu, speranțele zimbrăriei de la Târgu Neamț au renăscut în 1995, atunci când a fost demarat un proiect referitor la capaci-

tatea terenurilor din jurul Mănăstirii Neamț de a susține zimbrul în libertate. În momentul de față, în rezervație se află șase zimbrăi, dar se pare că în curând vor mai fi aduși încă patru de la Bucșani. Achiziționarea acestor animale a fost posibilă datorită sprijinului primit, încă din 1999, de la Fondul Global pentru

Mediu. Obiectivul zimbrăriei de la Vânători este acela de reintroducere a zimbrului în libertate. Acest lucru ar urma să se facă treptat. În prima fază se estimează crearea unor țarcuri de acclimatizare, de 3-4 hectare, în care să fie introduse mici grupuri compuse dintr-un mascul și 2-3 femele. După ce acest grup se va înmulți, ar urma să fie trecut într-un țarc de preeliberare

între 1997-2000) de destinele acestei specii este Dumitru Voicu, șeful Ocolului Silvic din Bucșani: „Rezervația asta a luat ființă în 1982, prin aducerea la Neagra a unui număr de 18 exemplare: 4 de la Hațeg, 2 de la Pitești, 4 de la Piatra Neamț, 2 de la Brașov și restul din Bulgaria și Polonia. Gurile rele mai spun și-n ziua de azi că parcul nostru s-a făcut din ordinul

astfel posibilitatea să apărăm animalele dar, în același timp, condițiile de la Neagra i-au determinat pe zimbră să simtă și gustul libertății. Acest lucru se întâmplă mai ales vara, atunci când în afara boabelor de porumb, animalele se hrănesc exclusiv cu hrana pe care o găsesc în rezervație, în stare naturală. Parcul mai conține o serie de construcții și instalații precum: două țarcuri de carantină, de câte două hectare fiecare, adăpători, jgheaburi, observatoare, depozite de hrană care însumează peste 100 tone. Tot în dotarea zimbrăriei se mai află un filtru sanitar, o moară precum și o modernă cabană de vânătoare, realizată după standardele occidentale. Poate că și din acest motiv suntem foarte căutați de vânătorii străini. Toate cheltuielile rezervației sunt suportate din producția ocolului, noi nebeneficiind de nici o altă sursă de finanțare. Pe anul 2000, de exemplu, am avut nevoie de un buget

zonă. Conform ultimelor rapoarte medicale, la Bucșani nu se înregistrează fenomenul consangvinizării, veste extrem de îmbucurătoare. Ținând cont de faptul că în această zonă zimbră nu au prădători naturali (lupi sau urși), consangvinizarea rămâne pericolul cel mai mare ce planează asupra cirezii. Animalele trăiesc în cârduri de câte 8-9 exemplare, în cadrul cărora sunt protejați noii născuți. Zimbrii devin maturi la 2 ani și se pot reproduce de la vârsta de 4 ani, dar vârful deplinei maturități îl ating la 6-7 ani. Aceasta este vârsta pe care o are și masculul dominant al cârdului. Conducerea unui astfel de grup se câștigă de către un mascul în urma luptelor cu alți pretendenți. În rezervație există patru cârduri mixte precum și un grup de masculi mai în vârstă. Cârdul masculilor trăiește izolat și nu se alătură cârdurilor mixte decât în timpul împerecherii, care are loc în lunile august-septembrie. Perioada de gestație este de 9

ZIMBRII DE LA NEAGRA AU REGĂSIT GUSTUL SĂLBĂTICIEI

și abia pe urmă animalele vor putea cunoaște gustul libertății. Chestionându-l în legătură cu posibilitățile de achiziționare ale zimbrilor din străinătate, Liviu Iorgu ne-a spus că piața acestor animale are multe dedesubturi pe care abia a început să le descifreze. Potențialii vânzători se ferească de cifre clare dar, în cadrul tatonărilor făcute, Iorgu și-a dat seama că sunt exemplare total neinteresante, care nu valorează aproape nimic, dar sunt și exemplare al căror cost poate ajunge la 50.000 de dolari. La achiziționarea zimbrilor trebuie ținut cont de originea strict controlată a animalelor, de potențialul genetic al acestora precum și, nu în ultimul rând, de interesul celui care vinde. În urmă cu câțiva ani, spre exemplu, Olanda a oferit zimbră gratis, din cauză că numărul acestora depășise capacitatea habitatului rezervațiilor respective de a susține un anumit număr de exemplare.

Dacă în România se poate vorbi despre o rezervație adevărată de zimbră, acest lucru se datorează, în mare măsură, grijii pe care oamenii de la Ocolul silvic din Bucșani (Târgoviște) o au pentru cele 44 de exemplare care trăiesc la Neagra. Omul care se ocupă de mai bine de un deceniu (cu o întrerupere

lui Ceaușescu, pentru că-i plăcea lui orașul Târgoviște, dar adevărul este altul. Pur și simplu aici erau întrunite toate condițiile dezvoltării acestei specii. Ce dovadă mai bună vreți decât că, pornind de la un efectiv de 18 exemplare, am ajuns astăzi să avem 44 de capete? Bison Bonasus sau zimbră este un simbol al Moldovei și, din acest motiv, s-a pus problema că el trebuie reintrodus în țară la noi și trebuie „gospodărit”, dacă vreți, într-un sistem unitar. În același timp, deși zimbră a trăit în zona de deal a Bucovinei, prin rezervația de la Bucșani (240 m altitudine) s-a urmărit și s-a reușit acclimatizarea speciei pentru acest gen de teren, adică în zona de câmpie înaltă. Rezervația noastră are 162 hectare, dintre care 30 sunt folosite pentru cultivarea hranei, iar restul pentru „găzduirea” animalelor. Pădurea de pe acest teren se află în diferite stadii de vârstă, de la 20 de ani și până la 110 ani, ceea ce oferă zimbrilor un habitat variat. Specia de bază a arborilor o constituie stejarul, completat de tei, carpen, cireș, corn, sânger, păducel etc. Toată această suprafață este împrejmuită cu plasă din sârmă, susținută de stâlpi din beton, ceea ce oferă animalelor o protecție corespunzătoare. Avem

de 350 milioane de lei pentru a asigura hrana zimbrilor (iarna aceștia mâncău exclusiv furajele și concentratele noastre), salariile lucrătorilor zimbrăriei, asistența medicală a animalelor etc. Trebuie să mai știți că periodic organele sanitar-veterinare autorizate de la clinicile veterinare din Bucșani, din Dărmănești sau de la ICAS București consultă zimbră și, atunci când este cazul, le prescriu medicamentația de rigoare.”

Din efectivul de zimbră de la Neagra 28 sunt femele și numai 16 sunt masculi. Vârsta acestor animale este cuprinsă între un an și 19 ani. Întregul efectiv este ținut în rezervația Neagra, ceea ce ne oferă un indiciu privind acclimatizarea speciei în această

luni. O femelă fată o dată la 2-3 ani și, mai rar, o dată la un an. Deși, de regulă, este ținut un singur pui, la Neagra a existat și un caz în care o femelă a adus pe lume doi zimbră. Vițeii au la naștere 10-15 kilograme. La maturitate, femelele ating 400-500 kilograme, iar masculii pot depăși chiar 1.000 de kilograme. Un animal matur, de peste trei ani de zile, mănâncă iarna circa 5 kg de boabe de porumb și 10 kg de furaje. Pe timpul verii zimbrilor nu le sunt date decât cele 5 kg de porumb. Procesul de hrănire este supravegheat zi de zi de la fața locului de către pădurarul Marius Ștefana, cel care este mâna dreaptă a inginerului silvic Dumitru Voicu.

VIAȚĂ DE ZIMBRU

Tina R.
stilul contează

Concurs:
Tina R.!
4 premii

**Fii tu înșăși,
fii fericită!
îmbracă-te
Tina R.!**

H@ppy
primăvară-vară 2001

Care este numele noii colecții primăvară-vară 2001?

Magazine Tina R.: BUCUREȘTI: Magazin Unirea, et. 1, Piața Unirii nr. 1 ● București, Mario Plaza, Calea Dorobanților nr. 172 (NOU) ● Calea Victoriei nr. 83-85 ● București Mall, Calea Vitan nr. 55-59 ● IAȘI: Iulius Center, et. 1, Bd. Tudor Vladimirescu ● CONSTANȚA: Magazin Tomis, et. 1, str. Ștefan cel Mare nr. 36-40 ● Magazin GEMMA, Piața Ovidiu, nr. 2 (NOU) ● FOȘANI: Magazin Luxor, Bd. Unirii nr. 55 ● SINAIA: Magazin Ada Shop, Bd. Carol I nr. 27 ● TIMIȘOARA: Magazin BEGA, et. 2 (NOU) ● BRAȘOV: Magazin Galleria, str. Mureșenilor nr. 8 ● Magazin Star, str. N. Bălcescu nr. 62 (NOU) ● BACĂU: Magazin Luceafărul, str. Nicolae Bălcescu nr. 3 (NOU)
Magazin S.T.R.A.D.A.: București Mall, Calea Vitan nr. 55-59.

Trimiteți răspunsul pe adresa redacției: București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a răspunsurilor dumneavoastră este 25 mai 2001, data poștei.

DEȘI PARALIZAT DE LA GÂT ÎN JOS RANETESCU A FĂCUT FACULTATEA

Vlad Ranetescu este un bărbat de 1,95 m, cult, provenit dintr-o veche familie românească, Ranetti, celebră în secolul al XIX-lea și în prima jumătate a secolului al XX-lea. Absolvent al Facultății de Limbi

Străine din cadrul Universității București, el știe patru limbi și-și câștigă pâinea din traduceri. Vlad poate fi o partidă grozavă pentru orice femeie care își dorește un bărbat frumos, rasat și cu o meserie „fină”. Din păcate, are un mare neajuns. Nu-și simte corpul de la gât în jos...

Text și foto: CIPRIAN ENEA ■

Povestea lui Vlad este simplă, cutremurătoare și ascunde în ea acea naturalețe brutală cu care ciobanul taie jugulara mielului de Paști în talcioc și îl întinde cumpărătorului cu urări de „Poftă bună!”. Provenind dintr-o familie „de viță veche”, tânărului Ranetescu nu-i era îngăduit eșecul. S-a apucat de mic de studiul pianului și orele

îndelungi petrecute zilnic în fața clapelor făcuseră din el un bun pianist. Într-un timp a cântat chiar alături de Dan Grigore și de Cristian Mihăilescu. Talentul pentru carte și l-a manifestat prin câștigarea mai multor olimpiade de matematică, drept pentru care a dat examen de admitere la Institutul de Matematică din cadrul Politehnicii. În-

cepuse de câteva luni facultatea și, profitând ca-n fiecare an de binecuvântarea iernii, Vlad s-a dus să schieze. În timp ce cobora pârtia i-a ieșit brusc în față un copil. Vrând să-l ocolească, s-a dezechilibrat și a intrat cu capul într-o stâncă. În aceea clipă i s-a rupt coloana. Timp de 6 luni a stat internat, având o temperatură constantă de aproa-

pe 42 de grade. Îl auzea pe doctor cum le spunea părinților săi că nu are nici o șansă pentru a mai merge vreodată. După multe intervenții, medicii au acceptat să-i facă o operație destul de rară, care se cheamă elongație de coloană. Cu alte cuvinte, l-au ras în cap, i-au făcut două găuri în craniu pe unde i-au introdus un fel de

VLAD TATE

casa lor. Bunica lui Vlad a făcut două facultăți la Sorbona alături de multe minți luminate ale timpului. (Menționăm că datorită ei, Vlad a învățat engleza și franceza de mic, iar mai târziu „a prins” cu ușurință italiana și spaniola).

Casa Ranetescu este însă și-n clipa de față frecventată de oameni de cultură. Horia Roman Patapievici este bun prieten cu Vlad, în timp ce Liiceanu îi trimite tot timpul cărți: „Cred că am supraviețuit doar datorită prieteniei, se destăinuie Ranetescu. Eu am făcut facultate datorită prietenilor. Datorită prieteniei cu mama, cu tata, cu colegii de liceu și de facultate. Fără ajutorul lor mi-ar fi fost imposibil să merg la Universitate. Situația mea a generat reacții de solidaritate umană pe care nu mi le-am imaginat vreodată. Colegii mei de facultate făceau cu schimbul și veneau cu mașinile lor ca să mă ducă pe mine la cursuri. Și trebuie să menționez că pentru manevrarea unui cărucior ca acela în care sunt eu imobilizat este nevoie de cel puțin trei oameni. Cu atât mai mult cu cât în România scaunele pentru handicapați nu prea încap în lifturi, iar de benzi rulante speciale nici nu poate fi vorba. Cu ceva timp în urmă am fost invitat în Norvegia. Acolo am participat la programe pentru handicapați, la concerte, la concursuri ori la conferințe speciale pentru cei aflați într-un cărucior cu roțile. Campionul Norvegiei la schi nautic m-a urcat pe o planșă cu tot cu cărucior și a făcut câteva ture cu mine... La noi, în multe privințe, handicapații sunt pur și simplu ignorați. Totuși sunt optimist. De curând am primit un e-mail din America și am aflat că mulți actori de la Hollywood au investit în cercetarea fracturilor de coloană și că-n 2-3 ani se va des-

coperi ceva și-n acest domeniu. Atunci voi face a doua facultate, în cadrul ASE.”

Fiind imobilizat într-un cărucior cu roțile, Vlad este un tip care iese foarte rar din casă.

tul meu de legătură cu lumea «din afară», pe care o cunosc datorită ochilor și urechilor altor oameni... Îmi dau seama cât de mulți sunt abia când se adună la ziua mea.. Se umple casa de

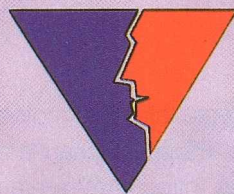
SUNT PRIETEN CU PATAPIEVICI, IAR LIICEANU ÎMI TRIMITE CĂRȚI

Când timpul este frumos el îți permite să stea la soare într-o grădiniță din curtea proprie, unde mama sa a pus lăcrămioare. Uneori, atunci când prinde o conjunctură favorabilă, tânărul Ranetescu merge cu prietenii la iarbă verde, dar acest lucru se întâmplă destul de rar. Datorită lor, Vlad menține contactul cu exteriorul și mai ales cu viața străzii: „Prietenii sunt punc-

lume. Dacă aș rupe bilete la intrare aș fi cu siguranță un om bogat. După accident am fost internat la spitalul «Gheorghe Marinescu», la secția de neurochirurgie. Am petrecut acolo o «vacanță» de 6 luni. Nu era zi lăsată de la Dumnezeu în care să nu treacă pe la mine câțiva amici. Fără ajutorul lor viața mea ar fi imposibilă.”

„potcoavă”. În final, i-au fost scoase schije de os din șira spinării.

Tânărul Ranetescu este înconjurat de un univers familial fabulos, ce abundă în personalități ale culturii române. Pe lavița din sufragerie a stat cândva Nicolae Iorga. Bunicul lui Vlad a fost prieten cu Steinhardt, care locuia la câteva case mai jos de

CONCURS

Premiu:

Consultație și examene paraclinice
în valoare de

500.000 lei

**CABINET INDIVIDUAL „DR. CRISTIAN CIOCĂLTAN” – MEDICINĂ GENERALĂ –
MEDICINĂ DE FAMILIE EXPLORĂRI PARACLINICE EKG – ECOGRAFIE**

Cabinetul și laboratorul sunt concepute și dotate la standarde
medicale internaționale, după model german.

Adresa: Calea Moșilor 290, Bl. 36, Sc. 1, Ap. 2
Telefon: 212.33.26; Urgențe: mobil 092.25.75.45

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimiteră
a scrisorilor dumneavoastră este **25 mai 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de PARAMED – Cabinet de Medicină Generală

Paramed

TATUAJUL ȘI PIERCINGUL, O MODĂ?

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: FLORIN IONIȚĂ și arhiva personală ■

Tatuajul și body-piercingul au devenit din ce în ce mai mult moduri de exprimare a personalității. Dacă înainte de Revoluție tatuajele erau emblema celor care trecuseră prin pușcării, în prezent acestea sunt accesorii de preț pentru cei care le poartă. Bărbați, femei, chiar și copii își pun pe trup amprenta sufletului și-și etalează felul în care gândesc, fără teamă de ridicol. Unii își ascund cicatrici provocate de accidente sau de operații, alții (sau mai bine zis altele) își cosmetizează linia buzelor sau a sprâncenelor. Cei care nu privesc tatuajele cu ochi buni asociază aceste desene permanente ale corpului cu sado-masochismul sau cu un psihic labil.

Cu piercingul, românii sunt familiarizați de mai multă vreme, întrucât reprezentantele sexului slab „suferă” astfel de operații încă din fragedă pruncie. Atunci rudele hotărâsc pentru ele că ar fi cazul să li se pună cercei. Nu înainte însă de a li se găuri urechile. Cei fascinați de piercing au găsit zone extrem de ciudate

la rang de cult această artă au fost polinezienii. De altfel, originea cuvântului „tatuaj” vine din Polinezia, unde „tatao” însemna „cel mai de temut”. Printr-un ritual care se întindea pe parcursul a câțiva ani, bărbații erau pregătiți pentru luptă. Preoții erau cei care conduceau aceste ritualuri, în care băieții de la vârsta pu-

pătruns odată cu era modernă. În general, acestea se asociază cu un gen muzical mai agresiv, rock-ul, combinat deseori cu drogurile și alcoolul.

Virgil Mardare, basistul formației Quartz, este copatron la un cabinet (Body 69) care exe-

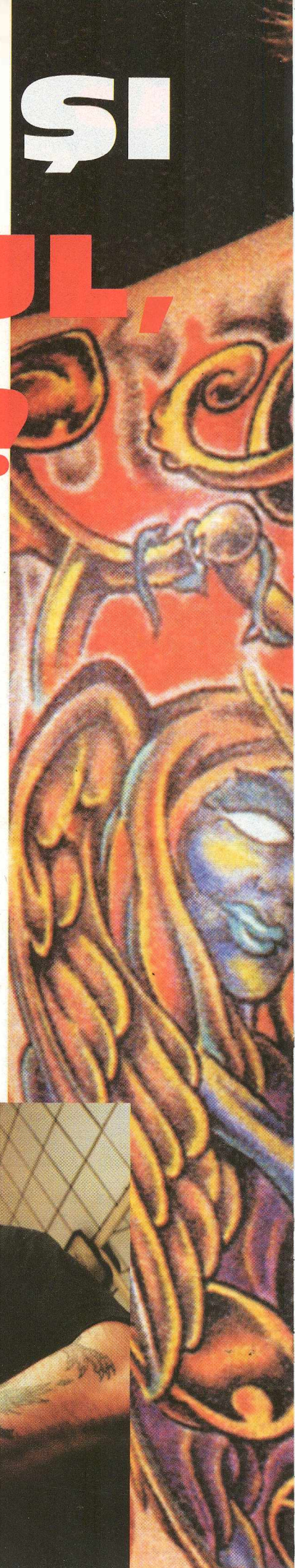
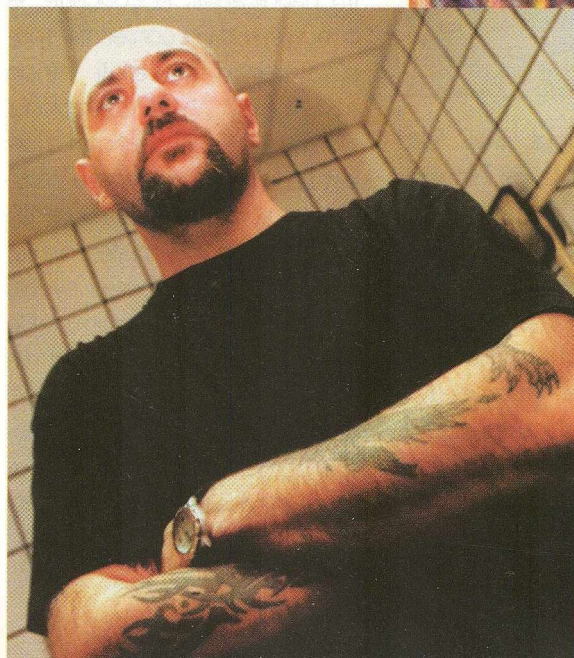
TATUAJUL SE ASOCIAZĂ CU DROGURILE, ROCK-UL ȘI ALCOOLUL

pentru a-și introduce cercei au început cu nasul și limba și au coborât spre mamelon, buric, labii, penis etc.

Se pare că tatuaje se făceau încă de pe vremea vechilor egipteni, dar cei care au ridicat

bertății erau tatuați cu motive religioase. Până ajungeau la adolescență, întreg spatele era umplut cu o adevărată poveste, care conținea o anumită semnificație.

La noi, picturile corporale au

cută tatuaje și body-piercing. În '92 el a devenit clientul lui Antony Caporalis, un român stabilit în America și revenit cu afaceri în țară. Împrietenindu-se cu Tony, și-a dat seama că tatuajul înseamnă pentru el mai mult decât un simplu desen pe piele. A dorit să ridice pasiunea care tocmai i se născuse la rang de artă. A început printr-o ucenicie de doi ani. „În primul an nu am făcut altceva decât să curăț, să sterilizez, să spăl, să fac practic acea «muncă de jos». Nu poți începe fără asta. Apoi am învățat ușor, ușor să colorez. Abia la urmă se trece la contur. Este o meserie care se fură, nu se nvață. Nu există o carte pe care o citești, iar a doua zi știi. Totul se simte la mână. Pielea este și ea de mai multe calități. În funcție de asta, trebuie să știi să te porți, să te adaptezi.”

Când execuți un tatuaj, cel mai dificil este conturul. Acesta se realizează cu ajutorul unui aparat care seamănă cu o mini-mașină de cusut. Artistul nu are voie să greșească, pentru că, practic, tatuajul depinde în mare măsură de contur. Durerea resimțită de client este mai mare acum, întrucât se încearcă trăsura unei linii prin înțepături care ajung la o viteză de 1.000 pe minut. După contur urmează coloratul, mai puțin dureros,

întrucât mișcarea pe care o face artistul este ondulatorie, mergându-se pe traiectoria cifrei opt. Pentru colorat se începe cu o culoare închisă și se merge treptat, spre una deschisă.

Durata efectuării unui tatuaj variază în funcție de mărime: pentru unul de dimensiunile unui pachet de țigări, clientul este nevoit să reziste cam două ore de înțepături; dacă vrei să ai tot spatele „pictat” cu motive tribale, celtice sau mai știu eu cum, este nevoie să participi la ședințe care se întind pe parcursul a două-trei luni. Durerea dispare în 24 de ore, dar este bine să știi că, pe moment se resimte cel mai tare. O vreme, locul respectiv trebuie protejat de apă, de soare sau de lovituri. După 7-12 zile (în funcție de puterea de regenerare a organismului) se formează o crustă ce se desprinde.

Prețul este în funcție de câți centimetri de piele desenată vrei: un cm ajunge cam 9-12.000 lei. Ca idee, un tatuaj de mărimea pachetului de țigări costă între 400.000 și 500.000 lei. Cel mai mult a plătit o tânără care, în urma unui accident și a unei operații greșite, rămăsese pe spate cu cicatrici destul de urâte. Inițial, își aranjase o operație estetică în Canada, care ar fi costat-o, cu tot cu drum, cam 12.000 de dolari. Venind la Vir-

CONCURS

Premiu:

O masă pentru două
persoane în valoare de
500.000 lei

SAHIB, RESTAURANT INDIAN
(tradițional)

Str. Teodosie Rudeanu (lângă Primăria Sector 1 – Bd. Banu Manta)
București – România – Tel/Fax: 01/222.18.55 – 12⁰⁰ – 24⁰⁰

PETRECEȚI CLIPE DE NEUITAT ÎNTR-O ATMOSFERĂ INTIMĂ!

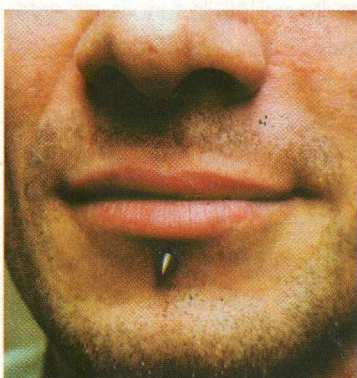
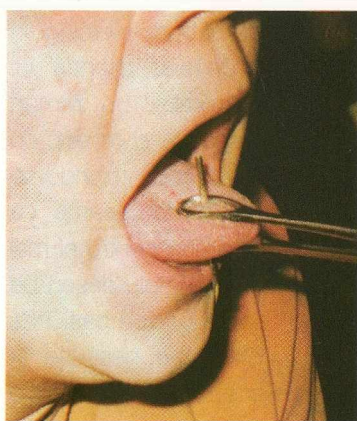
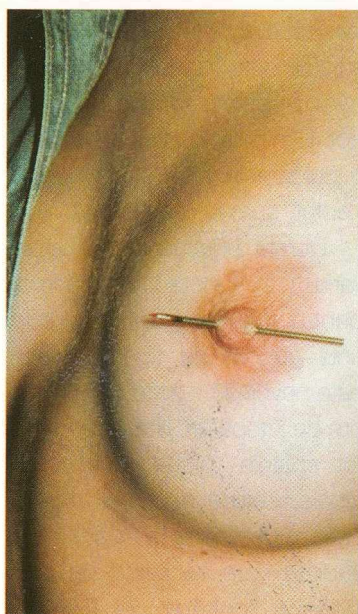
Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:

București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere
a scrisorilor dumneavoastră este **25 mai 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de SAHIB – Restaurant INDIAN

Sahib

gil, ea a scăpat mult mai ieftin: pentru un motiv tribal, care i-a acoperit toată coloana, a plătit 1.500 de dolari, îmbinând astfel utilul cu plăcutul.

Am văzut astfel că tatuajul te poate ajuta să acoperi anumite

blonde apelează, de asemenea, la contur.

Categoria socială a celor care vizitează un cabinet de tatuaj este extrem de variată. Oamenii de diverse condiții sunt amatori de astfel de accesorii,

TATUAJUL POATE ASCUNDE CICATRICI SAU OPERAȚII

operații inestetice. Mai mult decât atât, el este folosit ca „tratament” cosmetic, realizându-se conturul buzelor sau al sprâncenelor. În cazul buzelor, cele care recurg la un asemenea artificiu nu mai sunt nevoite să apeleze la creionul de contur. Persoanele care au sprâncene extrem de rare sau foarte

mai puțin politicienii, care nu au călcat niciodată pragul cabinetului Body 69. Cei care o fac însă, sunt obligați să semneze un formular de acceptare prin care declară că nu sunt hemofili, cardiaci, că n-au suferit în ultimul an de boli cronice. Minorii sunt nevoiți să aibă acceptul ambilor părinți. Cel mai tânăr

EXCLUSIV

Scrituri

o ajute la realizarea unei colecții, atât cu manechine, cât și cu idei. „Mai în glumă, mai în serios, își amintește, mi-am adus colegile de la Medicină să prezinte modă. Am început, încetul cu încetul, să mă implic, asimilând cunoștințe. Asta se întâmpla în anul II sau III de facultate.” Schimbarea de profesie a făcut-o mai târziu: la 24 de ani. Nu s-a despărțit cu ușurință de medicină, deși aceasta nu i se potrivea, din pricina durerii pe care o întâlnea zi de zi. Decizia de retragere a luat-o de una singură. Apoi și-a anunțat părinții. „Am avut norocul să mă ajute și să mă susțină în tot ce am făcut. Când am deschis primul magazin în care vindeam confecții particulare produse în România, au văzut că se stătea la coadă ca la carne pe vremuri. La sfârșitul zilei vândusem de douăzeci și ceva de mii de lei, iar mama mi-a dat toate economiile ei (vreo sută de mii de lei), spunându-mi: «Irina, să dea Dumnezeu să nu ne îmbolnăvim anul acesta, că alți bani nu mai avem.» M-au ajutat foarte mult

părinții mei, dar și multe rude care lucrează cu mine, mătuși, unchi. Este unul dintre motivele pentru care am avut un confort mare în tot ce am făcut. Suntem un exemplu fericit de familie care se înțelege bine și în afaceri."

În '95 avea deja deschise trei magazine, atât la Iași, cât și la București. Bani obținuți în urma vânzărilor puteau suporta cheltuielile unei lansări de colecție proprie la București. A investit 50.000 de dolari, o sumă mare pentru vremea aceea, prezentând tehnica pe care o folosea în croitorie. „A fost o colecție curată, de croitorie pură, în cadrul căreia am prezentat pe scenă specialiști cu care lucram. Critica de specialitate și colegii de breaslă au sesizat-o ca atare. Apoi au început să vină cu interes la prezentările care au urmat. Ușor, ușor, mi-am câștigat un loc în partea superioară a clasamentului creatorilor de modă." În prezent, are 8 magazine în țară și un show-room la New York. Cât de curînd, își va vinde la Marriott, în București, cele mai scumpe colecții.

Irina Schrotter răspunde franc, fără ocolișuri, la întrebările pe care i le pun. Am crezut dintotdeauna că un creator de modă este în același timp și desenator al viitoarei creații. M-am înșelat. „Eu nu sunt designer. Sunt coordonator al unei echipe întregi de profesioniști care stă în spatele unei creații. Nu știu să desenez. În schimb, eu fac stilul a tot ceea ce înseamnă colecție, fie că este de vânzare sau de prezentare. În afară de stil, aleg materialele, le comand. Tendințele pe care lucrăm sunt impuse tot de mine. Știu și tehnologie, până la un anumit nivel, de unde preiau lucrarea specialiștii, tehnicienii, tehnologii. Este normal să fie așa. Sunt meserii învățate, se fac studii de

ani de zile pentru așa ceva. Nu cred că talentul poate să înlocuiască știința. Am o echipă de cinci designeri, unii mai tineri, alții care lucrează deja de mult cu mine. Acest stil este practicat în toată lumea. Să nu credeți că marii creatori de modă mai stau și desenează. Din câte știu, Versace lucra cu o echipă de 60 de designeri. Inspirație este sau nu este. Ai un sezon bun sau ai trei sezoane proaste și atunci trebuie să ai o echipă mare ca să ai idei multe și să faci performanță." Gândurile Irinei zboară de mai multe ori pe zi la mâncare și, întrucât știe că de la o vârstă organismul femeii capătă proporții, se străduiește să găsească soluții pentru a evita să se îngrașe. În rest nu are probleme prea mari. Duce o viață obișnuită, cu puțin timp liber. Uneori se uită la un film bun, alteori (sau, mai bine zis, de cele mai multe ori) urmărește noutățile de pe *Fashion TV*.

Când pleacă în deplasări își ia cu ea câte două, trei cărți, pe care le citește în timpul călătoriei sau atunci când stă în aeroport, așteptând să schimbe avionul.

Schrotter este un nume sonor, plăcut la auz și interesant. Nu știam dacă este ales pentru casa de modă sau este real. „Este numele pe care l-am primit de la soțul meu, român de origine evreiască, atunci când m-am căsătorit în 1986. Recunosc că m-a ajutat în carieră, pentru că românii cumpără produse după nume. Soțul meu a terminat medicina, ca și mine, și a pornit o afacere în același an în care eu am pus-o pe picioare pe a mea, dar într-un domeniu complet separat. Afacerile noastre nu au nici o legătură. Bineînțeles că ne ajutam reciproc și ne sfătuim, când este nevoie. El a lucrat – spun a lucrat pentru că anul trecut a hotărât să-și vândă toate business-urile – în domeniul confecțiilor metalice.

Acum merge la vânătoare foarte mult. Și-a luat o vacanță a cărei întindere n-o știu."

Familia este importantă pentru Irina, dar într-un fel anume. „Eu spun că am o familie modernă, în care fiecare își face treburile și își organizează viața așa cum simte el, fără să-i deranjeze pe ceilalți. Cel mai important este Marc, băiețelul nostru." Irina își exersează cu mare plăcere calitățile de mamă, de aproape șapte ani. Băiețelul ei este acum elev la o școală particulară, unde are un program mai greoi, de opt ore pe zi. Avantajul este dat de faptul că Marc nu mai are de făcut lecții acasă, programul școlii fiind astfel structurat încât copiii învață și-și pregătesc temele în timpul celor opt ore. Weekend-ul este numai pentru familie, iar Irina îl lasă pe Marc să aleagă cum îl vor petrece. Problema este că luni se prefigurează o nouă săptămână, cu zile aglomerate...

femeile în desenele animate

De ziua femeilor, anul acesta s-a organizat la Milano un festival al filmului de desene animate în care protagoniste sunt femeile. Dacă eroinele preferate ale iubitorilor genului erau în trecut Olivia din *Poppey Marinarul*, Jane din filmul *Tarzan* sau Cruella din *101 dalmățieni*, acum și această categorie de eroine au căpătat gustul epocii. Sunt tot mai multe filme erotice sau pomografice, filme cu femei-soldat sau femei-spion, vampire sau orfane care se răzbună pe copilăria nefericită devenind asine.

Într-un cuvânt, după părerea multora, a dispărut poezia și umorul naiv în favoarea prostului gust.

alcoolism și afișe

Alcoolismul este o problemă eternă în Rusia, iar în ultimii ani autoritățile sunt îngrijorate de consecințele răspândirii acestui flagel în toate straturile sociale concomitent cu adâncirea pauperizării. Printre mijloacele folosite pentru a lansa semnale de alarmă împotriva fenomenului, la Muzeul de istorie contemporană din Moscova s-a organizat o expoziție de afișe din toate epocile moderne, ritmate periodic de câte o campanie de combatere a alcoolismului. Măcar asupra acestui subiect atât țarismul cât și bolșevismul au un loc comun. Unul dintre afișe, din prima perioadă leninistă, îl arată pe țarul Nicolae al II-lea care „inundă cu alcool poporul”. Un altul, la fel de elocvent, din timpul lui Gorbaciov, îl arată pe un bețiv care doarme într-un lan în flăcări. Statisticile spun că rușii nu beau, cantitativ, mult alcool, dar aproape întotdeauna îngurgitează votcă.

reîntâlnire cu design-ul

„Înapoi în viitor” s-ar putea numi ideea care a stat la baza organizării unei expoziții de design la Londra în primăvara acestui an. Și aceasta pentru că lucrările semnate de Robin și Lucienne Day, create pe la mijlocul anilor '60, sunt extrem de moderne și revoluționare încât pot face față cu succes oricărei competiții cu ultimele creații din domeniu. Pentru realizarea obiectelor – de la mese și scaune, până la obiecte de decoratie interioară – artiștii au folosit ceramică, fibră de sticlă, oțel inoxidabil, dar și lemn natur sau minerale șlefuite.

prietenii și rivalități

Bârfele din lumea vedetelor filmului circulă rapid. Printre „perlele” de ultimă oră se citează prietenia foarte strânsă stabilită între Madonna și eterica Gwyneth Paltrow (după ce aceasta fusese foarte legată de Wynona Ryder), în timp ce Juliette Binoche și-a retrimis ambasadorii la Lena Olin, cunoscută în timpul filmărilor la *Chocolat*, dar de care s-a despărțit intempestiv. Tot involburate au fost și relațiile dintre Selma Hayek și iberica Penelope Cruz. Rivalitățile de pe platourile de filmare dispar astfel în fața unor afinități irezistibile.

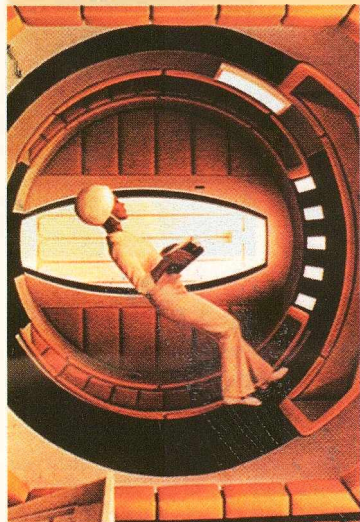

calea ferată a mătăsii

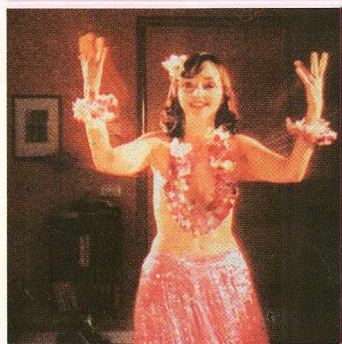
Vechiul drum al mătăsii care punea din China până în Europa va avea în curând... drumul său de fier. Tronsonul dintre Tbilisi (Georgia) și Kars (Turcia) va fi finanțat de Beijing care ține foarte mult la acest proiect, pentru că se reface o cale de mare rezonanță de civilizație și cultură. Pe de altă parte, Turcia vrea să-și sporească și pe această cale legăturile sale cu Europa și Asia.

„2001 – odiseea spațială“

Filmul lui Stanley Kubrik cu titlul de mai sus a fost realizat în 1968, fiind considerat o meditație filosofică asupra viitorului omenirii cu mijloacele științifico-fantastice. La venerabila vârstă (pentru un film) de 33 de ani, pelicula lui Kubrik trăiește acum efectiv o nouă viață. Nu numai că i s-a refăcut suportul material, dar prin titlul său reprezintă coincidența temporală cu subiectul scenariului. Această nouă tinerețe a filmului a fost chiar legitimată, ca să spunem așa, de prezentarea triumfală la ultima ediție a Festivalului filmului de la Berlin.

honolulu baby

Pentru mulți cinefili, chipul Mariei De Medeiros va rămâne pentru totdeauna asociat cu acela al scriitoarei Anais Nin, pe care l-a evocat în filmul *Henry și June*. Talentul i-a fost reconfirmat în *Pulp Fiction* de Quentin Tarantino, iar acum vorbește cu entuziasm de ultima sa creație din *Honolulu Baby*, un film realizat de Maurizio

Nichetti. Născută la Lisabona, actrița – o adevărată europeană – și-a făcut copilăria la Viena, trăiește acum, la vârsta de 35 de ani, la Paris alături de soțul ei, scenograful spaniol Agustí Camp și de fiica lor de 4 ani. Dar, în curând, Maria va pleca în SUA unde va fi distribuită într-un film science-fiction în rolul unei astronute, membră a echipajului unei nave care pleacă spre Marte.

luc besson plagiator?

Regizorul Luc Besson a fost adus în fața unei curți de justiție sub învinuirea de plagiat în cazul filmului său *Taxi*. Autorul *Celui de-al cincilea element* a fost acuzat nici mai mult nici mai puțin decât de o asociație a polițistilor care susține că Besson ar fi preluat idei dintr-un film pe care membrii ei l-ar fi prezentat public. Besson afirmă însă că n-a avut habar de acest film de amatori și că oricum s-a obișnuit cu asemenea acuzații întrucât și în cazul filmului său *Leon* a fost adus prin tribunale, pentru a fi în cele din urmă achitat. Să fie și de astă dată mult zgomot pentru nimic?

noi hippies

În regiunea Rustlers Valley din Africa de Sud au loc în fiecare an, de Paști și în luna septembrie, festivaluri care oferă meditații rock, muzică new age, concerte tibetane și alte manifestări ale așa-zisei culturi hippie. Acolo s-a și format o colectivitate de tineri care trăiesc „în comuniune cu natura”, stau mai mult dezbrăcați și participă la dansuri, concerte, „propunând un nou model de viață”, după cum afirmă unii dintre ei.

trei oameni pe o navă

Romancierul francez Jean Claude Izzo, dispărut anul trecut, a lăsat posterității și câteva „romane nepolitiste”, după cum le-a numit el. Sunt romane melancolice, care au ca tematică lupta pentru viață și fericire în condiții nu totdeauna prielnice. Până aici nimic nou dacă romanele sale nu ar fi însuflețite de un fior al imposibilului, precum în recent tipăritul *Marinari pierduți* care este povestea a trei bărbați – un grec, un libanez și un turc – obligați să conviețuiască pe o navă abandonată în portul Marsilia. Un fel de *Take, Ianke și Cadâr*, am zice noi, mai ales că romanul încearcă să pună în discuție chestiunea propriei identități și a valorilor peren umane.

londra și pictura barocă

The Genius of Rome – (Geniul Romei) – acesta este titlul unei expoziții deschise la Londra care prezintă numeroase tablouri despre baroc în operele plastice ale unor maeștri din Cetatea Eternă. Prin cele peste 140 de lucrări sunt reprezentați 53 de pictori care au creat în intervalul 1532-1623. Printre marile nume: Caravaggio (care de altfel s-a transformat într-o adevărată manie în Occident), Guido Reni, Annibale Caracci, Guercino, Domenichino. Într-un cuvânt, un regal de culoare și inventivitate barocă.

Grupaj realizat de ȘTEFAN NICOLAE

MAȘINA DE SCRIS

ALEX. ȘTEFĂNESCU ■

VEȘTI DESPRE CORESPONDENȚII NOȘTRI

RĂZVAN IANCU.

Constanța. A publicat, de curând, prima sa carte, înainte de a împlini 15 ani! (S-a născut la 16 mai 1986 la Constanța, iar în prezent este elev în clasa a VIII-a a școlii generale nr. 37 din același oraș.) Volumul, intitulat *Lumina trupului*, a apărut la Editura Pro Transilvania. Pe ultima copertă, prof. dr. Tudor Oprea, cunoscut descoperitor de tineri talenți, îl prezintă astfel pe autor: „Prin temperament, forță, puritate interioară, perseverență, este o mare speranță a poeziei românești de la începutul noului mileniu.”

ANA STIRA, Cluj. Este studentă la Facultatea de Litere din Cluj. Pentru ea, studenția înseamnă o rădăcină glorioasă (așa speră) pe coridoarele Facultății de Litere, prin biblioteci, printre oameni (ne)cunoscuți etc.

Mi-a trimis, așa cum i-am cerut, prin poștă, un curriculum vitae și o fotografie, dar plicul respectiv n-a ajuns la mine. Există, probabil, un poștaş care doarme acum cu fotografia ei sub pernă...

NICOLETA DOUCA.

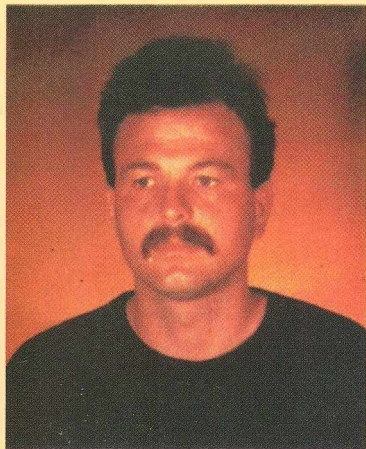
Oravița. A publicat la prestigioasa editură *Marineasa* din Timișoara, cu sprijinul financiar al doamnei avocat Liliana Albu, volumul de versuri *Persona: detalii, mutații*. Un critic literar de recunoscută autoritate profesională, Cornel Ungureanu, face următoarele considerații în legătură cu poezia scrisă de Nicoleta Douca: „Suntem toți, îi spunea (scria) Cioran lui Eliade, niște spirite religioase fără religie. E posibilă o poezie a sentimentului religios, crezând în Dumnezeuul scrisului și al scriitorilor? În Oravița miturilor artistice revigorate, Nicoleta Douca, autoare de reală înzestrare, calcă pe această via crucis cu credința celor aleși.”

TIBERIU FRIM, Pitești. Se pregătește să părăsească România și să se stabilească în Norvegia sau Nigeria (țări dotate cu platforme maritime pe care Tiberiu Frim va trebui să le „ancilizeze”). Sper că îmi va trimite în continuare, de acolo de unde se va afla, textele sale, care întotdeauna mi-au stâr-

nit interesul (și uneori entuziasmul) prin talent, prin ingeniozitate și, mai ales, prin capacitatea de a-l emoționa pe cititor (facultate pe cale de dispariție în lumea scriitorilor de azi).

SÂNZIANA BATIȘTE, Someș Odorhei. Pregătește cea de-a 34-a promoție de absolvenți ai școlii din Someș Odorhei, din câte a pregătit de la începutul carierei sale de profesoară. Scrie în continuare versuri. Nu demult, a devenit membră a Uniunii Scriitorilor din România. Fotografia o reprezintă în mijlocul celei de-a 33-a promoții. Sânziana Batiște (pe numele său adevărat Felicia Moșneang) este a cincea din stânga, în rândul celor care stau jos.

IARBA

de **BORIS IOACHIM**

Boris Ioachim (în acte: Costel Geană) s-a născut la 25 ianuarie 1967 în localitatea Săveni din județul Botoșani. A absolvit liceul din Săveni, după care a urmat

școala de cântăreți bisericești din municipiul Botoșani. Este căsătorit, are doi copii și lucrează în cadrul unei parohii din zona în care s-a născut. Poemul *Iarba* se remarcă printr-o melancolie filosofică, prin sensibilitatea față de o suferință transindividuală, prin eleganta atemporală a stilului.

Iarba verde, iarba grasă
Crește-naltă-n cimitir;
Cade an de an sub coasă –
– Din nou crește – mai frumoasă.

Privesc crucile-nnegrite
și mă-ntreb cu mintea-mi proastă.

Din ce piepturi se hrănește –
și ce-i, Doamne, viața noastră?

CEL MAI FRUMOS POEM

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân'din noi va crește iarba.

Suflă vântul... vârfuri sună
Greierii prin fân adastă
Se duc zile, nopți cu lună
Ce mister e viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân'din noi va crește iarba.

Trudă zilnică – sudoare
Viață de desfrâu – sau castă
Totu-i trecător sub soare.
Căci, ce este viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân'din noi va crește iarba.

Tainice iubiri și teamă
Zbor îți iau spre bolta-albastră
Toate timpul le destramă...

Și-atunci, ce e viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân'din noi va crește iarba.

Se duc veacuri în neștire
Nasc speranțe-n lumea vastă,
– E-un suie spre coborâre –
Deci, ce este viața noastră?

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân'din noi va crește iarba.

Iarba verde crește deasă
Peste trup – peste fereastră
Ea rămâne-nmpărăteasă –
Căci aceasta-i viața noastră.

Joc stupid de-a baba-oarba
Pân'din toți va crește iarba
Pân'iubita va fi baba –
Până baba va fi iarba.

SOMNIUM LA MALLORCA

Toate personajele și întâmplările relatate aici sunt imaginare. Orice asemănare cu fapte sau oameni din realitate este pur întâmplătoare.

„De-ai muri odată.... boule! Să taci acum, că iau sabia... Ce roz e totul! Viața este roz. Limba mea e roz. Și groasă ca o pătură mișoasă. Parcă ar fi un elefant cu urechile mari, roz, ciulite la mine. Eu? Sunt cuminte și plină de scame. Scame. Ah, mi-e dor de Mallorca. Am un medalion de- acolo. Cu o perla albă și rotundă în mijloc. Mă afund într-o pătură moale, mă pierd, îl pierd din ochi și pe extraterestru. Doar pentru o clipă. Revine. Vrea să urce în nava lui. Vrea să urce niște trepte largi, îmbrăcate în blăniță roz. L-am pierdut pe Dumnezeu mai demult. Era să-mi pierd și primul născut. Am auzit că-ți poți trage copiii la xerox. Ce prostie! Peste două luni iar nasc. Ce burta rotundă, rotundă... Înot în ceva abundent și roz și natural. Și așa mai departe. Dacă îmi iubesc bărbatul? Nu-mi aduce bani destui. Eu vreau să cumpăr extraterestru! Soțul meu zice că eu plutesc, zice că eu nu trăiesc cu picioarele pe pământ. Doctorul însă, mi-a spus că voi delira puțin... Mallorca... Mallorca... Tip!”

„Stați liniștiți, delirează. E normal. Lăsați-o să delireze! Îi face bine. Va spune prostii...”

„Prostii, prostii... Copiii se fac din prostii. Cel mai mult îmi place culoarea roz. Eu i-aș recomanda doctorului să zugrăvească pereții salonului în roz. Bleah! Rozul s-a transformat în verde. Cică verdele e liniștitor. Nu știu de ce celălalt doctor purta beretă verde pe creștet. Mai bine ar fi purtat o coroană cât e de țănoș. Niciodată nu mi-a plăcut numele meu: Lenuța. Că are «t». Tip!”

„Lenuța, deschide ochii! Știi care e numele tău? Spune-ne, cum te numești?”

„Lenuța în sus, Lenuța în jos. Ar vrea el să mă iubească... Dar are pitici verzi pe creier. Ce fluidă am devenit. Sunt ca o gelatină verde. Văsoasă. Mișcătoare. Când mai mare, când mai mică. Mi-e sete. Să-mi ude buzele cu ceva! Aș bea lapte de vacă. Ce vacă ești, mi-a zis ultima dată. Ultima dată am făcut dragoste pe un pat alb, într-un spital din Mallorca. Când m-am trezit, au dispărut piticii.”

„Trezește-te, te rog. Știi cine sunt eu? Hai, fă un efort și trezește-te. Alungă toți piticii și trezește-te.”

„Nu vreau fără pitici. Doctorului îi este frică, știu eu. Dă-mi lapte! De mâine chiar că trebuie să merg la serviciu. Așa rotundă. Plutesc! ...Iar mă enervezi? Cât a durat totul? Unde mă află? Sunt un burete spongios care absoarbe totul, tot Universul. Tot Universul se învârtă, eu mă învârt, copilul meu învârtă un cerc. Ah, liniile astea, dacă s-ar rotunji puțin, pereții...toți dacă s-ar rotunji... Aș vrea să nu mă mai doară. Mă simt ușoară, dar eu tot ofttez.”

„Uitați-vă la ea, cât de frumos oftează. Îi este foarte greu să revină printre noi. Udați-i buzele cu apă.”

„Apa asta în care înot e curată și are multe scoici cu perle. Perlă ca a mea nu are nimenea, sic! Ești un cretin, dacă tu crezi că eu nu voi mai trage o fugă până în Mallorca! Să nu mai vină soacra pe la noi. Jur că e verde. De ce doare? Aud voci. Mi-e dor de extraterestru. Acum mă văd. Sunt mică, nu mai plutesc, nu mai fac dragoste, privesc doar la farfuria zburătoare de deasupra mea, cu nouă ochi aprinși, care se îndepărtează. Când faci dragoste trebuie să simți ceva ca un foc de artificii. Nu-mi mai simt mâna.”

„Lenuța, ți-am luat mâna în mâna mea. Mă auzi? Vorbiți cu ea! Simți cum îți mângâi degetele?”

„Am mai multe degete la o mână decât la cealaltă. E bună dulceața asta! Roz... Verde... Mov... Dulceață mov? Am amețit. Dați muzica mai tare, vă rog.”

„Să nu-i vorbiți prea tare. Oricum vă aude. Are o hipersensibilitate auditivă care o face să vă perceapă șoaptele ca pe niște tipete.”

„De ce nu țipă copilul? Ce răgușită sunt. Parcă aș vorbi dintr-un burlan. Sau de sub pământ. Când îi voi povesti soțului meu că m-a vizitat un extraterestru gras cât un elefant, atunci... Am uitat. Știu doar că acea entitate roz, blândă și diformă mă iubea. S-a dovedit că omul este mai atent și mai deschis atunci când are de-a face cu ființe dotate cu afecțiune. Unde-mi sunt emoțiile? Sunt atât de motivă. Cum îi voi spune doctorului că eu știu să număr?”

„Lenuța, știi unde te afli? Nu, nu ești într-o stână cu oi. Ea

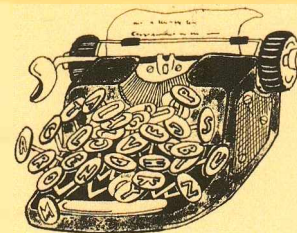
acum numără oile. Ei, câte oi sunt?”

„Sunt femeie. Sunt în Mallorca, mă plimb pe o străduță albă, de mine se apropie două fete cu coroane de margarete împletite, pe cap. Vai, ce mă lasă memoria. Nu știu ce să le răspund. Plutesc de fericire că le răspund până la urmă. Plutesc. Ca pe o mare întinsă. Le strig pe nume: Danaide! Nu mă mai bagă ele în seamă. Eu pufnesc pe nări. Doamne, ce mai pufăi, ca o locomotivă. Respirația asta nu e a mea. Parcă ar fi a bunicii. Respir de undeva, de sub mine. Îmi simt sexul cald. Mă văd întinsă pe un pat cu picioarele desfăcute. Îmi fac propria examinare. Sunt sănătoasă tun. Cine trage cu tunul acum? Să nu-mi ceară nimeni să țin vreun discurs, că nu țin! Oamenii bat din palme. Mi-e greață de atâtea fericire...”

„Mai bat o dată din palme și tu te trezești, mă auzi? Deschide ochii. Clipește dacă simți senzație de greață...”

„Pe gheață patinam doar cu patine închiriate. Mi-am cunoscut soțul la patinoar. Acum mi-e greață de el. Mi-e greață că-și lasă șosetele pe unde apucă: pe masă, pe scaune, pe mine. Mi-a fost greață în primele trei luni de sarcină. Voiam să mănânc numai dulceață. Pe patinoar obișnuia să-mi zică: «Dulceața mea». Apoi am început să-i fac zacuscă. Cât de fericită eram pe vremea aceea. Că pe vremea cealaltă nu știu cum voi fi. Poate voi fi vierme, poate voi fi doar o simplă funcționară cu moacă de bugetară...”

Într-o altă viață am fost scriitoare. Într-o altă viață: președinte de onoare. Mă numeam Dolores și trăiam într-o casă somptuoasă pe râul cel mai lung din Reino De España, ba nu, pe o insulă numită Palma de Mallorca. Citeam în fiecare seară, puțin câte puțin din *Distanța dintre un bărbat îmbrăcat și o femeie așa cum e scrisă de Cineva și spargeam alunele de pământ cu dinții. Pe pământurile mele aveam mulți sclavi. Pe-atunci n-aveam soț. Mi-ar fi plăcut să am unul. Să-mi fie sclav. Îmi imaginez cum ar fi fost. Aș fi rămas grea cu sclavul meu. Mi-ar fi fost greață de mirosul pielii și al șosetelor lui. Pentru a avea un copil merită să-ți fie greață. Cum poți face altfel un copil? Dai de două ori un clic pe „Software” în *File Manager* și apoi treci pe*

Start Disk. Mai dai și pe Create Disk și pornești operația. Dacă intri în operație, înseamnă că... Dar dacă instalezi un Plus Paket e bine să ai pregătit și un CD-ROM rotund cât burta mea... Trebuie distrugi toți virușii că astfel... Dacă mă virusez, mă dauăștia afară. Hai să fii cuminte! Hai să fii binoclu. Sunt un mozaic de cristale colorate care se așază cuminiți unele lângă altele, formând figuri geometrice care aduc, în final, cu niște flori rare. Cui nu-i place să fie orhidee? Ție îți place să fii cactus, știu. Ca să mă rănești. Mă înțepi cu cioburile tale... Cristale, cioburi, totuna. Cristalinul ochiului meu se mișcă sau nu știu ce mi se mișcă, poate dă copilul cu piciorul, poate că voi învia așa...”

„Eu zic că în câteva minute va deschide ochii. Dormicum-ul nu mai poate avea nici un efect asupra ei, trebuie să se trezească din anestezie. Îi voi da ușor două palme și se va trezi.”

„Soacră-mea nu mi-a dat nimic. Nici măcar o ceapă degerată. De ce nu putem să spunem «ananas degerat»? Pentru că pur și simplu nu putem. Nu putem să ne căsătorim la șase ani și din cauza asta suferim pentru că, maturi fiind, ajungem să divorțăm din te miri ce motive după exact șase ani de la căsătorie. La fel, nu putem spune cu exactitate dacă Palma de Mallorca numără 287.352 de locuitori sau 288.420. Când fac tot felul de calcule mă ia cu foame. Și devin tristă. Că în ultima vreme m-am îngrașat. Ca să slăbesc ar trebui să mănânc numai cuvinte alese și câteva complimente nu strică. Le duc dorul. Noptilor liniștite. Să mă trezesc. Ar fi cazul. Câte secole am dormit?”

„De două ore tot doarme... Nu e bine! Lenuța, ochii mari, așa. Știu că poți! Uite, soțul tău e lângă tine. El te-a adus în brațe din sala de operație. Cred că te iubește foarte mult...”

„Oare doctorul ăsta nu delirează?”

NOTĂ: Autorul nu și-a divulgat până în prezent numele. Știu doar că are 25 de ani și este profesor de engleză. Îi rog pe cititori să mă ajute să-i stabilesc identitatea, fiindcă este un autor talentat.

(Alex. Șt.)

EUGEN IONESCU

JUCAT ÎN ÎNCHISOARE

Text: NICOLAE BALOTĂ ■

După ce a stârnit în țara sa de baștină o mare vâlvă, după ce a fost citit în ascuns apoi pe față de mulți fervenți ai săi, după ce a fost interzis pe scenele teatrelor apoi în sfârșit jucat cu mult succes, Eugen Ionescu trece azi în România printr-un con de umbră. Teatrele noastre evită să mai pună în scenă piesele sale, iar cititorii nu se mai precipită cum o făceau mai demult la apariția operelor sale. Și e păcat, căci teatrul lui Ionescu rămâne și azi de o prospețime, de o *noutate* estetică ce îl fac delectabil pentru noile generații de cititori și spectatori. Faptul că la Paris, micul teatru de la Huchette reprezintă seară de seară de o jumătate de secol *Cântărețul cheal* este un fenomen simptomatic: Ionescu nu și-a pierdut actualitatea.

Prezența la noi a lui E. Ionescu a avut mult de suferit de pe urma avatarurilor nefaste ale istoriei, mai exact din pricina opreliștilor din deceniile dominației comuniste. Dar, deși târziu, după publicarea acestei opere în limba germană, în cea engleză, în japoneză și în multe alte limbi și idiomi, româna s-a învrednicit și ea să-l recupereze pe fiul ei risipitor, să-l aducă înapoi, în casa părintească a limbii începuturilor sale de tânăr rebel literar, isprăvind prin tipărirea volumului V al teatrului ionescian – datorat sârgului, priceperii, acribiei și rafinatei percepții a echivalențelor dintre română și franceza originalului, a literaturii de marcă și a excelentului tălmăcitor, Dan C. Mihăilescu – prin publicarea acestei sume dramaturgice.

Cunoscându-l pe Eugen Ionescu (opera dar și omul), cred că ar fi fost mulțumit de această versiune, că ar fi degustat-o la lectură (cum am savurat-o și eu) mai ales în unele din articulațiile ca și din particularitățile sale inedite în acest registru lingvistic diferit, ce îi era însă atât de familiar încât mă întreb dacă nu i s-ar fi părut că el însuși a născocit unele întorsături. De altfel, raporturile sale cu limba „paternă” erau mai complexe decât ne putem închipui, reducându-le la procesul cam rudimentar al unei simple treceri de la româna începuturilor poetice din *Elegii pentru ființe mici* și a celor critice sau ludice din *Nu*, la ficțiunile dramatice compuse în franceza foarte particulară a teatrului maturității sale. Dacă pe cel dintâi Ionescu îl cunoșteam din lecturile mele de tinerețe, pe cel de-al doilea, pe dramaturgul francez l-am descoperit cu întârziere din pricina barierelor, a opreliștilor ridicate de vămile politicii și poliției „culturale” comuniste.

Când am suferit cea de-a doua condamnare și am intrat în perioada lungă a celor nouă ani de detenție, abia aflasem de primele succese pe scenele pariziene ale lui Ionescu, inteligentul pamfletar ce se manifestase cu ani în urmă, pentru a dispărea apoi într-un exil din care părea să nu mai fie nici o întoarcere. Mi-a fost dat să am revelația acestui teatru într-o lume carcerală, din care, dacă nu lipsea nicidecum absurdul, acesta nu era cătuși de puțin jucăuș. La Jilava, prin 1961, la vreo cinci ani după arestarea mea, unul dintre cei înțemnițați de curând, Nicu Steinhardt, purtător pentru mine de foarte prețioase și proaspete informații din lumea literelor și artelor, a fost cel care mi-a vorbit pentru întâia oară în cunoștință de cauză despre teatrul atât de originalului Ionescu, devenit asemenea Elvirei Popescu, Ionescu. În rediutul Jilavei, în acele zile de primăvară, în care nu puteam gusta decât rare efluvii strecurate prin obloanele noastre din iarba de curând cosită de cei de la dreptul comun pe movilele ce alcătuiau acoperișul cazematei subterane în care sălășluiam, bunul Nicu Steinhardt îmi istorisea, ce zic, îmi interpreta, îmi juca piesele lui Ionescu. Le cunoștea pe cele apărute în primele două volume publicate de Gallimard, volume sosite în țară și trecute din mână în mână, „pe sub manta”. Amicul meu le prezenta cu vervă, adăugând textelor sarea savuroasă a unui umor evreiesc. Uita de colicele sale chinuitoare în timp ce îmi juca *Uciagașul fără simbrie*, *Lecția* sau *Cântărețul cheal*. Când, mult mai târziu, în *Jurnalul fericirii*, își va aminti acele săptămâni binecuvântate ale întâlnirii noastre, el va scrie – cu sfânta sa bunătate – despre ceea ce i-am dat eu pe plan duhovnicesc, dar va trece sub tăcerea smereniei și generozității sale ce mi-a dat el mie. Or, printre cele ce mi-a oferit el era, înainte de toate, cea primă întâlnire cu teatrul lui Ionescu.

Niciodată n-am văzut vreo piesă a dramaturgului nostru interpretată cu acel brio, cu acea inteligență simpatetică și cu acel talent actoricesc cu care mi-a jucat mie fratele Nicu Steinhardt, în celula nr. 13 Jilava, câteva dintre primele piese ale repertoriului ionescian. Prietenul meu găsisese desigur în mine un auditor perfect sau un spectator foarte receptiv. Nu toți cei ce trăgeau cu urechea, în celulă, la conciliabulele noastre, erau la fel de deschiși, de receptivi, de amuzați. Ceea ce pe mine mă elibera, mă amuza la ascultarea pieselor lui Ionescu, curățându-mă parcă de poluția inevitabilă a lumii din temnița

comunistă, ceea ce producea în mine o purificare delectabilă, pe alții îi irita până la explozia de furie, nereținută nici măcar din respect pentru atât de evidentă bunăcredință a povestitorului. Am înțeles atunci, ceea ce urma să aflu mai târziu, când, citind piesele lui Ionescu și cele scrise de comentatorii pe marginea lor, voi întâlni în râsul unor spectatori concomitent cu trepidăția mânioasă a altora, ambivalența reacțiilor stârnite de acest teatru. El atinge undeva, în abisele noastre existențiale, ceva mult mai profund ocultat în noi, decât simplele planuri superficiale atinse, stârnite îndeobște de divertismentele scenice.

Nu este aici locul de a specula asupra acestui *abisal* vizat de teatrul lui Ionescu. El mi s-a revelat în încercările atât de reușite ale reprezentației din carceră și urma, mai târziu, când, ieșind din pușcărie, aveam să citesc volumele Teatrului lui Ionescu publicate la Gallimard, să mi se descopere în diversele sale implicații. De aceea, scriind despre Ionescu, în *Literatura absurdului*, aveam să insist asupra „resurecției tragediei” pe care o vedeam profilându-se în teatrul acesta. Eram, cred, singurul dintre comentatorii timpului care întrezăreau așa ceva în teatrul atât de evident dominat de o *vis comica* a românului francez. Consideram că Eugen Ionescu încerca o resurecție dacă nu a unui sentiment tragic al existenței într-o proiecție teatrală, cel puțin a condițiilor care ar face posibilă o *tragedia nouă*. De altfel, tragicul și comicul sunt două fețe ale aceleiași realități, căci nici comicul – Ionescu o știa prea bine – nu lasă nici o porțiță de scăpare. Nu spunea el: „comicul e tragic”? Râsul meu, acolo la Jilava, unde nimic din realitatea din jur nu te îndemna la râs, era suscitată de un text ale cărei valențe tragice îmi erau la fel de sensibile ca și cele comice.

Atunci când, mulți ani mai târziu, după revelația pe care am avut-o în pușcărie, la Paris, i-am povestit lui Eugen Ionescu despre descoperirea teatrului său în închisoare, prin mijlocirea minunatului om drept în fața Domnului, Nicu Steinhardt, când i-am spus că nici una din realizările scenice ale pieselor sale, la care am fost spectator, în întreaga lume, nici unul dintre marii actori pe care i-am văzut jucând în acele piese nu m-au impresionat precum amicul meu în performanța sa din celulă, costumat precum noi toți în zeghe, l-am văzut pe marele Dramaturg lacrimând.

MIHAI RALEA — ipostaze

ale relațiilor cu muzica

Text: GRIGORE CONSTANTINESCU ■

Destul de puțin citit, poate chiar destul de puțin cunoscut astăzi, dacă nu uitat, Mihai Ralea a fost, cu jumătate de secol în urmă, un nume mare în gândirea filosofică și estetică românească, iar preocupările sale, concretizate în eseuri de mare strălucire a ideilor și exprimării, se dovedesc foarte variate. Câmpul căutărilor este vast, interesul se schimbă de la estetică la sociologie, economie, psihologie sau critică literară, după măsura în care varii ipostaze ale vieții îi captează atenția. Nu neapărat explicabil, ci mai mult din perspectiva unui om cu vastă cultură, de factură enciclopedică. Modul în care muzica există, printre aceste preocupări, poate fi definit drept o incursiune pertinentă și originală în lumea sunetelor, la fel... dar cu mijloace proprii, ca și cele ale contemporanilor săi, Tudor Vianu sau George Călinescu. Într-un medalion dedicat călătoriilor sale — exemplar pentru modul său de a percepe muzica —, Mihai Ralea scrie: „Cine va putea determina vreodată esența muzicală a mării? Ritmul și sunetul fiecărui val, care e altă dimensiune de undă, sonoră, altă vibrație; simfonia tuturor acestor cute de crep mărunt, infinite în numărul și diversitatea lor, izbindu-se, împăcându-se în armonii, necăjindu-se reciproc în măsuri de scherzo, dar mai ales ecoul lor surd până în adâncimile lor întunecate; ceea ce ajunge, din scurta lor viață până la urechile stelelor de mare de pe funduri și, undeva, în stelele siderale de pe cer.“ Citind aceste rânduri, pare că Mihai Ralea descrie „Jocul valurilor“, ascultând acel al doilea moment evocator de mister marin din tablourile orchestrale *Marea* de Debussy.

Dar scriitorul continuă și, aici, într-un fel, duce imaginile sale mai departe, atingând un punct de raționament pe care muzica este capabilă să-l accepte sau să-l dezmințită, melomanul recepționând emoțional alte impulsuri: „Și nu numai ritmul sau sunetul — spune Ralea — dar, exprimate muzical, mecanica, viața, moartea și testamentul (căci valurile transmit averea lor) fiecărui val. Toate simfoniile onomatopice care imită marea au în ele ceva meschin, ceva asemănător unei fraze wagneriene cântată la mandolină de un băiat de prăvălie cu aptitudini muzicale, pe care

cineva l-a dus cu sila la un concert.“ Căutăm o asemenea frază wagneriană și, urmărind talazurile muzicale din uvertura operei *Olandezul zburător*, concluzia esteticianului ni se pare, fără voie, îndreptată spre derizoriu. Cauza poate să-și găsească temeiurile în lipsa de comunicare cu lumea wagneriană poate diferită de a lui, deși n-am putea descoperi în asemenea rânduri o opoziție la romantism.

Privind, în călătoriile sale, orașe, monu-

mente, peisaje, adesea Mihai Ralea le traduce estetic, în notele sale de călătorie, simțind acele conexiuni posibile prin care amintirea își fixează mai durabil, prin muzică, impresiile. „Sfânta Sofia e un imens gând de piatră, — scrie el — înfăptuit, ca toate marile edificii arhitectonice, dintr-o singură bucată... O clădire de bulbucări suprapuse, unele transformându-se în altele, în elan lent și potolit, către cer. Toată contagiunea „aceasta de bolți a pornit dintr-o singură suflare. Pilaștrii uriași țin pe umerii lor totul.“ Continuând această descriere extrem de sugestivă, cu valențe artistice autentice, Mihai Ralea își conduce gândul spre o concluzie presimțită

de el poate chiar de la prima privire: „Ca la toate producțiile geniale ale minții omenești, artificul nu se vede. Nu știu de ce, punct pitic sub oblăduirea acestor cupole, asociez în minte acestei bazilici monumentale, ca surori drepte, *Critica rațiunii pure* sau simfoniile lui Beethoven. Alt alfabet, același gând către Dumnezeu.“ Simfoniile lui Beethoven... iată o formulare care este caracteristică mai ales pentru un meloman, în viziunea căruia corpusul acestor capodopere se înfățișează ca un monolit, așezat undeva la zările secolului al XIX-lea și profilându-se, impresionant, pe orizontul timpurilor.

Pentru cel care pătrunde, prin lectură în lumea ideilor lui Mihai Ralea, poate surprinde calea aleasă acum drept propunere de familiarizare cu o gândire complexă și nu întotdeauna lesnicioasă. Cum se va vedea, de altfel, în cele câteva gânduri legate de muzicalitatea poporului francez. Și aici — este vorba de o însemnare cuprinsă în volumul *Scrieri din trecut*, 1957 —, observațiile sunt de natură să ne surprindă, dar merită să medităm asupra lor: „Dintre toate artele, muzica este cea mai aproape de natura emotivă, intimă a sufletului. Ea cuprinde năzuința neînțeleasă a mișcării sufletești. În ritmul ei, nelimitat nici măcar de melodie, profunziunile tainice scapă de tirania inteligenței. Doar printr-un elan ezoteric, sufletul comunică cu exteriorul. Și pe această cale, inaptitudinea franceză pentru misticism e evidentă. Veți găsi puține popoare, vorbesc de marea mulțime, care să fie mai puțin înzestrate din punct de vedere muzical.“ După o detaliere a unor aspecte legate de viața familială sau colectivă a francezului de rând, Mihai Ralea conchide: „Pentru rus și italian muzica e limbaj. Majoritatea gândirii lor se exprimă prin sunete...“. În ceea ce-i privește însă pe francezi, sentința pare fără apel: „Un popor de logicieni nu poate fi în același timp un popor religios sau muzical.“ Este de presupus că există și contrariul opiniei sale. Tocmai din această perspectivă, îndemnul lecturii scrierilor sale poate va da rod, pentru a redescoperi o minte strălucită, peste care vremurile au așternut negura indiferenței.

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

DANSÂND ÎN TEATRU

Teatrul dans este sau nu un gen aparte de teatru? Dansul oferă dintotdeauna un spectacol, teatrul este spectacol prin definiție. Un spectacol în care a fost înglobat și dansul. Teatrul dans a devenit pentru mulți o obișnuință, pentru alții un calvar. Și mai există creatorii de teatru dans, cei pentru care este mai mult decât o pasiune, mai mult decât o plăcere: este o obsesie!

(Această cronică este o invitație la spectacolul *Dansolitude* de la Festivalul Internațional de Dans BUCUREȘTI, vest din luna mai.)

Puțini regizori de teatru mai „condamnă” astăzi dansul, coregrafia în teatru. De la „balerina” Beatrice Bleonț la „arhitectul” Horațiu Mihaiu, de la „provocatorul” Alexander Hausvater la „rigurosul” Vlad Mugur, de la „umoristul” Alexandru Dabija la „ritmatul” Silviu Purcărete, regizorii par a fi cuceriti, învăluți, fermecați de mișcare, de o expresivitate și o candoare pe care nu o găsesc decât în limbajul trupului. Dansul nu mai este doar tolerat în teatru, coregraful nu mai este un creator secundar, mișcarea nu mai este o constrângere a curelor de slăbire. Până și actorul de dramă „dramatizează” mai bine în „mișcare”. În fine, teatrele au ajuns să găzduiască festivaluri de dans.

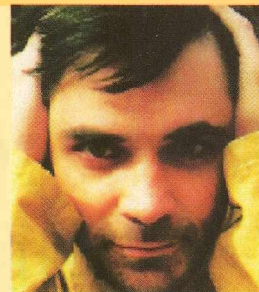
DEFINIȚIE:

„Un corp frumos este cel care, cufundat într-o cadă, dislocă o cantitate de apă egală cu volumul său, cu condiția ca acel corp să-și dea seama de frumusețea acestei realități.”

Sergiu Anghel

EMANCIPAREA

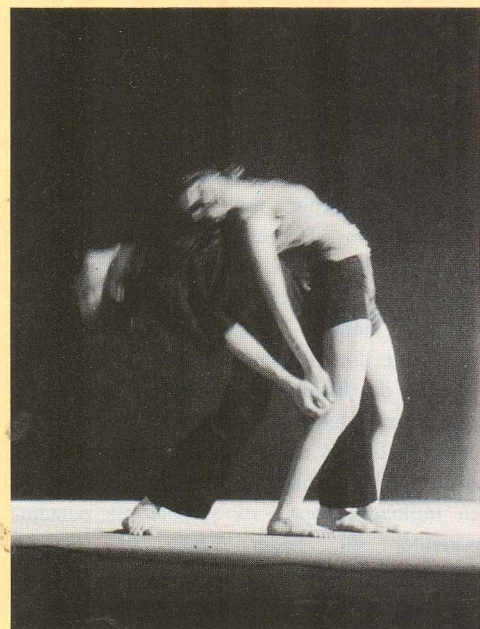
Teatrul dans a avut doi mari dușmani: ideea preconcepută că nu are public și comoditatea actorilor. Și n-am avut mari spectacole de teatru dans până când dansul nu a cucerit segmente bune din spectacole celebre. A fost (și nu contează cronologia) *Povestea celor trei portocale* din studenția Nonei Ciobanu, teatralitatea senzuală a lui Beatrice Bleonț, balerina fugită de la Operă pentru regie, dar și pentru Andrei Șerban (*Trilogia antică*), culoarea, ritmul și mișcarea din spectacolele de teatru imagine compuse în provincie de Horațiu Mihaiu (de la 17 acte cu Piet Mondrian la *Steps*), „presiunile” de imagine și de atitudine studențească la început ale tinerilor coregrafi Răzvan Mazilu și Mălina Andrei, precizia și repetiția căutate de Silviu Purcărete (*Phedra*), inspirația japoneză a lui Mihai Măniuțiu pentru *Richard III* și „așa-zisul zbor” din *Richard II*, admirația colegială a Oanei Pellea pentru Sylvain Groud (*Ioana D'Arc. Pagini de dosar*), animația dorită și căutată de

Text: REMUS ANDREI ION ■

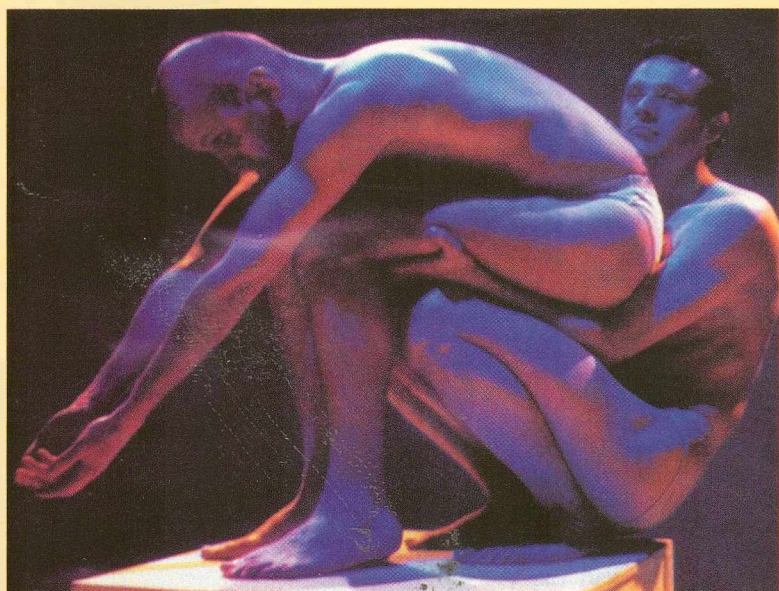
Foto: Teatrul NOTTARA

și OCTAVIAN TIBĂR ■

Cristian Pepino (la Țândărică) și Ion Mânzatu (la Arad), experimentele dansante „tolerate” la Teatrul UNU de Dragoș Galgoșiu... Au fost mereu și „maestrii” neobosiți, Adina Cezar, Sergiu Anghel, chiar și Ion Tugearu. În tot acest peisaj plin de încercări, de entuziasm și decepții profesionale, de muncă de lămurire împănată cu vizitele sponsorizate ale unor trupe mici de peste hotare, de intoleranță (*Pantomimia* lui Dan Puric la Național și *DaDaDans* la Nottara, de exemplu), care uneori a mers până la alungarea din teatru, aplauzele au adus de multe ori clipe de fericire (*Pantomimia* a rămas în teatru numai datorită succesului la public, nu pentru că a fost considerat un spectacol important), până la urmă a crescut ceva: avem spectacole de teatru cu coregrafie impecabilă, dramaturgii sunt invitați să scrie texte pentru spectacole de teatru dans (Radu Macrinici pentru *Dansolitude*), s-au născut două centre independente unde teatrul face casă bună cu dansul, coregrații se întrec și ei în regia de teatru (Vava Ștefănescu, Răzvan Mazilu, Florin Fieroiu).

PĂRERE COLEGIALĂ

Răzvan Mazilu despre *DaDaDans*: „... cel mai mult mi-a plăcut faptul că vocabularul coregrafic pare atât de simplu și natural, în fapt fiind extrem de elaborat. Aceasta este, poate, una dintre caracteristicile stilului coregrafic al lui Florin Fieroiu. Grație harului său pedagogic, coregraful, în travaliul său bazat pe improvizație, stârnește în actori creativitatea expresivă ce exista deja în ei și complică apoi totul în cel mai coregrafic mod cu putință. Mi-a plăcut și conexiunea ușor «parșivă» cu universul dada, conexiune permissivă improvizației și sustragerii de la strictetea unui story anume...”

PĂRERE

„Corpul, cred eu, este fiul Pământului, al Lunii, al Soarelui (în fapt, al sistemului solar) și al Universului; este infinitudine în ipostaza finită; trupul este psyhofor, așa cum sufletul este somatofor; trupul și sufletul își „poartă” reciproc pecetea, inelele de logodnă.”

Sergiu Anghel

FAȚA NEVĂZUTĂ

„De câteva decenii bune, observă Vava Ștefănescu, România nu suferă doar de brain drain, ci și de body drain. Nu doar creierele se scurg spre Occident, ci și picioarele, mâinile și ochii acelor artiști care, prin natura meseriei lor, nu au de înfruntat bariere lingvistice. Înainte de '89 fiecare dansator care «alegea libertatea» lăsa în urma lui valuri și furtuni; din '90 încoace dimensiunile hemoragiei legale de talente au devenit dramatice pentru teatrele noastre”. Dansul are soar-

ta unei cenușărese a artelor. Dansul, dacă nu este la Operă, trebuie să fie numit teatru dans, coregraful este responsabil de „mișcarea scenică”, în câteva rânduri a fost nevoie de suportul textelor de avangardă sau ale teatrului absurdului pentru ca dansul să poată fi „ridicat” la același nivel cu teatrul. Spectatorul vrea cuvinte, vrea povești. Sau vrea exotism, cum s-a întâmplat în turneele japonezului Hikaru Otsubo. Dan Puric și Carmen Ungureanu au venit cu o altă formă de spectacol pe scena Naționalului, dar cât de greu le-a fost să impună pantomima „pe prima scenă a țării”!... În fine, au trecut zece ani de teatru liber, de dans liber, de posibilitate de călătorie liberă... Și cea mai recentă realizare a coregrafilor este spectacolul *Dansolitude* la Teatrul Nottara. L-am văzut, m-a entuziasmat, și îmi fac griji pentru existența lui: acel teatru a avut și spectacolul *DaDaDans* și nu îl mai are din cauza luptelor intestinale din miezul trupei. O trupă își poate „devora” propriile spectacole dacă nu le iubește.

MĂRTURISIRE/MULȚUMIRE

„Deși pare un dans, totul nu este altceva decât o înlănțuire de poziții firești ale corpurilor noastre. Am vrut pur și simplu să restituim spectacolului de teatru o dimensiune fizică elaborată. Nu înțeleg coregrafia ca pe o creație a mea ci ca pe o alegere pe care am făcut-o dintr-o infinitate de gesturi care plutesc în aer. Dacă privim altfel decât cu goliciune spirituală corpul omenesc – o mână care cade – descoperim mai multe semnificații decât cel mai grandios lucru creat pe pământ... Mulțumesc actorilor”.

Florin Fieroiu

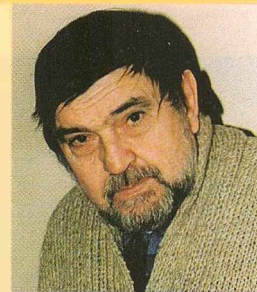
UNDE, CINE, CE, CÂND?

Spectacolul de la Nottara are o istorie scurtă; este contemporan cu noi; trăiește prin noi, spectatorii, se joacă la un teatru cu etichetă de „bulevardier”, și reușește să își impună valoarea. Este un SPECTACOL. Patru actori de dramă, fără talie de balerini, fără nebunia preciziei milimetrice pe care o cere baletul de clasă, gata să râdă și să transpire omeneste: Cerasela Iosifescu, Dragoș Bucur (fenomenal!), Alexandru Jitea (mereu deschis expresivității nonverbale) și Bogdan Dumitrache. Plus scenografia Lici Manțoc. Plus *Arditti Quartet* pentru muzică. Plus... un spectacol de Florin Fieroiu. Primul pas a fost făcut pe text: *DaDaDans*, cu ajutorul regizorului Cristian Theodor Popescu. Pentru al doilea pas, Fieroiu i-a cerut dramaturgului Radu Macrinici un scenariu pentru un spectacol de teatru dans. S-a inspirat doar din acel scenariu poate pentru că nu a dorit o narațiune pentru spectacolul său. Are însă un dicționar!

MIC DICȚIONAR AL SPECTACOLULUI DANSOLITUDE

Copilărie – ceva despre care nu mai știu nimic...; corp – temnița anticilor; palmă – metoda biblică de îmbujorare; gest – întinde o mână; tu – cealaltă persoană, cea pe care nu o mai respecti; dragoste – cea mai grea poruncă; corp – singura creație a părinților mei; liniște – locul de unde suntem priviți; seren – albastru; singurătate – iubirea de sine; tu – cine ești?

ÎMPĂRATUL VRĂJIT

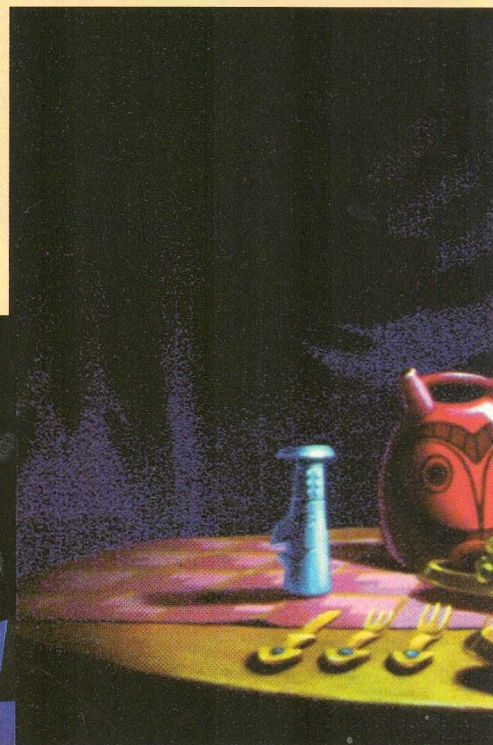
HORIA PĂTRAȘCU ■

"The Emperor's New Groove" – SUA – 2001 – 80 minute
Distribuit de GLOB COM MEDIA – agenția de publicitate CHAMPIONS

Un astfel de film este și *Împăratul vrăjit* (conceput inițial ca un „muzical“!), o încântătoare poveste viu colorată, plină de umor și duioșie, despre prietenie, curaj, lașitate și în care – ca în absolut toate filmele Disney! – în cele din urmă binele învinge, asta după ce eroii au trecut prin întâmplări care mai de care mai năstrușnice și haioase totodată.

Bună sau mai puțin, orice producție **Walt Disney** reprezintă o bucurie cinematografică pentru spectatorii mici sau mari din întreaga lume. Din fericire, majoritatea acestor pelicule se integrează de la nivelul „remarcabil“ în sus – de multe ori chiar „excepțional“! – și asta datorită extraordinarului nivel profesional al celor ce lucrează în această formidabilă industrie de visuri, cât și dorinței acestora de a face din fiecare poveste animată un adevărat act de cultură, educație și bun gust estetic.

DE JUR ÎMPREJURUL ECRANULUI

TIGRU ȘI DRAGON

"Crouching Tiger Hidden Dragon" – China, SUA – 2000 – 123 minute

Distribuit de INTERCOMFILM ROMÂNIA

M-am întrebat și continui să mă întreb: **pentru ce** a luat acest film atâtea și atâtea premii (cel mai bun film străin; imagine; muzică originală și scenografie etc.), la ultima ediție a premiilor OSCAR...?!

Ba a mai luat chiar și un premiu ce te interzice, pur și simplu: „Pentru cea mai

bună **regie artistică**“, acordat lui **Ang Lee**?! (Adică, iertați-mă, cum?! S-a dat și un premiu „pentru cea mai bună regie“ unui american... Atunci?! Ce-i aia: **regie artistică**?! – există, oare, și o „regie pătrată“, sau „regie geografică“, sau „ecosez“).

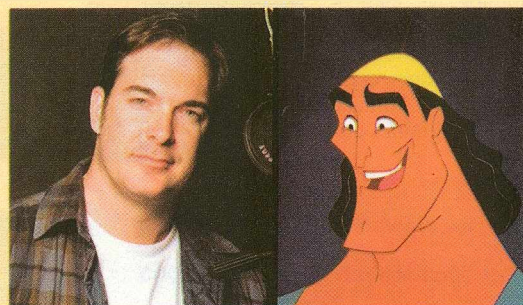
Ce are acest film: o anumită poezie, a unei anumite povești de dragoste, existentă în romanul în patru volume publicat de către **Wang Lu Du** pe la începutul secolului al XX-lea, a cărui acțiune se consumă în negura veacurilor puse sub semnul gândirii taoiste; mai are – absolut remarcabile! – niște **efecte vizuale** ce te îngroapă, pur și simplu, în scaun... (parte dintre acestea au fost prezentate la spectacolul de deschidere al decernării

Desenul e unul modern (dar fără ostentație), gagurile sunt rezolvate impecabil din punct de vedere plastic, și abia dacă realizezi, la sfârșitul proiecției, că aceasta a durat – totuși! – o oră și jumătate: **ai mai vrea...!**

Personajele fiind mai puține decât în ultimele producții, „vocale” acestora au putut fi selectate dintre cele aparținând unor mari actori (printre care **John Goodman**, de pildă, ale cărui cunoscute expresii faciale au fost chiar aplicate, din mersul producției, personajului Pacha, pe care îl dublează sonor marele interpret!).

Animația acestui film (a cărui producție a început în 1999!), a fost asigurată de aproximativ 400 de artiști și 300 de tehnicieni. Din muzica compusă de celebrul **Sting**, în varianta ultimă au rămas două cântece minunate (restul melodiilor, precum și întreg travaliul artistic al cântărețului la acest film, vor apărea într-un documentar de lung metraj realizat de către actrița **Trudie Styler**, soția lui **Sting**).

premiilor OSCAR – și „sus pălăria!”, pentru incredibila evoluție a cascadorilor-balerini ce traversează scena nu doar dreapta-stânga, dar și sus-jos...!?, mecanismele ce-i poartă prin acest incredibil dans spațial fiind greu de înțeles...!).

Ce nu are acest film: păi, în primul rând nu are calitatea de a fi un film într-adevăr! Este mai degrabă un biet „joc pe calculator”, benefic pentru copiii superdotați sau adulții cu mințile stresate, care, beneficiind de proporțiile „marelui ecran” și, mai ales, de sumele necesare intrării în fostele lăcașuri de cultură, ne prezintă – CE?!

Cred că peste trei sferturi din film (cel puțin – n.a.) ne demonstrează abilitatea unor

interpreți chinezi în a se descurca în regulile – de altfel extrem de stricte! – ale unor lupte marțiale: „karate”, cultura „wuxia”, „kung-fu”... Așa – și?!

Mari actori chinezi precum și interpreți sau producători americani (vezi echipa de la **Matrix** – altă tâmpenie cinematografică inimaginabilă, care a adus totuși încasări peste poate și în care sunt „infiltrați” acciași asiatici precum cei prezenți în astă cronică!) te fac să crezi că cinematografia noului mileniu orbecăie – poate inconștient, dar depravant pentru noile generații! – într-o cloacă oribilă de violență, gratuitate și sex.

...Oare?!

FLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

WONDER boys

Wonder Boys – SUA – 2000 – 112 minute
Distribuit de NEW FILMS INTERNATIONAL ROMANIA

Nominalizat la trei premii OSCAR, filmul este o încântătoare comedie cu multe accente dramatice realizat de **Curtis Hanson** după un roman ce a avut mare succes la public și critică, purtând același titlu și scris de **Michael Chabon** – avându-l în rolul principal pe **Michael Douglas** (un actor extraordinar și care, iată, ne surprinde mereu – purtând, practic, același chip! – pe măsură ce înaintează în vârstă...!).

Este povestea unui profesor și „fost” scriitor de mare succes (paralela cu autorul romanului este evidentă!), care trece printr-o criză de personalitate și inspirație și, care – pe parcursul a numai câteva zile – este martorul unor comportamente umane ajunse la limită: dis-

perarea unui editor aflat în pragul falimentului; încercarea de sinucidere a unui tânăr autor; destrămarea unor căsnicii; pierderea unui prețios manuscris... etc.

Mai este un film ce solicită „cerebelul spectatorului” (și nu doar pofta sa nativă spre violență, pumni sau pistoale...!); un film inteligent (și pe care poate că ți l-ai dori a dura mai mult chiar decât cele două ore aproape, de proiecție, pe care le-au stabilit realizatorii); în sfârșit: un film ce i-a adus, în cele din urmă, un binemeritat OSCAR extraordinarului cântăreț și compozitor **Bob Dylan** (pentru melodia *Things Have Changed*, ce face parte cu brio din coloana sonoră a peliculei pomenite mai sus).

CÂMP DE LUPȚĂ: PĂMÂNTUL

„Battlefield Earth” – SUA – 2000
– 121 minute)

Distribuit de NEW FILMS
INTERNATIONAL ROMANIA

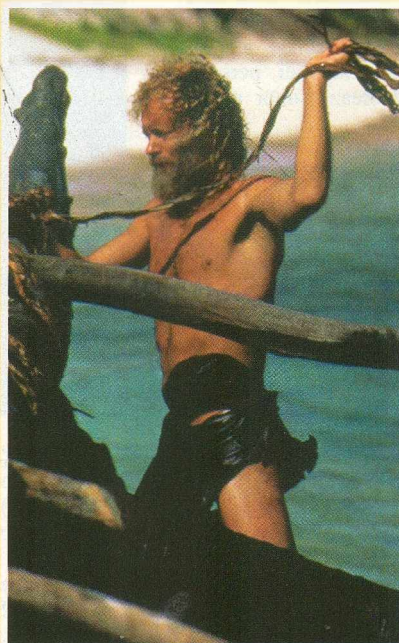
..... Într-un viitor apropiat, oamenii vor fi pe cale de dispariție”, ne amenință pre-genericul acestui film (care nu este departe de adevăr, deși acțiunea sa se consumă prin

anul 3000!; în care joacă un rol principal **John Travolta** – cel din adorabilul *Pulp Fiction*!; film în care s-au investit sute de milioane de dolari și a adus încasări cât să-ți lingi o măsea cariată; un film ce s-a dorit a fi unul „revoluționar” prin intențiile sale religioase – sunt amestecate sau puse în

NAUFRAGIATUL

“Cast Away” – SUA – 2000 – 144 minute
Distribuit de ROIMAGE 2000

O reîntâlnire pe ecran a regizorului **Robert Zemeckis** și a îndrăgitului actor **Tom Hanks** (ambii premiați cu câte un OSCAR pentru unul dintre cele mai importante filme ale cinematografiei americane: *Forrest Gump*!). Un fel de *Robinson Crusoe* în versiune modernă... și nu numai!

Ideea filmului (preluată de scenaristul **William Broyles jr.**) îi aparține de fapt lui Tom Hanks – pe când lucra, acum șase ani și împreună cu Broyles, la filmul *Apollo 13*!)

Deși s-a făcut o extraordinară campanie publicitară asupra realizării acestei producții (interpretul principal s-a îngrășat, apoi a slăbit sub control medical câteva kilograme bune; filmările au avut loc la Moscova, Los Angeles și insulele Fiji; secvențele se consumă în mare parte **fără dialog sau muzică**; un „personaj” al filmului este... mînea de volei numită „Wilson” – de fapt o găselniță extraordinară – **n.a.**) ... ultima peliculă a lui Zemeckis este, în general, o realizare onorabilă, departe însă de ceea ce ne-am fi așteptat de la un astfel de cuplu...!

Păcat – mare păcat! – de imaginea acestui film (aparținând lui **Don Burgess a.s.c.** – același de la *Forrest Gump*!), imagine absolut superbă și năucitoare prin frumusețea ei tragică. Și care, pentru orice om de bun simț!, face să pălească „meritul” celui premiat cu OSCAR la ultima decernare a acestor... premii!?

discuție majoritatea religiilor lumii moderne! – și care se finalizează printr-un „fâs” cinematografic de mari, uriașe proporții, tocmai pentru că folosesc „cafteala” și machiajul „grosolan” atunci când trebuie... dar mai ales atunci când nu trebuie!?).

Critica de film occidentală a acordat acestei pelicule un premiu, **Zmeura de Aur** (care nu e deloc de invidiat, fiind vorba de o producție ce bate **recordul în prostie**!... Trebuie să recunoaștem că americanii au, totuși, umor!).

După părerea mea (cu scuzele de rigoare!), consider că acest premiu – pentru un astfel de film! – nu este de-ajuns: ar fi fost nevoie, așa, ca să fim corecți!, de atâtea zmeure... încât să poți umple cel puțin un borcan întreg de dulceață...!

Cultul CULORII

Text: ANA BARTON ■

Cea mai recentă expoziție a lui Florin Bârză a avut loc la Cercul Militar Național. Cred că am văzut prima dată lucrările sale pe la jumătatea anilor '90 și am fost impresionată de faptul că pictorul are un adevărat cult al culorii. Faptul că, nu se știește să utilizeze culori foarte tari mi-a plăcut și m-a determinat să îl „urmăresc“. Acum, la Cercul Militar, m-a frapat din nou roșul. Tablourile cu arlechine au fost cele pentru care am făcut pe loc o pasiune. Foarte special este faptul că pictorul a vrut ca aceste personaje din comedia dell'arte să fie femei. Poate pentru că există stereotipul cunoscut care decretează instabilitatea temperamentului feminin? Nu știu dacă asta e important. Tablourile cu arlechine sunt

spectaculoase și exprimă o gamă foarte variată de stări. „Sunt teme pe care le abordez în totalitate, uitând de ceea ce am făcut înainte. Există lucruri distincte care mă mână de fiecare dată. Aproape toate lucrările sunt reflexul unor evenimente personale.“ O notă aparte a expoziției au constituit-o tauromahiile în alb și negru. De asemenea, „lecturile din clasici“, cum le numește artistul, reprezintă o anumită atitudine culturală. „Cred că am tot timpul ceva de învățat și atunci mai stau de vorbă cu înaintașii.“ Tehnica preferată e una rapidă cu execuție: tempera pe hârtie, dar în expoziție sunt și foarte multe uleiuri. Preferința aceasta vine din studenție când primea prea puține culori de ulei și foarte multă tempera.

„Tempera răspunde legitim temperamentului meu. Culoarea, încălețura impresionistă, e, de fapt, un plus de sinceritate și de veridicitate ale contactului direct al artistului cu realul pe care vrea să-l transfigureze. Încerc să mă situez la ceea ce numesc jumătate de drum între o pictură exteriorizată și una interiorizată. Încerc să nu fac abuz de abstracțiune, să nu ajung la judecăți goale, la echivalența în pictură a ceea ce a fost lettrismul în literatură. Până la urmă s-ar putea vorbi de postimpresionism: reflexe ale expresiilor pe care le-am studiat de-a lungul anilor.“ Florin Bârză este unul dintre acei nu foarte mulți artiști care au învățat când să domine culoarea și când să se lase dominați de ea.

PLACĂRA pentru minte, inimă și literatură

FILM

REMARCABIL

ÎMPĂRATUL VRĂJITOR (SUA, animație)
WONDER BOYS (SUA, comedie dramatică)
NAUFRAGIATUL (SUA, dramă)

DOAR CU EXTRAVERAL

TIGRU ȘI DRAGON (China-SUA, acțiune)

CURĂȚĂ SÎNUCIDERE

CÂMP DE LUPTĂ – PĂMÂNTUL! (SUA, S.F.).

TEATRU

EXCEPȚIONAL

SARAGOSSA, 66 DE ZILE, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON

VEȚI AVEA SATISFACȚII

DANSOLITUDE, un spectacol de FLORIN FIEROIU, Teatrul NOTTARA

CAFENEUA, regia DRAGOȘ GALGOȚIU, Teatrul ODEON

FRAȚII, regia ALEXANDRU DABIJA, Teatrul ODEON

O SCRISOARE PIERDUTĂ, regia ALEXANDRU TOCILESCU, Teatrul NAȚIONAL București

TURANDOT, regia CĂTĂLINA BUZOIANU, Teatrul BULANDRA

CINEVA ARE CEVA DE SPUS

ÎNGERUL ALBASTRU, regia RĂZVAN MAZILU, Teatrul ODEON

CADAVRUL VIU, regia GELU COLCEAG, Teatrul NAȚIONAL București

EU CÂND VREAU SĂ FLUIER, FLUIER, regia SORIN MISIRI-ANȚU, Teatrul de COMEDIE

CUM VĂ PLACE, regia ION MIRCIOAGĂ, Teatrul Arad

POVESTIRI DIN PĂDUREA VIENEZĂ, regia ANCA BRADU, Teatrul NAȚIONAL Cluj

COMEDII, COMEDII...

FILUMENA MARTURANO, regia FELIX ALEXA, Teatrul SICĂ ALEXANDRESCU Brașov

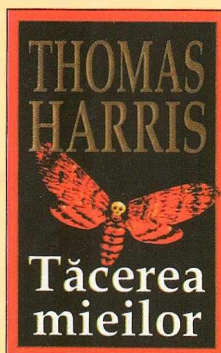
N-AVEM BANI, NU PLĂTIM, regia ADA LUPU, Teatrul Ploiești

ALCOOL... AMAR... AMOR, regia și coregrafia FLORIN FIEROIU, Teatrul LUNI

GREU DE (RE)VĂZUT

OMUL DIN LA MANCHA, regia ION COJAR, Teatrul NAȚIONAL București

FRUMOS E ÎN SEPTEMBRIE LA VENEȚIA, regia NICOLAE SCARLAT, Teatrul NOTTARA

THOMAS HARRIS

„Tăcerea mieilor”

Editura Lider, București, f.a., 384 p.
Traducere de Alfred Neagu
și Constantin Dumitru-Palcus

Succesul imens de care s-a bucurat romanul lui Thomas Harris, o capodoperă a thriller-ului psihologic, a fost dublat de adaptarea cinematografică ce i-a avut în rolurile principale pe Jodie Foster și Anthony Hopkins, film distins cu mai multe premii Oscar.

MARIO VARGAS LLOSA

„Mătușa Julia și Condeierul”

Editura Humanitas, București, 2000, 368 p.
Traducere din spaniolă de Coman Lupu – Ediție revăzută și necenzurată

De un umor nestăvilit, cartea lui Mario Vargas Llosa, dedicată Juliei Urquidí Illanes, este unul dintre cele mai savuroase romane din literatura sud-americană. Mătușile vor ficțiune, dar nu citesc literatură. Condeierii nu scriu cărți, dar produc mari cantități de ficțiune. O lume formată din condeieri și mătuși e o lume în echilibru: cererea și oferta sunt egale.

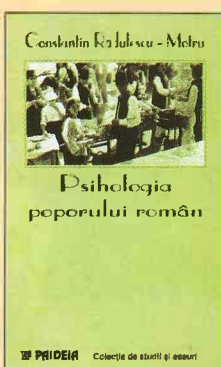
CONSTANTIN RĂDULESCU-MOTRU

„Psihologia poporului român”

Editura Paideia, București, 1999, 196 p.

Ediție îngrijită de Alexandru Boboc

„Peste 50 de ani, nu mai târziu, cele publicate sau crezute de mine și de oamenii din timpul meu vor deștepta din nou interesul publicului românesc... Și atunci, când publicul românesc va respira din nou, într-o dimineată senină, va răsări în el dorința de a continua acele începute de noi și mă va citi cu aceeași bunăvoință cu care am fost citit în cursul vieții mele, timp de 40 de ani. Atunci vocația mea pe pământ va fi îndeplinită” – iată ce scria autorul, la 3 februarie 1946, cu o teribilă premoniție.

Editura NICULESCU

Vă semnalăm apariția la Editura Niculescu a noi volume venite în sprijinul tinerilor de toate vârstele. Începând cu examenul de capacitate, continuând cu bacalaureatul și admiterea la facultate Editura Niculescu asigură elevilor și viitorilor studenți un sprijin temeinic.

„DACĂ FACI CEVA TREBUIE SĂ FII CEL MAI BUN SAU SĂ VREI SĂ FII CEL MAI BUN”

Liana Stanciu
e convinsă că radioul
se vinde cu zâmbetul.
Iar cu un stil
inconfundabil ca al ei,
rețeta e perfectă.

S-a născut la 24 iulie 1970 în
București;

A absolvit Universitatea din
București, Facultatea de Limbi Străine,
în 1998;

Din 1990 lucrează la Radio Contact;
Emisiunile ei sunt: *Seară de seară cu
Liana*, *Contact Film*, sâmbăta, iar
duminica este într-un program
național;

Realizează la Antena 1 emisiunea
Pe aripile filmului.

Text: ANA BARTON ■

Foto: M. FELIX ■

După modelul hollywoodian, Liana Stanciu ar trebui supra-numită *Vocea* și, cu siguranță, n-ar fi nici pe departe suficient pentru a o caracteriza. I-a fost greu să facă o ierarhie a lucrurilor frumoase care i s-au întâmplat, așa că a enumerat câteva: „Am ajuns la radio când mă așteptam mai puțin; eram un copil răsfățat și n-aveam nici o legătură cu domeniul, doar o pasiune veche cât mine legată de muzică. Mi-a plăcut și îmi place foarte mult televiziunea. O zi importantă a fost aceea când cineva m-a dus să comentez un top de muzică la TVR și de atunci *m-a prins microbul*. Cea mai frumoasă zi din viața mea: 14 februarie 1999 când am fost pe scena Polivalentei cu Azucar Moreno. Atunci m-au remarcat șefii mei de la Antena 1 și mi-au propus contractul de care mă bucur și azi. Cel mai frumos moment din viața mea a fost când, în sfârșit, am reușit să mă mut într-un loc care să capete patina și personalitatea mea.

Cea mai frumoasă petrecere de ziua mea: cea la care mi-au făcut un tort roz, cu tot felul de fructe exotice, pe care mi l-au pus în bazin și eu trebuia să alerg, să m-arunc în piscină și să-mi salvez tortul de la înec.” O altă zi memorabilă este aceea când cineva din Radio Contact i-a spus: „De astăzi ai linie pentru că ești suficient de bună ca să poți face singură programul.” Aveam 19 ani, eram un copil.” Întotdeauna i-a plăcut muzica, încă din copilărie. Avea o pianină împrumutată de la o verișoară și așa a învățat să cânte. A primit o educație deosebită de care e foarte mândră. Și pe bună dreptate. Crede că legătura ei cu sunetele, cu muzica are fix vârsta ei. S-a născut având cordonul ombilical răsucit de câteva ori în jurul gâtului; era în pericol de a se sufoca. A plâns

foarte puțin. Până la doi ani n-a scos nici un sunet. Mama ei s-a temut că ar putea fi mută. La doi ani a început să vorbească, toate cuvintele (cu excepțiile *mălai*, *fluture* și *deget*) fiind rostite corect de la început. Toată viața a visat să fie cântăreață. Și astăzi își dorește să cânte și uneori o face. „În ultima vreme se poartă vocile ușor rugoase, ușor răgușite gen Bonnie Tyler, Anastacia și Gabrielle, dar ele sunt doar niște voci individuale, fără să fie niște voci mari. Or, părerea mea este că dacă faci ceva, trebuie să fii cel mai bun sau să vrei să fii cel mai bun. Eu nu sunt o persoană care se mulțumește cu puțin și cu mediocritate. Urăsc mediocritatea și blazarea. Nimic nu mă distruge în aceeași măsură. Dacă aș ști că mâine voi sta într-o rutină nenorocită prefer să mor la noapte”. De mică era foarte dinamică, nu neapărat agitată, dar tot timpul „în priză”. Și azi e la fel. Dacă într-o zi nu se întâmplă așa e semn că nu e în regulă. Copil fiind, n-a avut probleme de comunicare cu alți copii pentru că i-a dominat întotdeauna. Nu-i plăcea să se joace cu fetițele pentru că i se păreau slabe și neinteresante. Îi prefera pe băieți. Apoi a început să-și petreacă timpul stând în casă și citind, învățând. La 10 ani a citit *Pe aripile vântului* prima dată. A recitat-o în anii următori de 11 ori. Printre romanțierii ei preferați este Jane Austen pe care a citit-o integral. „Am făcut Universitatea de dragul lui Jane Austen și a lui John Galsworthy.” A terminat Facultatea de Limbi Străine, secția engleză-spaniolă. Dar asta după '95 pentru că în '89 a vrut să fie medic și chiar a dat admiterea, dar n-a intrat. „Mi-am dorit foarte mult să fac medicină, n-am fost în stare pentru că Nicolae Ceaușescu a vândut niște locuri

unor studenți străini. Inițial fuseseră 360 de locuri și în final au rămas 160. Îi plac animalele și iubește copiii la nebunie. „Îmi doresc să am un băiat care să fie îngrozitor de obraznic și cu multă personalitate, greu de strunit pentru că așa am fost și eu și pentru că-mi plac copiii care pun întrebări nesuferite și trăsnete. Atunci îți dai seama că ele sunt, mai mult sau mai puțin, mobilurile vieții noastre.” Radioul este pentru ea mai mult decât o profesie, e o pasiune extraordinară. Din noiembrie '90 nu au existat 10 zile la rând în care să nu fi fost implicată în munca de radio, chiar și în vacanță. „Am fost odată plecată în America o perioadă îndelungată și intram în fiecare zi, cu scurte corespondențe de acolo, pe post. Nu pot fără. Sunt și dependentă de informație. Dacă n-am o sursă credibilă de tip calculator, ziare, sunt moartă.” În câteva dintre vacanțele sale petrecute în țări mediteraneene cumpăra ziare în limbile naționale și încerca din fotografii să înțeleagă câte ceva. Despre intrarea ei în radio își

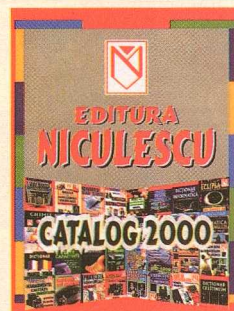
amintește amuzată că a trecut cu succes toate probele, dar a spus că vocea ei are acea particularitate, care face să fie imediat recunoscută, pentru că ar fi fost răcită la acel moment. Dar „răceala” ține de aproape 11 ani. Spune că e o chestiune operabilă, problema fiind la una dintre corzile vocale. Dar odată rezolvată „problema”, Liana ar fi una dintre celelalte voci. Cândva, Sofia Vicoveanca i-a spus că ele două au un punct comun. „Să nu-ți fie niciodată jenă de vocea ta pentru că vocea ta, ca și a mea, au aceeași particularitate: pot plăcea sau nu, dar nu se pot confunda.”

O altă mare pasiune a Liane Stanciu sunt filmele. În decembrie '91 a pus vocea pe primul film importat, *Basic Instinct*. Dacă la început punea vocea pe spoturi, ulterior s-a implicat mai mult, ba chiar a și tradus câteva filme. I-ar plăcea chiar să i se ofere un rol într-un film. „Aș fi nebună de plăcere dacă mi s-ar da un rol negativ. Mi se pare că băieții răi și în general personajele negative sunt

întotdeauna mai bune pentru că trebuie să facă mai mult decât cele pozitive”. A jucat în două filme: într-un film de diplomă al unui student și într-un lung metraj, continuarea seriei *Liceenii*, în care și-a jucat propriul rol. „Pentru mine *cinema*-ul este mai mult decât un miraj; e ca o particulă pe care o poartă sângele meu, alături de hematii și leucocite. Sunt două, de fapt: muzica și *cinema*-ul.” Ascultă orice fel de muzică. Trupa ei de suflet este *U2*. Îi plac *Garbage*, *Offspring*, dintre cei noi, *Cure* și *Bon Jovi*, dintre cei vechi. Nu recunoaște că e frumoasă, de parcă ar fi un delict. Din fericire,

frumusețea nu are nevoie de dovezi. De la mama ei a învățat că, decât să fii prost acompaniat, când mergi undeva, mai bine te duci singur. Are foarte multe cunoștințe și doi-trei prieteni adevărați. La un bărbat nu o interesează nimic altceva decât să fie deștept și să aibă simțul umorului. De puțin timp predă copiilor engleza și e încântată de acest lucru. E studentă prin corespondență la o facultate de comunicare de la Universitatea Columbia. Vrea o familie, dar nu cu orice preț. Îi place la volan, adoră viteza. Nu-i plac colțurile. E dependentă de albastru. E fascinantă. E Liana Stanciu.

CONCURS

Premiu:

Cărți în valoare de
350.000 lei

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1

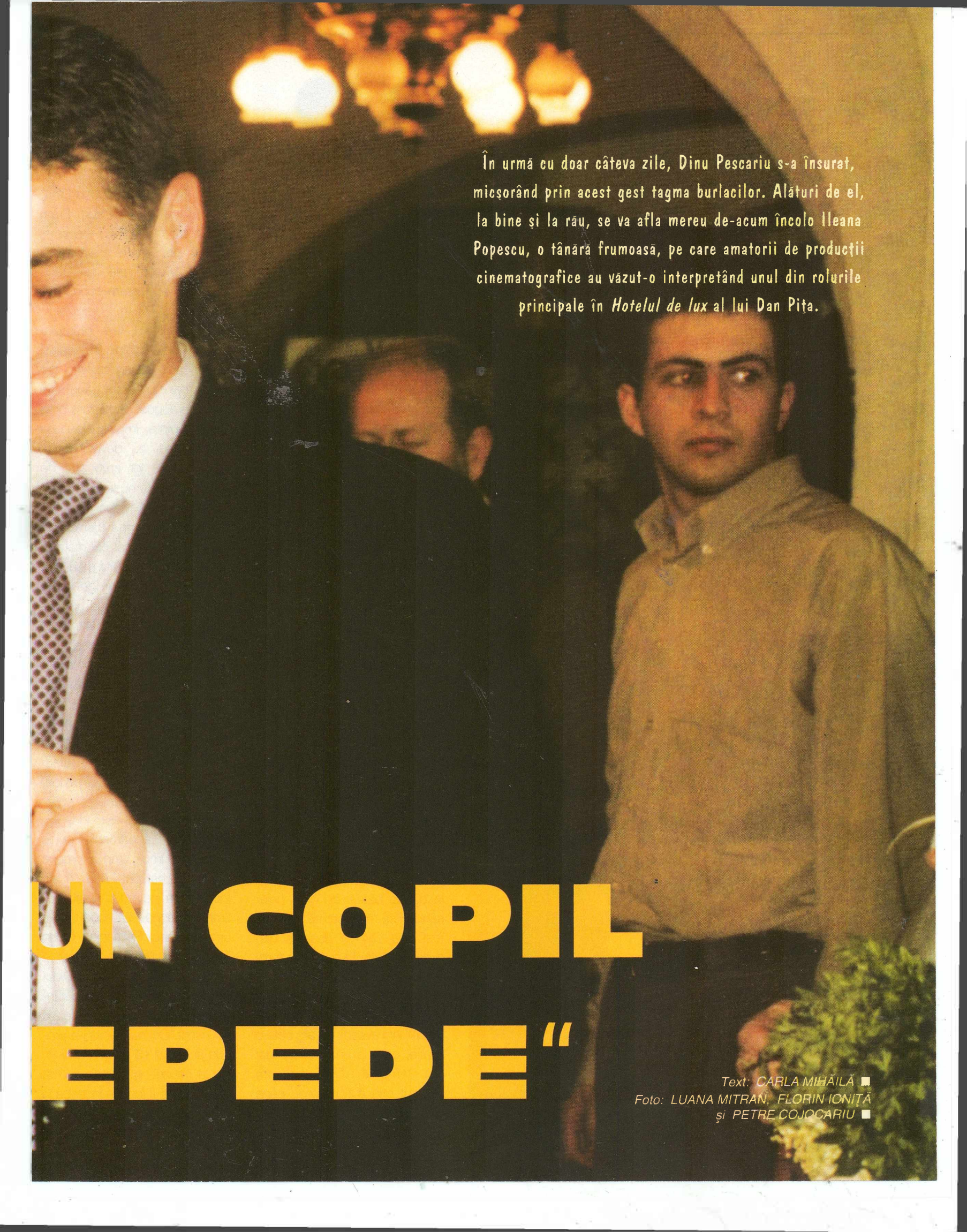
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
25 mai 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NICULESCU

Niculescu

● LOVE STORY

**„NE DORIM
CÂT MAI R**

În urmă cu doar câteva zile, Dinu Pescariu s-a însurat, micșorând prin acest gest tagma burlacilor. Alături de el, la bine și la rău, se va afla mereu de-acum încolo Ileana Popescu, o tânără frumoasă, pe care amatorii de producții cinematografice au văzut-o interpretând unul din rolurile principale în *Hotelul de lux* al lui Dan Pita.

UN COPIL EPEDE"

Text: CARLA MIHĂILĂ ■
Foto: LUANA MITRAN, FLORIN IONIȚĂ
și PETRE COJOCARIU ■

să ne descoperim." Prima impresie? Ileana i s-a părut că Dinu are gâtul prea lung. El o știa dintr-o fotografie pe care i-o arătase un prieten, fost coleg de liceu cu ea. De fapt, chiar acel coleg le-a aranjat și întâlnirea. „M-a sunat, spune Dinu, și m-a invitat la un suc. Eram fără chef, obosit, și i-am spus că nu ies. «Vino, o să fie și Ileana». Mie îmi plăcuse foarte mult de ea și eram curios s-o cunosc.”

Trei ani nu s-a întâmplat nimic. S-au întâlnit în același grup, când aveau ocazia, dar nimic mai mult. Asta până anul trecut în august când, fără prea multe cuvinte, împinși de ceea ce simțeau, au devenit iubiți. Sentimentele lor erau atât de profunde, încât nu trebuie să vă mire că după două sau trei săptămâni, Ileana a fost cerută de nevastă. „A fost cel mai frumos moment din viața mea, așa cum mi-l imaginam de când

M-am întâlnit cu Dinu și Ileana în Săptămâna Mare, cu numai câteva zile înainte de cel mai important eveniment din viața lor: căsătoria. Deși cam toate lucrurile erau puse la punct, febra pregătirilor nu îi părăsise. Erau extrem de emoționați, pentru că-și doreau ca totul să iasă bine. Aleseseră din timp verighetele, invitațiile, rochia de mireasă și costumul de ginere, iar organizarea nunții o lăsaseră pe mâna unor profesioniști. Dar, începuse numărătoarea inversă, iar acest fapt le dădea bătaie de cap, nelăsându-i să mai doarmă. Ileana a fost cea care a deschis discuția, amintindu-și începuturile relației și spunând că s-au cunoscut demult. Am fost curioasă cât de demult. „Acum patru ani. Atunci aveam fiecare câte o relație, care la un moment dat s-a terminat. Dar, noi am început prin a fi prieteni, ceea ce ne-a ajutat să ne cunoaștem,

să ne descoperim.” Prima impresie? Ileana i s-a părut că Dinu are gâtul prea lung. El o știa dintr-o fotografie pe care i-o arătase un prieten, fost coleg de liceu cu ea. De fapt, chiar acel coleg le-a aranjat și întâlnirea. „M-a sunat, spune Dinu, și m-a invitat la un suc. Eram fără chef, obosit, și i-am spus că nu ies. «Vino, o să fie și Ileana». Mie îmi plăcuse foarte mult de ea și eram curios s-o cunosc.”

Trei ani nu s-a întâmplat nimic. S-au întâlnit în același grup, când aveau ocazia, dar nimic mai mult. Asta până anul trecut în august când, fără prea multe cuvinte, împinși de ceea ce simțeau, au devenit iubiți. Sentimentele lor erau atât de profunde, încât nu trebuie să vă mire că după două sau trei săptămâni, Ileana a fost cerută de nevastă. „A fost cel mai frumos moment din viața mea, așa cum mi-l imaginam de când aveam conștiința că, la un moment dat, o să mă mărit. Totul s-a petrecut într-un parc, pe ploaie, într-un mod romantic. Întrebarea lui m-a luat prin surprindere, iar mie îmi plac surprizele mai mult decât orice pe lume. Practic, ieșisem să ne plimbăm puțin, întrucât eram obosiți. N-am spus «da» pe loc, pentru că m-am speriat puțin. Cred că aveam și niște idei preconcepute că oamenii trebuie să fie mai mult timp împreună până la acest pas. Așa că am început să petrecem mai mult timp împreună.” La scurt timp a urmat turneul Romanian Open Tennis, unde Ileana a fost pur și simplu impresionată de Dinu. După prima lui victorie, a fost invitat la *Știrile de Acasă*, iar Ileana l-a însoțit. Corina Dănilă i-a propus acesteia să intre în emisie, dar a refuzat, gândindu-se cât de penibil ar fi fost să înceapă în direct să ocolească răspunsul la

o posibilă întrebare despre căsătorie. Dinu a răspuns diplomat la întrebarea cu pricina. „Pe scări, spune Ileana, m-a întrebat de ce n-am vrut să intru și eu, asigurându-mă că puteam evita penibilitatea printr-un răspuns abil. M-am trezit rostind, fără să fi calculat într-un fel, și cred că așa și trebuie să se întâmple când sentimentele sunt puternice și profunde, că nu puteam să-i spun în direct că vreau să fiu soția lui. M-a rugat să repet și am făcut-o: «Da, vreau, să fiu soția ta.» Cinci minute am stat îmbrățișați acolo, în fața PRO TV. Am hotărât să nu spunem nimănui deocamdată, chestie care a durat tot cinci minute, până am ajuns în mașină și am început să ne sunăm prietenii cei mai buni, familia ș.a.”.

Părinții lui Dinu așteptau de mult această veste. „La noi există un cult al familiei. Am o soră căsătorită, drept pentru care eram mereu întrebat când mă însor. Tata e înnebunit după nepoți, iar când a auzit s-a semi-îmbătat de bucurie. Mama o cunoștea pe Ileana și o plăcea foarte mult.” În cazul ei, a fost puțin mai complicat cu anunțarea familiei. Tatăl îi murise în urmă cu trei ani, iar mama lucrează și locuiește la Bruxelles. „I-am dat un mesaj, spunându-i că o voi suna pentru a-i transmite o veste extraordinară. S-a emoționat atât de tare încât a făcut un moment de pauză. Nu-l știa foarte bine pe Dinu. Îl curioștea din povestirile mele, dar nu-l identifica, practic, cu persoana care este. După o lună am fost la Bruxelles, ca să mă ceară oficial, iar mama a avut o reacție ciudată: nu-și putea da frâu liber sentimentelor. Era speriată, pentru că nu știa cine este această persoană care va deveni ginerele ei. Acum este foarte fericită și, ca orice mamă, este liniștită pentru că mă știe pe mâini bune.”

După nuntă, care a avut loc la Hotel Marriott, cei doi au plecat în luna de miere, într-un loc exotic, găsit și ales de Dinu, o surpriză practic pentru soția sa. Pentru o vreme, ei au lăsat tenisul și agenția de publicitate

(locul ei de muncă), visând la un viitor când chiar vor renunța la job-urile lor (el, la a mai juca, ea, la orele multe petrecute la serviciu) pentru a-și deschide pe cont propriu o afacere, poate chiar în domeniul sportiv. Ileana, deși în adolescență se vroia actriță, a urmat Facultatea de Relații Publice, iar timp de șapte ani a făcut marketing și publici-

tate. Afacerile nu mai sunt o necunoscută pentru ea. „Încercăm să găsim o variantă pentru a petrece mai mult timp împreună și mai ales ne dorim foarte mult un copil. Asta cât mai repede. Trebuie să găsim o soluție, pentru că este greu să crești un copil atâta vreme cât lucrezi până la ora 9 seara, mai ales ca mamă.”

PARTY NON STOP

TARIF 55.000 Lei MINUTUL

01-899 0673

CASA ELISABETA
RESTAURANT & TERASA

- Locul ideal de întâlnire cu prietenii sau cu partenerii de afaceri
- O bogată varietate a meniului la cele mai accesibile prețuri și o servire impecabilă
- Delicioase preparate cu specific românesc și internațional, rețete speciale cu puține calorii, meniuri pentru vegetarieni

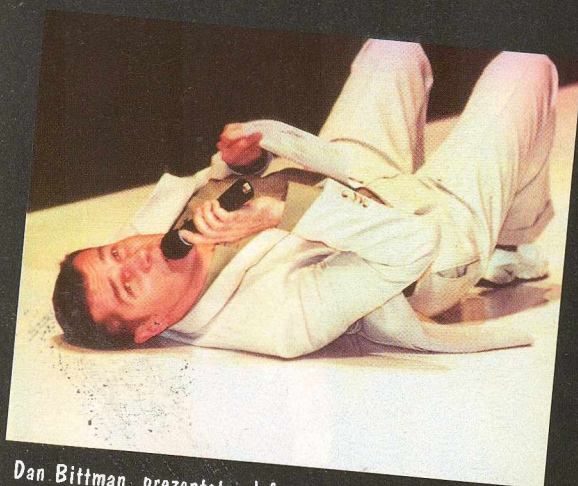
CONCURS
Premiu: o masă pentru două persoane

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

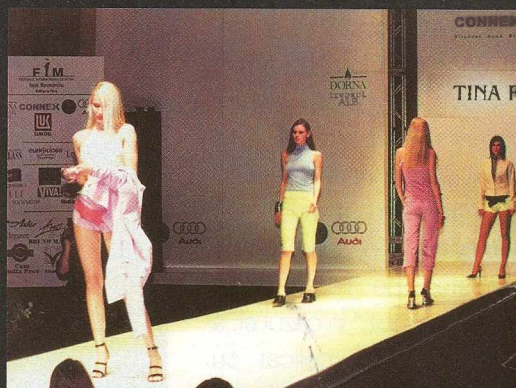
Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți.
Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este
25 mai 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de CASA ELISABETA

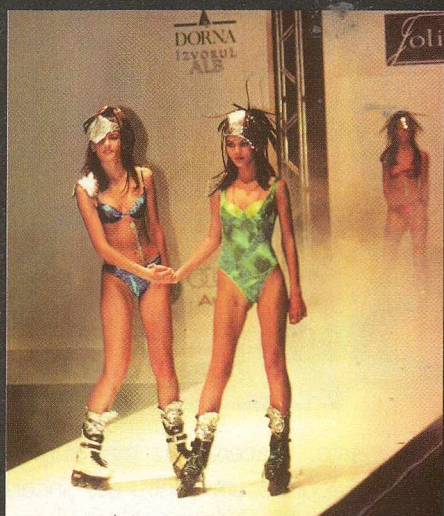
Casa Elisabeta

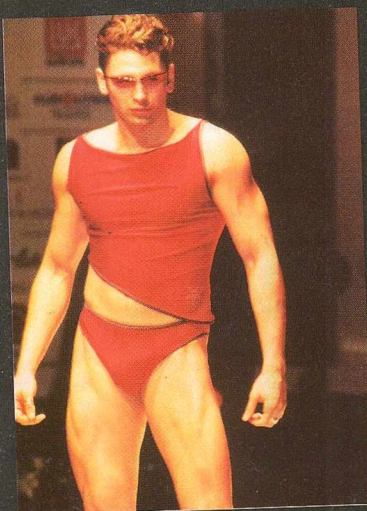
Dan Bittman, prezentatorul festivalului, ar fi vrut să fie călcat în picioare de manechine. La propriu.

Tina R. s-a axat pe aducerea și adaptarea în România a curentelor modei internaționale

Jolidon a avut o prezentare interesantă, mergând pe ideea că produsele sale vor fi la modă oricând, oriunde și pentru oricine. Chiar și pentru martieni.

Vladimir Nica, manechinul preferat al lui Cătălin Botezatu, într-o ținută underwear, pe care trebuie să o aibă orice bărbat al anului 2001

Casa Argos a lansat noua sa colecție de lenjerie intimă adresată femeii moderne, rafinate și sofisticate

Cătălin Botezatu a șocat asistenta de la Iași, aducându-și manechinele pe scenă în costumul lui Adam. Sau într-o ținută de recrutare.

Reprezentantul revistei *Book Moda* a fost fascinat de frumusețea româncelor

La Iași a avut loc, în zilele de 27 și 28 aprilie a.c., cea de-a patra ediție a Festivalului Internațional de Modă, organizat, ca întotdeauna, de Irina Schrotter. Cele două seri ale festivalului au reunit nume sonore ale creatorilor de modă români, printre care îi menționăm pe Doina Levintza, Cătălin Botezatu, Romanitza Ciolcan, Răzvan Ciobanu și, bineînțeles, Irina Schrotter. Au fost prezente și firmele I.D.Sarrieri, Tina R, Argos și Jolidon. Cătălin Botezatu a triumfat în prima seară, prezentându-și colecția de lenjerie intimă bărbătească, numită sugestiv *Intimo*. Pentru acest spectacol de modă, modelul Vladimir Nica a venit special din Austria, unde s-a căsătorit în urmă cu 8 luni. De asemenea, două modele masculine ale unei agenții din Barcelona au fost cooptate pentru a sugera publicului stilul pe care bărbatul modern trebuie să-l adopte: avangardist, lipsit de orice fel de complexe, masculin și mai cu seamă viril. În a doua seară, Cătălin Botezatu a reamintit celor prezenți în sala teatrului Luceafărul că a trecut la budism. Colecția sa, *Budha Bar*, inspirată de India, a ridicat pur și simplu publicul în picioare. Doina Levintza și-a demonstrat încă o dată clasa, aducând la Iași 30 de rochii reunite în colecția *Metamorfozele lui Venus*. Rochii unice pentru seri de neuitat, cum ar fi o nuntă fastuoasă, un cocteil sau o seară de bal. Irina Schrotter a lansat colecția de vară a casei Exclusiv, propunând femeilor să asorteze într-un mod agresiv culorile, dar accentuând feminitatea prin volane, de altfel laitmotivul prezentării. Răzvan Ciobanu a gândit haine unisex, inspirate din moda Punk a anilor 70, într-o prezentare destul de agresivă. Regia întregului spectacol a fost semnată de Beatrice Bleont, proaspăt divorțată de Claudiu Bleont.

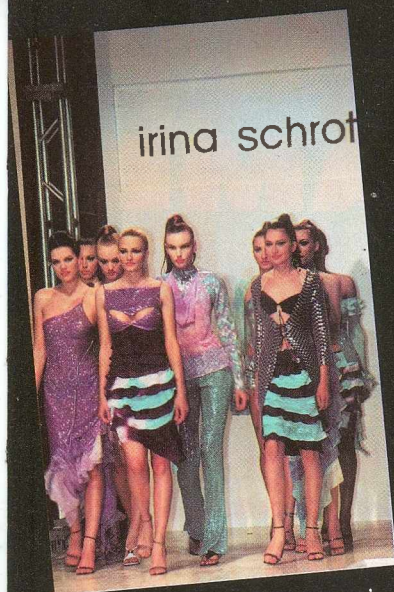

Andreea Raicu, mireasa văzută
de I.D. Sarrieri

Inele în nas, la sprânceană sau în buric, coafuri punk, accesorii metalice, pantaloni
cu șliț la... fund, sunt doar câteva dintre propunerile lui Răzvan Ciobanu

Palăria Borselino este un accesoriu pe
care Romanitza îl propune femeii
moderne

Volane și culori combinate agresiv
la Irina Schrotter

Lili Stan a îmbrăcat rochia de mireasă
a colecției Budha Bar
semnată Catalin Botezatu

Una dintre cele 30 de rochii
semnate Doina Levintza

Doina Levintza și prietenul ei, Horia
Brenciu, la cocteilul de după festival
ce a avut loc la Primăria orașului Iași

Eugenia Enciu,
surprinsă la un
pahar de vorbă
cu Răzvan
Ciobanu

Corina Bărlădeanu
de la Coty a dat
ținutei sale o pată
de culoare, ajutată
de șalul în carouri
a căror dominantă
a fost roșul

EXCLUSIVITATE

LA 20 DE ANI, TORA VASILESCU ERA SĂ MĂRITE CU UN AMER

Text: CARLA MIHĂILĂ ■

Foto: M. FELIX și arhiva personală ■

De puțină vreme Tora Vasilescu a împlinit 50 de ani, o vârstă frumoasă, în jurul căreia, spune ea, „apare puțină aplecare spre partea spirituală a ființei. Nu mai ești interesat așa mult de aerobic și de trup, ci de suflet, pe care, chiar dacă nu-l vezi, există și doare.” Tocmai de aceea Tora a învățat că în momentele de impas este necesar să schimbe unghiul din care privește lucrurile. Iar pentru ea, un unghi luminos este casa pe care o are la Băneasa, ce o ajută să se întoarcă la o viață simplă, oferindu-i stările de confort corporal și psihic de care are nevoie.

„AVEAM OCHII CÂT FARFURIILE”

Casa de la Băneasa are un „accesoriu” de preț: o grădină plină de vegetație, care, ce-i drept, trebuie să fie îngrijită. Dar, nu-i bai, pentru că Tora este un

caracter de nota zece. „Așa zice soțul meu. Chiar și mie mi se pare că știu să le fac cel mai bine pe toate. Plătesc orgoliul acesta cu foarte multă muncă. Și dacă mătur, trebuie s-o fac de nota zece. Munca mi se pare o odihnă plăcută, cea din

grădină nu mai spun. Simt că preiau energie de la plante și mă trezesc uneori spunând, când văd o floare pe care eu am îngrijit-o: «Doamne, parcă nici când am iubit cel mai tare n-am fost atât de fericită.» Ador să îmbrățișez un copac, să

cochetez cu frunzele, chiar și când sunt galbene, toamna.”

Reîntoarcerea la natură este atât de importantă pentru Tora poate și pentru că până la cinci ani și jumătate a crescut într-un sat de lângă lacul Razelm (județul Tulcea), în casa bunicii.

grădiniță. Era o zgâtie de fată dezghețată și isteată, care n-avea stare niciodată. „Nu puteam să stau o secundă locului fără să dau un cot la un coleg și apoi să fiu pusă la colț. La un moment dat, pentru una dintre renumitele serbări, mi s-a dat să joc rolul vrăjitoarei din *Albă ca Zăpada*. Fata educatoarei era și ea cu mine în grupă și juca, ce credeți, Albă ca Zăpada. Dar numai că pe roluri negative faci carieră! Apoi am recitat o poezie care începea cam așa: «Mi-a spus la noi în bloc o tanti rea/ Că mama mea n-ar fi mama mea/ Că m-ar fi adus în coș plângând ca o pisică cineva/ Dar eu știu că-i mama mea/ Că fundă-n păr îmi pune și-mi ia temperatura...». Și, cum eu aveam complexul cu tatăl care murise, am trecut toată durerea poeziei pe mine și m-am trezit șiroind de lacrimi și explicând, așa micuță cum eram, că-i mama mea. M-am dumirit în ropote de aplauze. Apoi a venit în viața mea un șir lung de serbări și concursuri.”

EXMATRICULATĂ PENTRU TREI ZILE

Tunsă scurt, cu ochii mari, „cât farfurile”, cu o cămășuță albă croită dintr-o singură bucată de material, hoinărea împreună cu puștii locului ulițele satului și chiar pe cea a cimitirului vecin căsuței în care a crescut. „Histrionul din mine dădea cornișoare încă de atunci. Cum auzeam babele bocind, îmi plângeam și eu păpușile. Improvizam și boceam pe propriile-mi necazuri. Și mă tânguiam: «Pe mine nu mă iubește nimeni!»

Pentru că tatăl ei a murit, a fost înfiată de cel de-al doilea soț al mamei și a primit numele de Vasilescu. Imediat a fost dusă la Tulcea să crească alături de părinți și înscrisă la o

Când vine vorba de adolescență își amintește o întâmplare prin care a trecut la 17 ani, când cursul vieții era să-i ia o altă turnură. „Aveam un prieten frumooooos, ofițer, cu ochii de culoarea uniformei, kaki, de mureau toate fetele. Se pare că eu eram destul de răsărită și fâșneată că mi-a dat atenție. Numai că eu nu știam că și profesoara de chimie îl plăcea. De ziua mea, în martie 22, câțiva colegi și colege am fost invitați să bem ceva, la vestitul restaurant Delta Dunării, situat chiar pe faleză. Nu știu cum ne-a văzut profesoara de chimie la restaurant. Era o oră onorabilă – 8, 9, dar ea ne-a spus la colegiul

La absolvirea liceului (în medalion)

Învățând să cânte la vioară

profesorilor. A doua zi am fost chemați la cancelarie doar eu și un băiat mai nebunatic, îndrăgostit de Beatles, care umbla tot timpul în blugi și cu plete. O profesoară de matematică l-a tuns pe loc, umilindu-l. Când m-au întrebat ce căutam la restaurant, le-am spus: «Ce rost are să vorbesc» și nici mai mult, nici mai puțin, orgoliul adolescentei din mine le-a trântit ușa în nas. Mi-am luat servieta și, cel puțin ca Ana Ipătescu ori ca o trageană din Grecia antică, le-am spus colegilor: «Poate vom mai avea ocazia să ne vedem». Am vrut să plec de acasă, îmi făcusem bagajele, le lăsasem un bilet alor mei, dar nu știu cum m-am întâlnit cu diriginta, care m-a întors din drum. Am fost exmatriculată trei zile pentru insultarea colegiului profesorilor. Dar, dacă plecam, ce s-ar fi ales de mine?

Tânăra studentă

Într-un turneu în China

Cu Mariana Mihut și Gheorghe Dinică în filmul
lui Lucian Pintilie, *De ce bat clopotele, Mitică?*

CHARLEY AVEA UN TEATRU PE BROADWAY

După un an, Tora a câștigat medalia de aur pe țară la teatru, ceea ce a făcut-o să creadă în șansele ei de intrare la IATC. A fost însă a șasea, prima sub linie. Dezamăgită de rezultat, a părăsit plângând Institutul, neuitându-se pe unde merge. S-a oprit la o bisericuță, unde a zăbovit preț de trei ore, după care s-a întors la căminul unde fusese cazată. Toate fetele care căzuseră își plâneau soarta nedreaptă, Tora de asemenea. „La un moment dat, a venit un tânăr american la noi în cameră. El făcuse armata în Germania, iar acum se afla într-un voiaj prin Europa. Mi-a spus «Tutu must be happy» (Tutu fiind eu). Și, în scurt timp, m-a convins să mă mărit cu el, spunându-mi că tatăl lui are un teatru pe Broadway. Am depus actele necesare la Ambasadă, m-am dus acasă cu el. Toată Tulcea

vuia că mă mărit cu un american. El a plecat în SUA, urmând să-mi trimită un act de naștere pe care nu-l avea la el. Dar, între timp, am primit de la Satu Mare o scrisoare prin care eram chemată să joc în corp-ansamblu. Vă dați seama că am renunțat la măritiş și am «zburat» la Satu Mare, unde am jucat nu mai puțin de cinci roluri principale într-un an. Peste ani, mergând în America, m-am întâlnit cu Charley, așa îl chema. Chiar avea un teatru pe Broadway. Tatăl lui murise, iar el nu se mai căsătorise.”

La Institut a intrat a treia oară, dar acest lucru n-a împiedicat-o să joace în 30 de filme și în tot atâtea piese de teatru. A ieșit la pensie, deși este în plină putere de muncă. Legea trebuie însă respectată. „Am plecat din teatru cu 100 de dolari pe lună, ceea ce m-a făcut să mă întreb: «Chiar asta-i valoarea ta, Tora?». Îmi pare rău că teatrul nu mai este unul de

Visătoare, în filmul *Cursa*

În pline probe pentru filmul
Imposibila iubire

Împreună cu Emil Hossu și Rodica
Mureșan în *Sosesc păsările călătoare*

Cu Toma Caragiu în *Gloria nu cântă*

Zița, în *O noapte furtunoasă*

cuvânt și de spirit, de emoție. Vezi acum tot felul de experimente prin care actorul trebuie să se exprime corporal, animalic. E păcat! Dar eu îmi văd de viața mea. Îmi plac filmele la nebunie! Am și spus glumind: «Mie în sicriu să-mi puneți zece casete, să nu mă plictisesc.» Îmi plac oamenii tineri, mai ales

fetele. Am câteva prietene tinere, de 23, 24 de ani, care gândesc foarte bine. Au aripi. Oamenii aceștia îmi plac. Iubesc să stau de vorbă cu oamenii deștepți, să facem filosofie. Ador să am casa curată, să învăț un cântec, să repet ceva.”

ASA Holding Companies:

Activities:

Company Management

- ⇒ Company Audit & Evaluation
- ⇒ Quality Assurance Consulting

Power Plants

- ⇒ Professional Consulting
- ⇒ Modernisation & Rehabilitation
- ⇒ Turn-key Projects

Exclusive Representative of

- ⇒ CLEAVER BROOKS Boilers
- ⇒ LLUMAR Window Films
- ⇒ IMACON Scanners
- ⇒ SIMAIR Chillers
- ⇒ CONCEPT 2 Rowing Machines

Trade

- ⇒ I&C Equipment
- ⇒ Photographic Equipment
- ⇒ Gems & Petroleum Products

Thermal Plants

- ⇒ Professional Consulting
- ⇒ Heating & Cooling Systems
- ⇒ Turn-key Projects

Photography

- ⇒ Professional Consulting
- ⇒ Full Digital Services
- ⇒ Advertising & Editing
- ⇒ Extra Large Printing

Industrial Services

- ⇒ Non-Destructive Testing
- ⇒ Radiographic Testing with X & Gamma Rays

Sport

- ⇒ Top Sport Management
- ⇒ Oars & Rowing Machines

ASA Holding SA Romania - Bucharest 70224 - 15, Logofatul Luca Stroici Street
 Phone: (401) 211-8454, (401) 211-7770 - Fax: (401) 210-1588 - e-Mail: info@asa.ro-www.asa.ro

*Alex I. Aposteanu - Founder, President &
 Single Skiff Champion 1962-1972*

HAGI, UN

Pagini realizate de
POMPILIU L. DUMITRESCU ■
Foto: AP și EPA – ROMPRES ■

Ion Țiriac a sintetizat cel mai
bine situația: „În România
există trei instituții: Nadia, Hagi
și Nastase, sportivi care se nasc
o dată la 30 de ani.”

DECAR DE LEGENDĂ

**La o zi după ce și-a aniversat ziua onomastică, Gheorghe Hagi
a avut parte de o festivitate ieșită din comun,
prilejuită de retragerea sa din activitate.**

Stadionul „Național” din complexul „Lia Manoliu” a găzduit un grandios spectacol de sunet, lasere și lumini, care a făcut ca, pe plan fotbalistic, România să nu mai fie doar în Balcani, ci în inima Europei. Evenimentul a stârnit ample ecouri în presa internațională, fiind numit pur și simplu „o nebunie”.

Fosta mare campioană a gimnasticii, **Nadia Comăneci** – ea însăși o legendă – îl definea perfect pe cel cu care ne mândrim că suntem contemporani: „Este o legendă. Când spui **Hagi**, spui fotbal, și când spui fotbalistul **Hagi**, spui **România**.” Într-adevăr, ceea ce a făcut **Gică Hagi** pentru fotbalul nostru nu poate fi redat prin aceste câteva rânduri, care nu sunt nicidecum de complezență, deși vor include multe superlative.

Așadar, la 5 februarie 1965, în satul dobrogean Săcele vedea lumina zilei fiul unei familii de machedoni. Aici, laolaltă cu niște copii de oieri, cel care avea să devină „regele” driblingului a prins dragoste de sportul care i-a oferit o carieră strălucită. Pe când avea 9 ani, împreună cu familia a străbătut cei 30 km care-i despărteau de Constanța spre a se stabili acolo. După cum își amintește **Iosif Bükössi**, antrenorul care l-a descoperit, Gică avea 10 ani și două luni în momentul venirii la

Farul Constanța. În 1977, Farul a câștigat turneul „Cravatele roșii”, Gică obținând **primul său trofeu** – pentru cel mai tehnic jucător. Încă din perioada junioratului, petrecută pe traseul Farul, Luceafărul București și din nou la clubul de pe malul litoralului, Gică manifesta ceea ce aveau să-i devină principalele caracteristici: dârzenia în joc și tehnicitatea deosebită. Mai departe, vom „arde” etapele, derulate pe ruta echipelor Sportul Studentesc, Steaua, Real Madrid, Brescia, FC Barcelona și Galatasaray Istanbul.

Debutant în echipa națională la 10 august 1983 (Norvegia – România, 0-0, la Oslo), Hagi a stabilit câteva recorduri absolute privind numărul de selecții (125), numărul de goluri (35), numărul de meciuri în care a purtat banderola de căpitan (65) și longevitatea printre tricolori (16 ani și 10 luni). A participat la șase turnee finale: trei de Campionat European (1984, 1996, 2000) și trei de Campionat Mondial (1990, 1994, 1998). În 1994 a fost desemnat pe locul 4 în topul fotbaliștilor prezenți la World Cup.

Pe plan european, primul trofeu dobândit la nivelul echipelor de club a fost Supercupa Europei, în 1987, cu Steaua (a înscris singurul gol al partidei susținute cu Dinamo Kiev). La apogeu, a făcut istorie cu Galatasaray, câștigând anul tre-

Deși riscăm puțin, introducând un element negativ în cronicheta de față, trebuie să spunem că de **unicitatea** lui Hagi s-a convins chiar a doua zi selecționerul Ladislau Bölöni. La încheierea meciului amical România – Slovacia 0-0 (nul din toate punctele de vedere!), „Loți” declara, pe bună dreptate: „Hagi 2 nu există!”. Iar dacă tot am pornit pe panta critică, să mai amintim că, de astă dată simultan cu desfășurarea „Galei”, cine a avut imprudența să butoneze pe „Eurosport” a rămas siderat văzând martelarea la care au fost supuși juniorii noștri la C.E. de 16 ani (2-8 cu Germania!). Cum s-ar spune, la un prezent, nesigur, un viitor în ceață...

cut Cupa UEFA și, din nou, Supercupa Europei (în finală împotriva galonatei Real Madrid). Desigur, am putea umple pagini întregi enumerând performanțele înregistrate pentru că, pe unde a trecut, Hagi și-a pus amprenta personalității sale.

Dar, să revenim mai bine în actualitate, la „Gala Hagi”, precedată de alte festivități, în cadrul cărora Gică a primit

diferite însemne oficiale ca dovezi ale prețuirii de care se bucură. „Gala” a avut ca punct principal întâlnirea dintre „tricolori” și o selecționată mondială. Antrenorii Mircea Lucescu, Emeric Ienei și Gabi Balint i-au avut la dispoziție pe Stelea, Prunea, Dan Petrescu, Gh. Popescu, Filipescu, Selymes, Contra, Mihali, Chivu, Sabău, Lupescu, Belodedici, Ilie Dumitrescu,

C O N C U R S

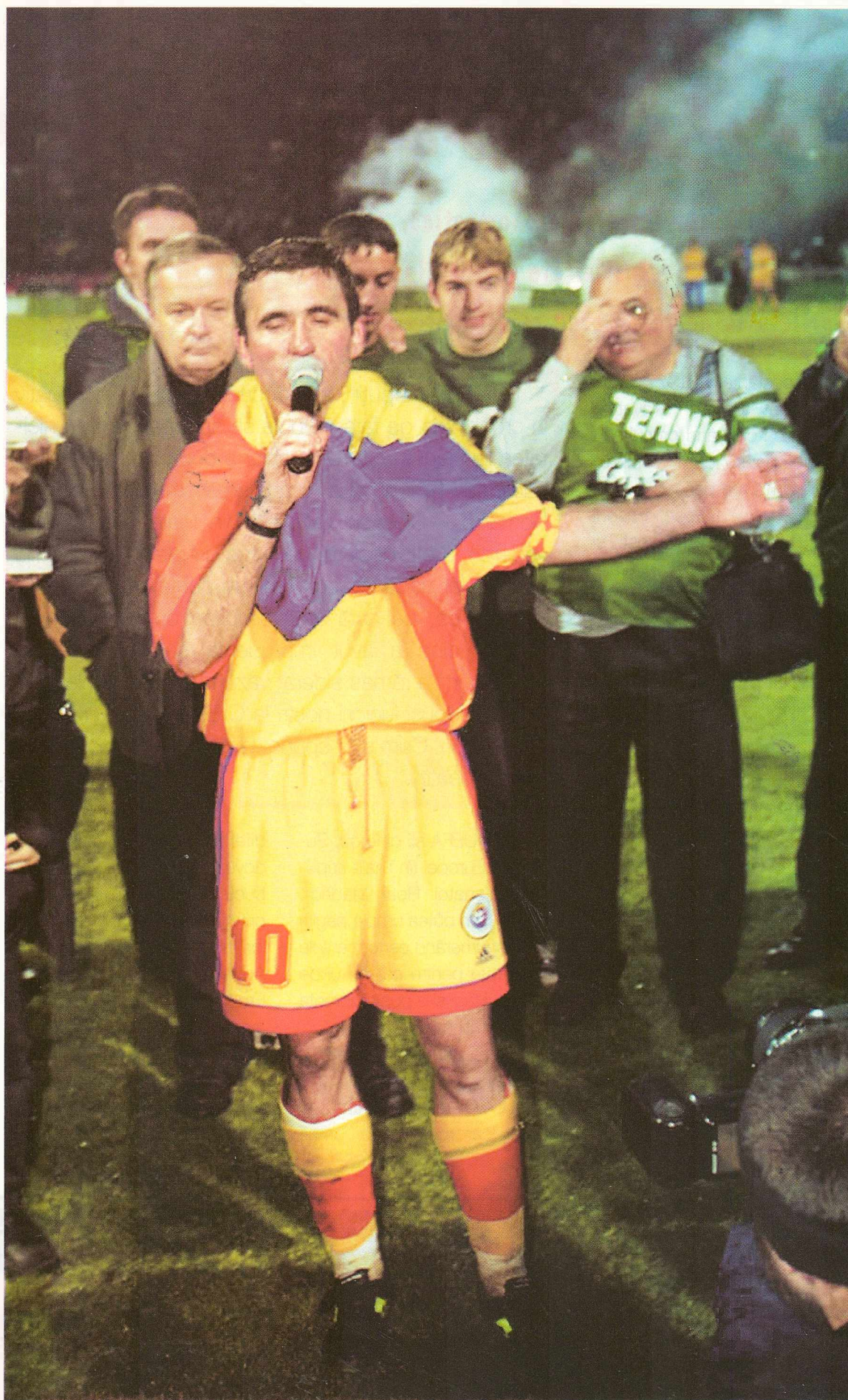
Premiu:
Cărți în valoare de 500.000 lei

ALLFA

**Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei nr. 1, cod 71341, sectorul 1**

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este 25 mai 2001, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA ALLFA

Emoționat de căldura emanată din cele 60.000 de piepturi ale spectatorilor prezenți la o noaptea de vis,

Gică Hagi avea să declare la încheierea manifestării: „Vă iubesc, vă respect.

Veți rămâne în inima mea pentru totdeauna.” Da, dragă Gică, și tu nouă!

Gâlcă, Adrian Mutu, Dorinel Munteanu, Iosif Rotariu, Viorel Moldovan, Marius Niculae și, bineînțeles, pe „decarul” Hagi. De partea cealaltă, Radomir Antici, Fatih Terim și Hugo Sanchez i-au aliniat pe Taffarel, Dida, Chendo, Celades, Neri, Faruk, Sanchis, Bülent, Karhan, Okan, Detari, De Paola, Suat, Dunga, Lalatovici, Prosinecki, Arif, Butragueño, Tugay, Hakan Şukur, Pjanovici. Deși lipsit de semnificație, să menționăm totuși scorul: 2-2 (Moldovan, Rotariu – Okan, Pjanovici). Veniți din toate colțurile lumii, foști și actuali colegi sau adversari, aceștia au ținut să fie părtași la această sărbătoare care a marcat, putem spune, cea de-a 126-a prezență în „națională” a inegalabilului **GHEORGHE HAGI**.

Întrucât președintele FIFA, Joseph Sepp Blatter, a fost obligat în ultimul moment să-și contramandeze participarea, forul mondial a fost reprezentat de celebrul **Michel Platini**, despre care Hagi ne-a dezvăluit acum că i-a servit ca model în tinerețe. De asemenea, convoați la naționalele respective, au absentat Luis Figo, Del Piero, Maldini, Roberto Baggio, Laurent Blanc, Fatih, Emre, Hasan Şaş, Umit. Surprinzător, Anghel Iordănescu nu a putut veni din Emiratele Arabe, iar Victor Pițurcă și Dumitru Dragomir nu și-or fi putut învinge resentimentele? Ei, lasă, bine că au venit marele Eusebio, Ronald Koeman sau arbitrul Paolo Casarin...

Iar dacă mai trebuia o încununare a respectului unanim, aceasta a venit pe calea unui mesaj transmis de neasemuitul cântăreț **Elton John**: „Ne-vei lipsi tuturor, mai puțin Angliei, probabil, pentru că întotdeauna ai jucat foarte bine împotriva noastră.”

Hakkinen (cu fața) este consolată de M. Schumacher

Cea de-a cincea etapă din „Marele Circ”, G.P. al Spaniei, desfășurată în ultima duminică a lunii aprilie pe „Circuit de Catalunya” de la Montelmo (lângă Barcelona) avea câteva

puncte de atracție. Mai întâi, revenirea la tracțiunea controlată, care fusese interzisă la finele sezonului 1993. Apoi, echilibrul în clasament de la care porneau în cursă Michael

Schumacher și David Coulthard (câte 26 de puncte). În fine, era de urmărit replica lui Rubens Barrichello, care se pare că nu mai este de acord să rămână etern „secundul” lui „Schumi”, sau evoluția fratelui mezin al acestuia, Ralf, învingător în precedentă cursă, de la Imola, acolo unde „nenea” clacase. De asemenea, finlandezul Mika Hakkinen, care câștigase ultimele trei ediții catalane, visa probabil la reeditarea succesului.

Dar, omul propune, mașina dispune. Pe grila de start, monoposturile Ferrari (Schumacher – Barrichello) le încadrau pe cele de la McLaren (Hakkinen – Coulthard). Surpriză însă, la turul de încălzire: motorul scotianului refuză să pornească, astfel încât David este obligat să plece de pe ultima poziție (22)! Probabil că legile lui Murphy se aplică și în ceea ce privește team-ul McLaren, deoarece un

lucru care a început prost trebuia să se termine cu alt ghinion: atunci când se afla în frunte și mai avea de străbătut 2,7 km (din cei 4,730 km ai unui tur), explozia ambreiajului l-a „aruncat” pe Hakkinen tocmai pe locul 9! Beneficiar? Cel care era în urma sa, la 37 de secunde, nimeni altul decât germanul Michael. Altfel, doar șapte abandonuri, între care R. Schumacher (și-a anunțat logodna, iar Cora Brinkmann este însărcinată – cum ar spune Murphy, la două bucurii merge și un necaz) și Barrichello (în turul 49, din cele 65 ale cursei). Așadar, în **clasamentul general al piloților**: 1. M. Schumacher 36 p, 2. Coulthard (locul 5 în cursă) 28 p, 3. Barrichello 14 p, 4. R. Schumacher 12 p, ... 9. Hakkinen și Villeneuve – 4 p, iar în cel al **constructorilor**: 1. Ferrari 50 p, 2. McLaren 32 p, 3. Williams 18 p.

Haltere

FĂRĂ „AUR”, DAR NE MENȚINEM ÎN FRUNTE

Trebuie s-o spunem „p-a dreaptă” încă de la început și anume că am așteptat cu oarece interes **Campionatele Europene** de haltere care s-au disputat la Trencin (Slovacia). Desigur, multora ne sunt încă proaspete avatarurile de la Olimpiada australiană, avându-i ca protagoniști pe Traian Cihărean și Adrian Mateaș sau, mergând cu ceva timp în urmă, ale campionului mondial din 1999, Răzvan Ilie (deposedat de titlu și în prezent obligat de M.T.S. să returneze aproape o sută de milioane de lei) ori ale lui Marian Dodiță. Dar iată

că românii au dovedit că rămân printre cei mai puternici, iar bilanțul delegației noastre la recentele C.E., deși nu a avut strălucirea auriului, s-a îmbogățit cu trei medalii de argint aduse de **Adrian Jigău** (n. 6.01.1970) la categoria 56 kg (smuls 122,5 kg, aruncat 145 kg și total 267,5 kg), încă una de argint cucerită de **Lucian Măxineanu** (cat. 69 kg) la „smuls” (145 kg) și cu alta de bronz obținută de **Claudiu Hegheduș** (cat. 77 kg) la „smuls” (152,5 kg). Să sperăm că toate performanțele au fost „curate” și nu vom mai avea alte probleme.

PARTY non-stop!

Nu mai esti singur!

01-8990672

Tarif 55.000 lei/minut

IN DIRECT

CONCURS

Premiu: Cărți în valoare de **350.000 lei**

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **25 mai 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de EDITURA NEMIRA

Nemira

Canotaj

TINEREȚEA CELOR ȘAPTE DECENII

Medaliatele cu aur la Sydney 2000 au fost premiate de dl. Denis Oswald (din foto lipsește Georgeta Damian)

De când se știe, omul s-a înfrățit cu natura. Apa i-a fost nu numai elementul vital al existenței, dar și cel mai ieftin și la îndemână mijloc de transport. Dar nu numai atât. Spiritul de competitivitate este caracteristic pentru toate ființele. Astfel, mărturiile arheologice ne relevă, la vechii egipteni, întreceri cu bărci ușoare pe apa sacră a Nilului, „Cursa Dragoanelor” la chinezi sau întrecerile de canotaj la care participau vâslașii troieni, acestea din urmă fiind descrise de Virgiliu în *Eneida*. În Europa, abia la 1716 este consemnată o cursă între echipe de șase vâslași pe Tamisa, între London Bridge și Chelsea. Tot pe Tamisa, între podurile Putney și Mortlake, la 10 iunie 1829 a luat startul celebra întrecere de

canotaj între reprezentanții Universităților Oxford și Cambridge. În 1892 a luat ființă F.I.S.A – federația internațională de specialitate, iar peste patru ani, la prima ediție a J.O. moderne au fost incluse în program, experimental, probe de canotaj. Din 1900 sportul ramei și al vâslelor a fost nelipsit de la Olimpiadele de vară.

În țara noastră, Banatul este leagănul canotajului. Astfel, în 1864, la Timișoara ia ființă „Societatea de luntre”, iar în 1880, la Arad a apărut secția „Sporturile pe apă”. Tot în partea de vest a României această activitate ia amploare, astfel că, la 18 aprilie 1931, este creată Federația Română de Canotaj, cu sediul la Arad. În 1936 federația se mută în Capitală și

capătă denumirea de Federația Română de Sporturi Nautice. În același an, pe lacul Herăstrău se organizează prima competiție de canotaj, cu participarea tuturor cluburilor din țară.

Prima ediție a Campionatelor Naționale de Canotaj a avut loc în 1923, la Arad (primul campion în proba de schif simplu a fost Francisc Cserhaty). Dacă primul Campionat European organizat de FISA a avut loc în 1893, abia în 1932 este semnalată prima participare românească la o competiție internațională oficială – C.E. de la Belgrad. Prima medalie de aur a fost cucerită la C.E. de la Gand (1955) – la patru rame – de către Ștefan Pongracz, Anton Senceac, Ștefan Somogyi și Radu Nicolae. La C.M., prima medalie de aur este obținută în 1970, la St. Chatharines (Canada) de echipajul 2+1 Ștefan Tudor, Petre Ceapura, Ladislau Lowrenski. „Fetele” sparg gheața însă la J.O. – „aur” pentru Sanda Toma, la ediția Moscova (1980). Ultima Olimpiadă a situat România pe locul I în clasamentul națiunilor participante, prin cele trei medalii de aur cucerite.

Din păcate, spațiul nu ne permite decât de a reda sintetic un fructuos bilanț al unei federații care, la aniversarea a 70 de ani, se simte mai tânără ca oricând și își dorește reîntâlnirea tuturor membrilor săi și la împlinirea unui centenar: 192 medalii, la seniori, „defalcate” astfel pe cele trei „metale” – 63 la C.E. (7 - 27 - 29), 97 la C.M. (27 - 32 - 38) și 32 la J.O. (15 - 10 - 7), la care se adaugă alte 76 medalii obținute la C.M. de tineret și de juniori.

Momentul emoționant al aniversării celor 70 de ani de existență a fost marcat la Complexul Olimpic de la Izvorani, peste 200 de reprezentanți ai acestui sport (între care, decanul de vârstă Pall Barcani – 92 ani) primind diplome și medalii. Festivitatea a fost onorată de dl Denis Oswald, președintele forului internațional de specialitate, membru al C.I.O., ca și de Ion Țiriac, președintele C.O.R., de Georgiu Gingăraș, ministrul Tineretului și Sportului, de membri ai federației române și de alți invitați. În încheiere, dar nu în ultimul rând, se cuvine să amintim că excelenta organizare a momentului respectiv s-a datorat domnului Alexandru Aposteanu.

Tête-a-tête în prezidiu între domnii Aposteanu (stânga) și Oswald

Ion Țiriac a spus, între altele: „Canotajul românesc a avut întotdeauna generații de aur și nu cred că tradiția va dispărea. Vă rog să dați în continuare poporului român ceea ce nu-i poate oferi nimeni: bucuria victoriei, pentru că sportul este – poate – singurul domeniu în care mai stăm la masa celor bogăți.”

GINECOLOGIA FACE CASĂ BUNĂ CU STOMATOLOGIA

Dacă de la Alecsandri încoace tot românul a fost declarat poet, după „revoluție” tot românul a devenit, într-un fel sau altul, patron. Fantezia conaționalilor noștri în materie de afaceri s-a dovedit a fi de multe ori fără

limite. Uneori cu succes, alteori fără a le aduce proprietarilor de firme un beneficiu. De curând, trecând prin zona Dristor, reporterii noștri au dat cu ochii de o firmă care le-a stâmit hazul. Inscricția (pe care v-o prezentăm și dumneavoastră în fotografie) dovedește că ginecologia face casă bună cu stomatologia, iar legătura dintre cele două ramuri medicale, pe care le credeam prea puțin înrudite, vă lăsăm să o descoperiți dumneavoastră...

C.E.

„BUTOIUL DE AUR 2000”

La Prešov, în Slovacia, la cea de-a 6-a ediție a Concursului Internațional de caricatură „Butoiul de Aur 2000” și având ca temă „Berea”, colegul nostru Aurel Ștefan Alexandrescu a câștigat Premiul II cu desenul reprodus în această pagină. Expoziția, organizată de Primăria orașului Prešov, Fabrica de bere Pod Lipou și ziarul Prešov Večerník, a strâns, pe simezele de la Sarišska Galeria, 364 de desene realizate de 101 artiști din 10 țări europene.

PARTY non-stop!

Haide să ne distrăm!

în direct

01-8990632

Tarif 55.000 lei/minut

GEORGE ARION

O ISTORIE
A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE
ÎN INTERVIURI
VOLUMUL I
1973 - 1989

CONCURS

Premiu:
O ISTORIE A SOCIETĂȚII ROMÂNEȘTI CONTEMPORANE ÎN INTERVIURI (2 vol.) și alte 4 cărți de GEORGE ARION

Decupați talonul și trimiteți-l pe adresa redacției:
București, Piața Presei Libere nr. 1, cod 71341, sectorul 1

Câștigătorul va fi desemnat prin tragere la sorți. Data limită de trimitere a scrisorilor dumneavoastră este **25 mai 2001**, data poștei

Concurs sponsorizat de Fundația „PREMIILE FLACĂRA-ROMÂNIA”

Fundația „Premiile Flacăra - România”

Talon de abonament

FLACĂRA

TOT despre TOT

s.c. Publicațiile **FLACĂRA** S.A.

Piața Presei Libere, nr. 1, sector 1, Cod poștal 71.341, București, ROMÂNIA

NITA'S EUROPEAN BAKERY

*Coletăria Niță din New-York
vă așteaptă s-o vizitați când aveți
ocazia și să faceți cunoștință
cu produsele tradiționale românești*

**40-10 Greenpoint Ave.
Sunnyside, L.I.C., N.Y. 11104
Tel: 718-784-4047**

Câștigătorii concursurilor din revista

Flacăra nr. 4 sunt:

- ☛ Concurs „O istorie...” - IOAN CHELARU -
loc. Popeni, cod 6440, jud. Vaslui
- ☛ Concurs Nemira - VASILE RUSU - b-dul Brâncuși
nr.194, bl.E2, ap.28, cod 3400, Cluj Napoca, jud. Cluj
- ☛ Concurs Niculescu - CLAUDIA DANA
MIRELA PETRE - str. Ștefan cel Mare nr.109,
bl.M31, sc.A, ap.8, cod 8700, Constanța
- ☛ Concurs Albatros - ELENA TĂSICĂ -
cartier Negru Vodă, bl.C4, sc.E, ap.16, et.3,
cod 0300, Pitești, Jud. Argeș
- ☛ Concurs Alfa - MARIANA MIHĂILĂ -
cartier Ștefan cel Mare, bl.40, sc.A, ap.15,
Săcele, Jud. Brașov
- ☛ Concurs Casa Elisabeta - ȘERBAN CATARGIU -
str. Constantin Brâncoveanu nr.97, bl.M6, sc.2,
et.1, ap.14, Sector 4, București
- ☛ Concurs Sahib - IULIANA MUSTĂȚĂ -
str. Vlad Țepeș, bl.58, sc.A, ap.7, Târgoviște,
cod 0200, Jud. Dâmbovița
- ☛ Concurs Elmiplant - LUCIANA STERESCU - bd.
Camil Ressu nr.55, bl.N12, ap.21, sector 3, București
- ☛ Concurs Paramed - MIHNEA RĂDUCU -
str. 1 Dec. 1918, bl.F7, sc.B, ap.26, cod 0450,
Curtea de Argeș, Jud. Argeș
- ☛ Concurs TINA R. - TUDOR ANDREESCU -
str. Mureș nr.8, cod 72982, Voluntari, Jud. Ilfov
- ☛ Concurs TINA R. - DORINA COJOCARU -
str. P-ța Victoriei nr.1, bl.C, sc.C,
ap.11, cod 2000, Ploiești

Talon de abonament

Expeditor
NUMELE PRENUMELE Tel.
Str. Nr. Bl. Sc. Ap.
Cod Poștal O.P. Localitatea Jud./Sector.

Abonându-vă la Flacăra, deveniți automat membru în clubul **Flacăra**. În această calitate veți primi:

- pentru un abonament pe 6 luni - Almanahul **Rebus Estival 2001** **gratuit**
- pentru un abonament pe 12 luni - Almanahul **Rebus Estival 2001**, Almanahul **Flacăra 2002** și Almanahul **Rebus 2002** **gratuit**

Da, sunt interesat să mă abonez la revista **FLACĂRA**

-20%

- ☐ Pe 6 luni (în perioada -) - 95.000 lei
- ☐ Pe 12 luni (în perioada -) - 190.000 lei

Am achitat suma lei, cu mandat poștal nr. data în contul

2511.1-789.1/ROL al S.C. Publicațiile FLACĂRA S.A. - B.C.R. sector 1, București

Taxe de expediție vor fi suportate de către redacție.

Pentru relații suplimentare telefonați la

(04) 01-222.66.28 (difuzare)

(04) 01-224.36.88 (secretariat)

Fax: (04) 01-224.37.13

Previziuni - 15 mai - 15 iunie 2001

Caracterizare generală

Prezența lui Marte retrograd în Săgetător și relațiile nefaste pe care le face determină o impulsivitate mentală care poate genera dificultăți în comunicarea cu cei din jur.
Cel mai favorizat rămâne domeniul activităților sociale.

Text: **CRISTINA VANEA**

Berbec

Nu demarați activități pe termen scurt, lucrurile vă pot ieși mai încet decât sunteți obișnuiți, așa că înarmați-vă cu răbdare! Evitați să semnați acte oficiale, deoarece se pot ivi o mulțime de încurcături. Încercați să vă canalizați energia cu precădere spre activități practice.

Taur

Deși câștigurile nu se lasă prea mult așteptate, cheltuielile sunt mari și vă este destul de greu să vă descurcați. Nu faceți investiții riscante și mai ales nu mizați pe sume ce nu v-au intrat încă în buzunar. Din punct de vedere socio-profesional există toate condițiile pentru a avea o reușită.

Gemeni

În linii mari vă merge bine, nu aveți motive să vă plângeți. Și totuși, reacțiile impulsive pot determina neînțelegeri cu colaboratorii sau cu partenerul de viață. Dacă doriți, puteți face mici schimbări în gospodărie, cu condiția să vă consultați mai întâi și cu ceilalți membri ai familiei.

Rac

Sănătatea vă poate crea unele probleme și ar fi bine să nu vă suprasolicitați în această perioadă. Unele suferințe mai vechi se pot acutiza mai ales dacă nu au fost tratate cu suficientă seriozitate. La serviciu se întrevăd o mulțime de lucrări care nu vor putea fi amânate. Cineva care nu vă dorește binele este cu ochii pe dv.

Leu

Persoanele mai tinere din familie au nevoie de mai multă atenție din partea dv. Planurile pentru petrecerea timpului liber vă vor fi date peste cap de un eveniment mai puțin așteptat. Comunicarea cu prietenii poate deveni dificilă dacă nu veți dovedi mai multă înțelegere celor din jur.

Fecioară

Muncii mult, dar cum meritele vă sunt recunoscute de toate nivelurile, efortul nu vă obosește. Este posibil, însă, ca rudele apropiate să vă reproșeze că acordați prea puțină atenție familiei. Situația materială se va îmbunătăți datorită realizărilor pe care le aveți la serviciu.

Balanță

Dacă doriți să plecați într-o călătorie vă așteaptă tot felul de obstacole, așa că fiți cât se poate de prudent. În schimb ați putea avea realizări în activități intelectuale ce vă vor pune în evidență inteligența, dar și înțelepciunea. Ființa iubită este alături de dv. în tot ce faceți, ceea ce vă determină să fiți mai optimist.

Scorpion

Fiți cât se poate de atent la modul în care cheltuiți banii, căci n-ar fi exclus să aveți probleme. Oricum, semnele ce vi se cuvin vă vor parveni cu întârziere. Se pot ivi unele discuții cu partenerul de viață, dar totuși neînțelegerile se vor rezolva rapid.

Săgetător

Doriți să inițiați cât mai multe activități, dar cel puțin deocamdată ar fi mai bine să finalizați ceea ce ați început deja. Energia dv., necanalizată corespunzător, se va risipi fără a vă aduce vreun avantaj. Propunerile de colaborare, chiar dacă sunt tentante, trebuie să fie studiate cu atenție.

Capricorn

Neplăcerile pe care le-ați avut în plan sentimental se vor rezolva încetul cu încetul. Și în plan financiar vă așteaptă realizări. Veți avea astfel ocazia să-i ajutați pe părinți sau să vă îmbunătățiți confortul în căminul dv. Dacă doriți să vă schimbați casa, șansa este de partea dv.

Vărsător

Cineva din anturajul dv. apropiat are niște probleme și vă va solicita sprijinul. Activitățile sociale vă vor preocupa în mod special, dar nu va ieși totul așa cum vă doriți. Șansele ce se vor ivi în această perioadă vor trebui fructificate la maximum, altfel veți avea ce regreta.

Pești

Sunteți parcă mai agitat, mai neliniștit decât până acum. Încercați să reacționați cu calm altfel riscați să faceți greșeli ce vă vor costa mult în viitorul apropiat. Relația cu superiorii ierarhici este cât se poate de tensionată. Nu este momentul să faceți schimbări în plan profesional.

LINE DE TAROT

Tarif 55000 lei/minut

01-89900611

TOTUL despre BANI CARIERĂ SĂNĂTATE

ÎN DIRECT

LINE DE TAROT

NON STOP

Tarif 55.000 lei/minut

DACĂ AI PROBLEME DE SĂNĂTATE, BANI, CARIERĂ, DRAGOSTE SUNĂ ȘI NOI TE VOM AJUTA!

ÎN DIRECT

01-8990078

NON STOP

Sună și îți vei cunoaște viitorul

Tarif 55000 lei/minut

LINE DE TAROT

01-8990611

CU MULTE EXTREMITĂȚI BUN DE ÎMPUNS → C

COAGULATE ÎNCURSIUNE ARMATĂ → I

→ C O R N

APĂ STĂTĂTOARE VERS → L A C

→ S T I H

PLINE DE APĂ PERE! → U D E

→ P R U L UITE

SUGESTIO-NARE ARANJAT → J I C H A S I T

CĂLĂUZIRE GAZ TOXIC → P L I C

PRODUSE AVICOLE AICI → O U A

CONTINE SCRISOAREA LIPSITĂ DE VALOARE → P L I C

MESE GOALE! NICI O PERSOANĂ → M E

CEAS PETE! → O R A

FIRE DE URZEALĂ A LUA PENTRU SINE → I T E

COLOREAZĂ GENELE POETIC → R I M E L

INSECTE COLEOPTERE ZIUA CURENTĂ → L A E

URBE → I

AFLAT CU ORICE PREȚ LA MODĂ BIDIVIU → S N T O B

ÎNCOVOIERE GICANTIC → A R C U I R E

AER! → A R

ÎNTUNECARE TEMPORARĂ A UNUI ASTRU → B C L P S A

DP

PUBLICATIILE
Flacăra

Societate comercială înmatriculată la
Oficiul Registrului Comerțului București
sub nr. J. 40/5888/1991 din 04.07.1991
Cod Fiscal R 1582276

BRAT S.C. PUBLICAȚIILE FLĂCĂRA S.A. este membru al
Biroului Român de Audit al Tirajelor - BRAT

Consiliul de Administrație:
Președinte - director general:
GEORGE ARION
Membri: **Manuela Ruxandra Arion, Alexandru Arion,**
Alexandru Păsărin, Dorin Stana

Director general-adjunct: **ALEXANDRU PĂSĂRIN**
Director executiv: **BEATRICE ANCA ARION**
Director difuzare: **GABRIEL BUMB**
Contabil șef: **ELENA ANGHEL**

Secretariat: **ILEANA TESELEANU** Tel: 224.36.88; 224.37.44
Fax: 224.37.13 E-mail: redactia@flacara21.ro
Adresa: București, sectorul 1, Piața Presei nr. 1, cod 71341.
Cont lei: 2511.1-789.1/ROL BCR, sector 1, București
Cont valută: 2511.1-789.3/USD BCR, sector 1, București
2511.1-789.2/DM BCR, sector 1, București

Fundația
„Premiile Flacăra - România”

Președinte:
GEORGE ARION
Director executiv:
MANUELA RUXANDRA ARION
Cont lei: 2511.1-1373.1/ROL
BCR sector 1, București
Cod Fiscal 9607228

Flacăra
Fondată în 1911 de Constantin Banu

Redactor-șef: **ALEXANDRU ARION**

- **SECRETAR GENERAL DE REDACȚIE** - Petruț Stoian
- **REDACTORI** - Ciprian Enea, Carla Mihăilă, Toma Roman jr.
- **SPORT** - Pompiliu-Laurențiu Dumitrescu
- **FOTOREPORTER** - Florin Ioniță
- **COLABORATORI PERMANENȚI** - Nicolae Balotă, Ana Barton, Grigore Constantinescu, Remus Andrei Ion, Victor Niță, Horia Pătrașcu, Ioana Preda, Alex Ștefănescu, Tudor Călin Zarojanu
- **CORRESPONDENȚI ÎN STRĂINĂTATE** - Gabriela Adam-Opaiț (Austria), Ștefan Nicolae, Alexandru Graur (Italia)

REBUS
Redactor-șef: **MIHAI ZGUBEA**

REBUSACHE
Redactor-șef: **CONSTANTIN GRIGORE**

Mini-REBUS
Redactor-șef: **DANIEL POPA**

- **REDACTOR ARTISTIC:** Aurel Ștefan Alexandrescu
- **CORECTURĂ:** Ioan Grigoriuță

TEHNOREDACTARE COMPUTERIZATĂ:
RAMONA DUMITRESCU, Felix Grigore, Doru Vintilă

DIFUZARE (222.66.28; 222.67.38): Elzabeta Blagoci, Cătălin Helișan, Valerică Leon, Daniel Nica, Valeriu Radu

PUBLICITATE: Agenția **ADJUST** Tel/Fax: 232.14.43

FINANCIAR-CONTABIL: Florența Tudor

ADMINISTRATIV: Liliana Crețu, Mihai Spiridon

Cititorii din țară și din străinătate se pot abona prin Societatea Comercială „Publicațiile Flacăra” S.A., telefon 222.66.28 222.67.38, fax. 224.37.13. la adresa: Piața Presei nr. 1, sector 1, cod 71341 - București, România

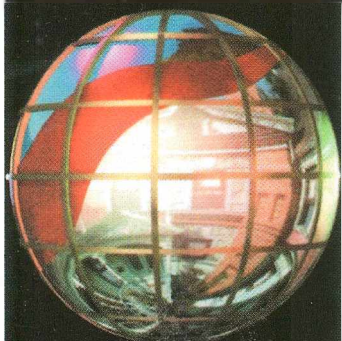
Cititorii se pot abona și prin **S.C. MT PRESS IMPEX S.R.L.**, București
Tel./Fax: 01/627.66.65; 01/323.38.56

Foarte important!
Potrivit art. 206 CP, responsabilitatea juridică pentru
conținutul articolului aparține autorului. De asemenea, în
cazul unor agenți de presă și personalități citate, responsa-
bilitatea juridică le aparține.

ISSN: 1220-773x

Tipar: MEGAPRESS - BUCUREȘTI

CONIMPEX

CONSTRUCȚII ȘI SERVICII

SEDIUL CENTRAL:
ROMÂNIA - BUCUREȘTI
Calea 13 Septembrie
Nr. 129 - Sector 5
Tel.: 01-411 33 46
Fax: 01-140 16 61

CONIMPEX HOLDING CO. este format din două firme cu capital integral privat, cu personalitate juridică română:

CONIMPEX COMPANY SRL.

Nr.Reg.com. J 40 /8128 /1991, s-a clasat în 1997 pe locul 7 în *Topul Național al Firmelor* la categoria "firme mari de construcții din sectorul privat", și pe locul 3 în *Topul Firmelor din Municipiul București* - categoria firmelor mari de construcții.

CONIMPEX GROUP S.A.

Nr.Reg.Com. J 40/2415/1994, cu realizări similare dar cu un obiect de activitate mai larg.

Grupul de firme CONIMPEX are sediul central și bazele principale de producție în București, și sucursale în județele: VÂLCEA, PRAHOVA, HARGHITA și ARGES, astfel încât poate desfășura activități pe o arie largă, incluzând județele Ilfov, Dâmbovița, Călărași, Ialomița, Covasna și Brașov.

Obiectul principal al activității grupului de firme CONIMPEX este plasat în domeniul construcțiilor: clădiri civile și industriale drumuri și poduri, lucrări edilitare etc.

Pentru aceste categorii de lucrări, firmele CONIMPEX oferă execuție completă în antrepriză generală și servicii auxiliare:

- studii și asistență tehnico - economică,
- proiectare urbană și arhitectură peisageră,
- proiectare completă pentru noi obiective de investiții, renovări, consolidări, amenajări, extinderi,
- obținerea avizelor și autorizației de construire,
- design publicitar și intermedieri imobiliare.

PROIECTARE ASISTATĂ DE COMPUTER

PROFILUL COMPANIEI

OBIECTIVE INDUSTRIALE

CLĂDIRI DE BIROURI ȘI BĂNCI

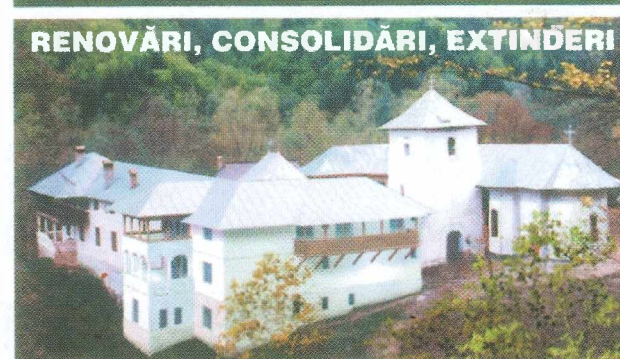
HOTELURI ȘI SPITALE

CASE ȘI VILE

RENOVĂRI, CONSOLIDĂRI, EXTINDERI

BANCA
COMERCIALA
ROMANA

BANCA COMERCIALĂ ROMÂNĂ

Banca de care aveți nevoie !

București, sector 3, b-dul Regina Elisabeta nr.5. Tel/Fax: 01-315 82 99 <http://www.bcr.ro>; e-mail: bcr@bcr.ro